

Beszámoló az SZMK 2010/2011-es tanévben végzett munkájáról

**Csabainé
Freistág Erzsébet**

2010 szeptemberétől vagyok a Szülői Választmány elnöke. A tanév elején elkészítettük éves munkatervünket, mely alapján szeptembertől júniusig tevékenykedtünk. A Szülői Választmány tagjairól adatbázist készítettünk az információáramlás és a szervezés megkönnyítése érdekében. A megadott e-mail címek, telefonszámok alapján nagyon hatékonyan és gyorsan tudtuk egymást tájékoztatni az eseményekről, köny-

nyebb volt egy-egy rendezvény megszervezése is.

Szeptemberben, januárban és májusban is tartottunk Választmányi Ülést, amelyeken igyekeztünk minden osztály képviseltni magát. Mindig az éppen aktuális program, esemény megbeszélése volt a téma.

Az iskola ütemtervével teljesen összehangoltan kapcsolódtunk be a programok szervezésébe. Az év során a következő rendezvények megvalósításához járult hozzá a Szülői Választmány is:

December:

- ünnepi hangulat kialakítása, dekorációk, adventi koszorúk készítése
- a nevelőtestület részére Karácsony-délután szervezése köszöntővel, apró ajándékkal

Február:

- Szülők-nevelők báljának megszervezése, a feladatok osztályonkénti bontása, népszerűsítés, tomb-

latárgy-gyűjtés, jegyeladás, dekoráció, sütemények, lebonnyolítás.

Március:

- Nőnap, a tantestület női munkatársainak köszönetése virággal.

Április:

- Bolyai esten büfé-üzemeltetés, sütemény-eladás.

Június:

- Pedagógusnapi köszöntő, megajándékozás, „fehér asztal”.
- Főzőverseny megszervezése.

A tanév során 2 alkalommal került sor szociális tárgyú kérelmek elbírálására. A hátrányos helyzetben lé-

Mindennapjaink

vő tanulók családi és egyéb okok miatt fordulnak anyagi támogatásért a Szülői Választmányhoz.

Összesen 68 000 Ft került így módon kiosztásra tanulmányaik megsegítésére.

Összességében nagyon pozitívnak értekelem a Szülői Választmány munkáját, mert minden rendezvény jól sikerült, a bevételekből a kitűzött célokat meg tudtuk valósítani. A bálból befolyt összeget az ebédlő asztalainak és székeinek cseréjére fordítottuk, ezzel sokkal esztétikusabbá és jobban kihasználhatóbbá tettük a tanulók által igénybevett iskolai étkeztetést.

A tantestület képviselőiben Kiss Ernőné Évikével mindvégig szoros együttműködésben voltunk, előzetesen egyeztetünk minden tennivalót.

A Szülői Választmány pénzügyi helyzetének alakulásáról kivonatossan:

Bevételeink:	323.200 Ft
előző tanévi pénzmaradvány:	33.000 Ft
tanulónkénti 400 Ft pedagógusnapra	195.200 Ft
Bolyai Est: büfé és gómb:	65.000 Ft
Szülők-nevelők Bálja bevételből:	30.000 Ft

(A teljes báli bevétel 1.022.600 Ft volt, melyből a kiadások levonása után 684.500 Ft maradt az ebédlő bútorainak cseréjére, illetve 30.000-30.000 Ft a helyismereti táborra és az Szmk-nak.)

Kiadásaink:	200.190 Ft
szociális tárgyú kérelmekre:	68.000 Ft
Karácsony, advent:	8.550 Ft
Nónapi virágokra:	15.050 Ft
Pedagógusnapra ajándék, megvendégelés:	108.590 Ft

Maradvány: 123.010 Ft

Igyekezünk költségtakarékosan gazdálkodni, de ugyanakkor biztosítani a rendezvények színvonalát, odafigyelni a szociális problémákkal küzdő tanulókra és megköszönni a tantestület munkáját.

Magam nevében én is köszönöm Kissné Éviké, a szülőtársak és a pedagógusok együttműködését, segítségét ehhez az eredményes munkához.

Diákönkormányzatunk a 2010/2011-es tanévben

Andrassy Fanni,
a DÖK elnöke

Diákönkormányzatunk minden év elején az osztályok megbízottjaiból felállítja irányító csoportját, akik aktív, kezdeményező, véleményét nyíltan vállaló, ötletgazdag diákok, és még van elég szabadidejük a délutáni elfoglaltságok mellett arra, hogy képviseljék az osztályukat, és részt vegyenek a programok előkészítésében, lebonyolításában. A Bolyai Diákönkormányzata közel 50 főből áll. Nagy örömmre szolgál, hogy sok új taggal bővült ebben az

évben. A diákönkormányzat elnökeként sok feladatot kaptam az év során, melyeket nagy örömmel irányítottam.

A tanévet minden alkalommal a gólyatáborral kezdjük, így idén sem volt másképp. A gólyákat körbevezettük az iskolánkban, és játékos feladatokat rendeztünk azért, hogy jobban megismerjék egymást.

Majd a Fő téren szervezett SuliShow következett, ahol iskolánk bemutatása után egy 10 fős csoport vetélkedett. Szeptemberben megválasztottuk a tisztviselőket, összeállítottuk éves tervünket, ez alapján végeztük munkánkat. Felvettem a kapcsolatot a helyi sajtóval, a Nógrád Megyei Hírlappal, a Rádió Fókusszal, a Salgótarjáni Televízióval, és a Figyusz Ifjúsági Magazinnal, ahol rendszeresen közzé tettük programjainkat, rendezvényeinket. Úgy gondoltam az iskola népszerűségét növelni, ha mindig hallanának rólunk a városban. Októberben megszerveztük a papírhulladékok gyűjtését, melyet tavasszal megismételtünk. Rendkívül sikeres megmozdulás volt. Nem is hittem volna, hogy több tonna papírt sikerül majd összegyűjtenünk. A diákönkormányzatunk által kialakított csapat novemberben a Pupák Kupán is részt vett.

Úgy vélem a régi hagyományok megőrzése, új értékek teremtése fontos iskolánkban. Új ötletként december elején feldíszítettük iskolánkat, karácsonyi hangulatot varázsoltunk. A Mikulást a gyerekek osztálykeretben várták. Ha a Téli ügy gondolta, megérdemelik a jutalmat, szaloncukrot kaptak.

Sajnos a Karaoke Party kevés érdeklődés miatt elmaradt, de a februári Rock Est maradandót alkotott! Géczy Gábor, volt bolyais diák felkeresett, és egy remek koncertprogramot ajánlott. Komoly szervezőmunkát, sok egyeztetést igényelt ez a program. Nagyon izgultam azért, hogy sokan legyünk. Fantasztikus érzés volt, amikor közel 200 ember tombolt a Never Die, az All Rights Reserved és az országban mindenhol ismert Szükségállapot zenekar koncertjére. Nagyon örültem, hiszen más városokból is érkeztek a programra, melyen bebizonyítottuk, hogy kulturáltan is tudunk szó-

lakozni. Úgy gondolom a tanév során ez volt a legnagyobb és legsikeresebb rendezvényünk!

A tanév során több városi programba is bekapcsolódtunk (Városi Kincskereső), illetve a Városi Diákönkormányzat munkáját is segítettük.

Úgy gondolom a tanévet sikeresen zártuk, és megvalósítottuk mindazt, amit célul tűztünk ki magunk elé. Mindez azonban nem jött volna létre, ha nincs a támogatásról biztosító iskolavezetés és a segítő tantestület. Remélem diákönkormányzatunk minden tagja élvezte a közös munkát és jövőre is ilyen aktívak lesznek!

Gólyák a Bolyaiban

**Lékóné
Lantos Zsuzsanna**

Már hagyomány iskolánkban, hogy a kezdő évfolyamos tanítványaink gólyatábor keretében ismerkednek meg egymással, szűkebb közösségükkel, az osztálytársakkal, osztályfőnökükkel, tanáraikkal és a Diákönkormányzat képviselőivel. Hosszú éveken keresztül e kötetlen programnak a tóstrandi Ifjúsági tábor adott helyet, azonban objektív okok miatt 2010 augusztusában a tábor szervezőinek meg kellett változtatniuk a helyszínt.

Így fordulhatott elő, hogy 2010. augusztus végén két napon át „gólyáktól”, volt hangos a Bolyai épülete. Mindhárom osztályfőnök (7.b - Juhász Zsuzsanna, 7.d - Horváthné Scholcz Erika, 9.c - Lékóné Lantos Zsuzsanna) véleménye szerint ez a megoldás több pozitívummal járt: költségkímélő, a diákok nemcsak egymást, hanem az iskola épületét is megismerhették, és nem utolsósorban az éjszakai nyugodt pihenés is jölesett a hosszú és mozgalmas hétfői nap után (különösen a tanároknak).

S mi minden várt a „gólyákra”? Rendhagyó osztályfőnöki órák, ahol játékos feladatok révén ismerkedtek egymással; önismerteti foglalkozások Czene Éva és Kancsulik Attiláné tanárnők vezetésével; drogprevenációs előadások, melyeket kortárssegítők tartottak; az iskola épületének megismerésében a diákönkormányzat tanulói segítettek; a játékos ismerkedési est, melyet a három osztály-

főnök lelkesen szervezett, s még a pótosztályfőnökök (Szemán Brigitta, Konti Csilla) is bekapcsolódtak a vetélkedésbe; a sportverseny, ahol ügyességi, gyorsasági feladatokban mérte össze magát a három osztály; természetismereti séta, melynek keretében felmentünk a Kálváriára, s különböző állomásokon értékes és érdekes előadást hallhattunk Salgótarján földrajzi adottságairól, a környék növényvilágáról. Majd az itt szerzett ismeretekről totót töltöttek ki a diákok a gimnáziumba való visszatérésük után.

A nagy meleg kissé nehezítette az akadályok leküzdését, de a sok ásványvíz és finom ebéd, uzsonna még azt is feledtetni tudta.

Nézzük, hogyan vélekedtek az osztályfőnökök a táborzárás után a rájuk bízott „gólyákról”!

Juhász Zsuzsanna: „A 7.b osztály mind a 30 tanulója részt vett a táborban. Kezdetben rendkívül fegyelmezetten, udvariasan viselkedtek, majd ahogy játékos feladatra került sor, egyre jobban felengedtek. Nagyon tetszik nekem, hogy sosem kellett noszogatni őket, mindig minden feladatra azonnal volt jelentkező. A keddi sportversenyen már úgy szerepeltek, mint valami összeszokott csapat, így imponáló győzelmet arattak.”

Horváthné Scholcz Erika: „A 7.d osztály 30 főből áll, a táborban 29-en vettek részt. Általános véleményem az osztályról: 2-3 fiú elevebb, ám a lányok meghatározóbb helyet töltenek be. Nem csak létszámuknál fogva. Többiségük kreatív, igazi jó közösségi ember, ám 5-6 lány csendes, visszahúzó, nehezen oldódó.”

Lékóné Lantos Zsuzsanna: „Valamennyiükben érdeklődő, nyílt, szimpatikus fiatalokat ismerhettem meg. Sokan

sportolnak, foglalkoznak a művészetek különböző ágaival; ill. tartanak különös állatokat. A tábor túl jól (?) sikerült, hiszen azóta két tanuló is szeretett volna átjönni hozzánk. Van olyan tanuló, aki 9 fős osztályból érkezett, így számára beszoktatás is volt a tábor.”

A tábor végén mi, osztályfőnökök is kíváncsiak voltuk, hogyan élték meg e két napot a golyák, s az ő írásbeli értékelésükből is álljon itt néhány:

„Hát egyből azzal kezdeném, hogy nekem ezzel a táborral semmi bajom se volt. Minden jó és tökéletes!”

„Sok új barátot szereztem. Sokat röhögünk. Az ebéd finom volt. A sorversenyt élveztem. Egyébként nagyon kedvesek a tanárok és a gyerekek. Örülök, hogy ide kerültem.”

„A táborban még jobban tudatosult bennem, hogy ide szeretnék járni.”

„Tetszett a mai kirándulás és az is, hogy beszélgettünk a természetéről.”

„Kár, hogy a Gólyatábor az iskolában volt, azért mert elmaradt az együtt alvás.”

„A nagy létszám zavaróbb volt beiratkozáskor, mint előben.”

„Ez a másfél nap jó és érdekes volt az osztály megismerésében, összehangolt minket. Második nap kicsit jobban, többet beszélgettünk egymással. Hasznosak és szórakoztatóak voltak a közös programok. Még a várakozás sem zavart bele, mert közben remek volt a hangulat. És még az osztályfőnökkel sincs baj.”

A két nap programja sokszínű volt, s betöltötte célját: hiszen a szeptember elsejei tanévnyitón már ismerősként lépett a Bolyai épületébe minden kezdő évfolyamos diákunk.

„Tessék! Leszakítottam a plombát. Most pedig, Gergő fiam, tartsd a tűz felé és nyomjad azt a kart!”

Bolyai kör 2010/2011

Nagy Csaba

Már tavaly is megjegyeztem, hogy kissé nehezen állnak össze a dolgok a fejemben, hogyha valamilyen tárgylagos beszámolót kell elővezetnem ama írásos formában. Pedig most még minden „archív” feljegyzés is a rendelkezésemre állt az előző év terméséből. Azt is hosszasan escelettem már a megelőző évkönyvi irományomban, hogy nem tartom eredeti ötletnek az idézetek használ-

tát. A tisztelt Olvasó pedig mit lát? Hogy egy idézettel kezdem meg szokásos évi összefoglalómat, melyet bátorok címként aposztrofálni, továbbá, hogy a megelőző pár sor ismét csak a mentegetőzés kategóriájába pottyantható. Tudják mit? Nem leszek tárgyilagos. Mi több, a jelen évkönyv pergamenjére karcolt, vésett és vajt irkafirkám sem. Az idézetekről pedig csak annyit, hogy a címben szereplő apró „tanmese” tőlem származik.

„Kedves gyerekek! Ma elmesélek nektek egy mesét, de csak akkor, ha nem ijedtek meg!” Megjegyez-

ném, hogy az imént is egy idézethez volt szerencséje a kedves Olvasónak, de most már ezt ne boncolgassuk. Vagy mégis? Mégis! Gyerekek – mondja az ékes-szólás. Igen. Diákok. Bolyaisok. Rólatok és Nekték is szól ez a mese. De ne feledkezzünk meg a felnőttekről sem, hiszen ők is olvastak, néztek vagy még a mai napig néznek és olvasnak mesét, ezért bátran olvassák ők is. Mese – igen, ez tényleg olyan, mint egy mese! Elnovasod, meghallgatod, és nem hiszed el, pedig mégis egy könyvnek a lapjára van írva, vagy egy nagyon idős, tapasztalt nagypapi vagy nagymami mondja,

akik már biztos láttak ezt-azt. Nos, ezt a mesét én mondom el. Nem vagyok se könyv se nagyszülő, de azért megpróbálom hűen interpretálni a cselekményt. „Ha nem ijedtek meg!” – nos, ide bármiféle kommentár felesleges, szerintem.

Egyszer volt, hol nem volt, a lépcsőhegyeken is túl volt egy nagy épület. Kis gólyaként hőszünk gondolta, hogy márpedig ő megtudja, megismeri ennek a nagy épületnek a titkát. Eddig szárnyalt, mégis megállt és két lábon, szilárdan a földön járva tette meg az első lépéseket a lépcsőhegyeken. A hegy tetején visszanezézett, és rádöbbsz, hogy az első lépések még nem is voltak olyan nehezek. Láttá, hogy innen az út újból felfelé vezet. Talán az ismeretlenbe? Vagy mintha már egyszer járt volna itt? Tűnődött, majd nagy levegőt véve folytatta lelkesedéssel teli léptekkel az utat a nagy épület felé. Ősz volt. A fák levelei megannyi színben pompáztak, de hőszünknek nem volt ideje csodálni a természet kaleidoszkópiáját. Fülét zene, énekszó, tánclépések és szavalás hangjai igézték meg és csalogatták egyre közelebb és közelebb. Ahogy a kis hős bemelegszkedett az előtte tárva nyitva álló ajtón, sok-sok embert látott, akik figyelmüket a színpadi történésekre irányították. Hőszünk egyre közelebb merészkedett, majd egy árnyékos és biztonságosnak tűnő helyre leheveredett és kíváncsian várta a történéseket. A zene és a tánc hangjai egyre hangosabbak lettek, és mikor alakok kezdtek feltűnni a pódiumon, hőszünk is egyre közelebb merészked-

dett. Megdöbbsz látta, hogy ismerősöket vél feldeznai az alakok közt! Gólyák voltak ők is és széles e világnak hírvil akarták adni tehetségüket. A közönség ámul, majd a tapsok viharában lassan elhalványultak a zene és a tánc hangjai. Hosszú volt az ősz. Hőszünk mélyre felfigyelt egy messzi fényre. Közelebb húzódtott és láthatta, ahogy híres filmrendező, építész, zenészes, és egy kórus életébe és műveibe tud beletekinteni. Érdeklődéssel fordult azokhoz az emberekhez, akiket a színpadon látott. Nem ismerte őket. Talán, mintha egy-kettő arc ismerős lenne, de nem. Ámulva figyelt tehetségüket és tudásukat. Érdekelni kezdte őt, hogyan lehetnek ennyire tájékozottak ezek az új arcok. Ahogy közelebb ért elhalványult a színpad, majd lobogók és menetelő katonák zaja szűrődött ki a sötétből. Talán a történelem elvenedett meg? Jól gondolta. Újra átéltetett dicsőséget, kudarcot, sikert és bukást, hadjáratokat és csatákat. Újra láthatta történelmünk nagy alakjait és új kilátásokat is megpillanthatott a jövőbe tekintve. Várászat volt csupán? Továbbant hamar. Hirtelen minden mozogni kezdett. Átrepülhetett hőszünk a Temze felett, majd egy hatalmas ugrással a Michigan-tó vizébe pottyannhatott. Körültekintett. Ismerős volt neki, de csak képekről. Megbabonázta őt a kultúrák sokszínűsége, és hogy körülötte mindenki angolul beszél. Kinyújtotta a kezét, hogy elérje azokat, akik elmesélték utazásuk élményeit, de már hült helyeket találta. Valami feketébe lépett. Majd belezuhant egy

zöldesekertbe. Feltékvintve száraz fákat látott és menekülnie kellett, mert a távolból hatalmas robbanás hangja hallatszott. Megijedt volna? Nem. Inkább csodálta mindazt, ami szinte egy pillanat műve volt. Lassan és bizonytalanul hátrált, aztán egy szertárban találta magát, ahol megbotlott és hullottak a körzők, vonalzők, szögmérők és feladatgyűjtemények, egyenesen hősünk fejére. Betemette őt a tudás. Gondolta, innen nehezen fog kimenekülni. Tévedett. Hangokat hallott, és feléje nyúló kezeket látott, akik segítettek neki kiszabadulni a kaotikus helyzetből, mi több, egy szempillantás alatt rend lett a szertárban.

Hősünk még integetett a segítőknek, akik megígérték, hogy amíg a tudást keresi, mindig a segítségére lesznek. Hirtelen minden ember, aki körülvette őt, más nyelven kezdett kommunikálni. Ijesztő volt talán? Alig-

ha. Elbűvölték a festői szépségű tájak, ahol jártak és hirtelen azt vette észre, hogy ő is ott van a többiek közt és németül beszélget a környékbeliekkel. De csak álom volt az egész. Felkelt, és úgy érezte, hogy ilyet már valahol tapasztalt. Persze! Minden álomszerű utazás alkalmával tudta, hogy neki is lehetősége lesz oda eljutni, ha a tudás rengetegében megtalálja a helyes utat. Két lábra állva hősünk egy alfafa

altal találta magát, melynek termése fejére pottyanna kábította őt el. Álmában sosem látott alakokat vélt felfedezni. Megdöbbenve hallgatta beszédeiket és rádőbbsent, nem is olyan idegen mindez. Sőt! Körülvesz. Bármerre néz, bolygójának megannyi csodás jellegzetessége mindig mosolyt csal az arcára. Szép hely az, ahol ő él. Itt az ideje megismerni! Felriadva álmából látja, hogy egy csoportnyi ember ül egy körben és áhítattal figyel néhány szónokot. Hősünk szkepticizmusa elszállt és midőn az által a bizonyos csipés által rájött, hogy nem álmodik, beült a körbe ő is. Erőszakmentesen próbáltak kommunikálni,

oknyomoztak, költőink hozzátartozóinak életével ismertettek meg és kalandoztak. Valaki Varró Dánielt emlegette, majd kitört a nevetés, de egyszer csak sikítózva rohant el a tömeg, mert valaki megidézte Frankenstein.

Hősünk is futott, bár szíve mélyén érezte, hogy maradnia kellett volna. Hirtelen a Towerben találta magát, Londonban, és ahogy ámultan futott, nekiesett a Királyi család koronaékszereit tartó vitrinnek. Több piros és mintás egyenruhába öltözött űr kezdte őt üldözni. Hősünk az utcára keveredve el tudott rejtőzni a megannyi akcentus közt. Ahogy ballagott tovább chilei bányászokról látott transzparenszeket.

Mindennapjaink

Hirtelen ott találta magát, ahol minden elkezdődött. Ünnepélyes hangulat kerítette hatalmába. Egy hatalmas terem borult díszbe a szemei előtt. Megfordult, és látta, hogy egy hatalmas tömeg egyenruhában figyel a történéseket. Újra megfordult és már minden olyan ismerős volt számára. Néha-néha a tavasz egy-egy napsugara vetített apró fényjátékot a terembe, viszont ezt aligha vette valaki is észre. Mindenki a kiemelkedő szónokok szavain csüngött. Szinte pillanatok alatt lepergett az egész. Mintha tényleg csak egy pillanat lett volna. Egyszer csak hirtelen lángba és füstbe borult a színpad, hatalmas porfelhő gomolygott a közönség felé. Mindenki szemét eltakarva ámuldozott, majd hirtelen csönd lett. Hősünk egymaga állt a díszes terem porral fedett padlóján. Továbbtűnt minden. Majd egy

kedves női hang megszólította. Azt kérdezte hősünktől nem akar e részese lenni a pillanatnak. Annak a pillanatnak, ami épp most halványult el. Hősünkben égett a vágy, hogy átélje ugyanezeket a kalandokat. Mosollyal az arcán felnézett, és ahogy a sötét panelek közül előbukkant egy-egy napsugár, tudta, hogy a következő pillanatnak ő is részese lesz.

Hősünk ma már nem gólya. Fiala diák már. Többször átélhette már a pillanatot. Hol, mint megfigyelő, hol, mint szónok. Belekerült ő is egy körbe. A Bolyai körbe. Büszke volt magára és azokra a jó barátokra is, akik az első pillanatban még csak távoli ismerősök voltak. Büszke volt, hogy a tudásának megfelelő „nagy épületben” tud helyt állni. Kedves gyerekek! Legyetek Ti is részesei a mesének!

PARAFRÁZIS

Kiállításaink a Derkovits Gyula Iskolagalériában

**Berencsikné
Gedeon Hajnalka**

A 2010–2011-es tanévben a szokásosnál jóval mozgalmasabb események történtek a galériában, a korábbiaknál több látlatot láthatott az iskolaközösség. A Nemzeti Kulturális Alaphoz benyújtott sikeres pályázatnak köszönhetően anyagi támogatást nyertünk a galéria és a képzőművészeti szakkör számára. Néhány szükséges tárgyi eszköz beszerzésén kívül biztosítani tudtuk a művek szállítását, installálását, a művészek utazási költségeinek támogatását, és a rajz szakkörösökkel budapesti múzeumokat is meglátogattunk. Eljutottunk a Hopp Ferenc Kelet-Ázsiai Művészeti Múzeumba, ahol egzotikus műgyűjtemény kincseket érő laktárgyait, selymeit, drágakő és porcelán remekeit, fametszeteit csodálhattuk meg India, Kína és Japán hagyományos kultúrájából. A Néprajzi Múzeumban a magyar nép életmódjának legértékesebb darabjainak megismerésén kívül bőrműves foglalkozáson is részt vehettünk, ahol szütyőt készítettünk és bőrszíjat is fonhattunk. A Ludwig Múzeum kortárs kiállításain bepillantást nyertünk az aktuális művészeti trendek, irányzatok világába, az 1945–1989 közötti időszak európai és észak-amerikai kultúrájának sajátos szemszögéből. Mára ez a mítosz, az elmúlt két évtized politikai változásainak és elképesztő technológiai fejletéseinek hatására a kortárs művészet termékeny táptalajává vált. A kiállított videók, rajzok, installációk, és „retro” alkotások megidéztek a hidegháború korszakát és kultúráját: a tudományos elméleteket, jövővel kapcsolatos víziókat, történeteket.

Kiállításaink sorát a **XXI. Salgótarjáni Zománcművészeti Alkotótelep** tárlata nyitotta 2010. szeptember 8 – október 1 között. A megnyitón Maldrík Gá-

bor tűzzománc művész beszélte a tűzzománc technika sajátos és elragadó anyagszerűségéről, a szakma iránt elkötelezett alkotók sokféleségéről, a tűz varázsáról, a véletlenek játékáról. Kiállítók voltak: Bakos Jánosné, Balázs Ferenc, Balogh Erzsébet, B. Gedeon Hajnalka, Csonka Ibolya, Demeter Marianna, Garai Rebeka, G. Lóránt Lujza, Gressai Ferdinánd, Gressai Mánuel, Hertelendy Mária Zsuzsanna, Iglódi Eszter, L. Presits Lujza, Losonczy Ildikó, Lőrincz Róbert, Maldrík Gábor, Perényi Anna, Romhányi Olga, Siklósi Eszter, Szenográniné Végh Erzsébet, Sztremen Krisztina és Ujhelyiné Csincsik Orsolya.

Urbán Sándorné ikonfestményeinek kiállítása 2010. október 12–29. volt.

Dr. Szirácsik Éva, Urbán Sándorné Belinyák Olga Salgótarjánban született, itt végezte középiskolai tanulmányait. Ifjúkori barátai ma is itt vannak, pedig már évtizedek óta Szegeden él. Ikonfestéssel tíz éve foglalkozik. Az „ikon” szent képet jelent, amely Krisztust, Máriát és/vagy szenteket ábrázoló táblakép a görög keleti egyházban. Pontosan meghatározott tartalmi és formai szabályok szerint fatáblára festették, amelyet olykor arannyal és drágakövekkel ékesítettek. A leghíresebb középkori orosz festő Andrej Rubljov volt, akinek legismertebb műve a „Szentháromság” című kép. Az ikonfestészet Bizáncból terjedt el a pravoszláv hitű területeken. Jelentős ikonfestő iskolák alakultak ki Bizáncban, Oroszországban, Közép-Keleten, a Balkán országokban, de Közép-Európában is. Urbán Sándorné Belinyák Olga a hagyományos ikonfestészet szabályait követve alakította ki egyéni stílusát. Kiállításunk bemutatására olyan kedves személyt kértünk fel, aki a Bolyai János Gimnázium egykori diákja volt, és ma már nagy tekintélyt vívott ki a történelemtudomány és a műzeumok irányításának területén. Dr. Szirácsik Éva a Nógrád megyei múzeumi szervezet igazgatója a megnyitón kihangsúlyozta az ikonok hosszú évszázadokra visszatekintő hagyományait, és a mai embereknek szóló üzenetét.

Kovács Bodor Sándor, Kovács Lea, Kovács Bodor Máté kiállítása november 12-25. között került megrendezésre. A fotózással, filmezéssel és multimédiás installációkkal foglalkozó család immár két generációja mutatkozott be az iskolagalériában. Kovács Bodor Sándor világot látott, sokoldalú, érzékeny optikával rendelkező fotográfus. Képeit különleges látásmód, pontos kompozíció, precíz kidolgozás jellemzi. Kovács Lea és Kovács Bodor Máté iskolánk volt diákjai pályakezdő művészként tértek vissza az Alma materbe. Fotóikat, műveiket rendkívül kifinomult és tudatos képépítéssel, egyéni hanggal, szokatlan megoldásokkal írhatjuk körül. A képek azt bizonyítják, hogyan lehet eljutni az önkifejezés magasabb rendű formáihoz, merre vezethet az út, amely az iskolai stúdiumokon túllépve saját expresszivitáshoz vezet. Az alkotók érdeklődési köre szerteágazó, szemléletmódjuk friss és újszerű, kifejezési formáik a művészet valamennyi ágából táplálkoznak. Alkotásaik a képző- és multimédiás művészet határterületeit érintik.

Fancsikné Csaba Mária, Dr. Fancsik János, Fancsik Mária, Fancsik Zsuzsanna, Danyi Diana és Filius Balázs kiállítása december 3-20-ig volt látható.

A Fancsik családban szinte mindenki fényképez. A nagyszülők, a szülők és a gyerekek - akik szintén iskolánk régi diákjai - a világ jelenségein tűnődnek a fotózás különböző nézőpontjain keresztül. Valamennyi képen felbukkan a megközelíthetetlen szépség váraza - a tünékeny harmat, a lebenedő női alakok, az alkony és a város panorámájának tükrében. A nagyszülők, Dr. Fancsik János és Fancsikné Csaba Mária a természet szerelmesei, Nógrád megye jó ismerői, a vizuális és környezetkultúra művelése és terjesztése iránt mélyszélesen elkötelezett közismert alkotók. Fancsikné Csaba Mária nemcsak fotográfál, hanem professzionális képzőművészként fest és rajzol is. Férfijével együtt hosszú évtizedek óta járják a Palócföld legszebb, legrejtélyesebb helyeit, kutatják és feltérképezik kis hazánk titkait, foltárják pompás szépségét. Csodálatos könyveket adtak ki Nógrád megye védett természeti és kulturális értékeiről, a Karancs és Medves vidékéről, hogy lírai hangvételű felvételeiken népszerűsítsék és megszeretessék a mi otthonunkat, Salgótarjánt és környékét.

A lányok, Fancsik Mária és Fancsik Zsuzsanna sem távolodtak el a művészi látásmódtól. Mindketten

bolyaisok voltak, és Czinke Ferenc tanár úr tanítványaként olyan - építésztervezői, táj- és kertépítő - pályát választottak, amiben az alkotásnak és a vizuális kultúrán alapuló szemléletnek meghatározó szerepe van.

Filius Balázs és Danyi Diána a harmadik generáció képviselőiként az új, friss és megújulásra törekvő gondolatokat jelenítik meg nagyon érzékeny, jó ösztönrel megragadott fotóikon. Balázs, aki még pár évvel ezelőtt a mi diákunk volt, most teljes értékű alkotóként tér vissza hozzánk. Szereplésükhöz gratulálunk!

Budveszel Gyula üvegtervező kiállítása 2011. január 20 - február 18-ig szerepelt iskolánkban. Az alkotó amatőr képzőművészként kezdte pályáját, mint az egykori Öblösüveggyár megbecsült szakembere. Budveszel Gyula mindent tud az üvegről, amit egy kézműves mesterséget élethivatásának tekintő ember megtanulhat élete során. Igazi kísérletező, játékos, fölfedező személyiség, aki az anyagszerűség törvényeit betartva újszerűen, és sokoldalúan használja ki a művészi lehetőségeket. Nagyszerű lenne, ha minden szakember, aki hasonló anyagokkal dolgozik ilyen alázattal és kreativitással fordulna a megoldandó feladatok felé.

Horváth József Aranykoszorús fényképész-mester, fotóművész kiállítása 2011. február 25-március 17-ig szerepelt nálunk. Képeit Paróczai Csaba mutatta be. Az alkotó rendkívüli kíváncsisággal fordul a különleges, egyszeri, megismételhetetlen pillanatok felé. Minden általa kiválasztott képen felcsillan az egyéni stílus, a szépség iránti törhetetlen vonzódás, a technikai tökéletesség. Bármilyen témáról van szó - legyen az portré, tájkép, úti élmény, koncertfotó vagy tablókép - az alkotó a modell, a tárgy legelőnyösebb, legmegkapóbb vonásait emeli ki. Professzionális és művészi fényképeket, csodálatos portrékat készít. Érzékenyen feledei föl az élő és élettelen anyagban rejlő finom szépségeket, és úgy találja a kompozíciót, hogy annak minden pontja kellemes vizuális élményt nyújtson a néző számára.

Előd László: Viziók III. c. kiállításán április 4-20-ig egy sorozat újabb epizódja bontakozott ki előttünk. A tengeri búvártúrák fotóin egzotikus színpompában bontakoztak ki a polipok, cápák, tintahalak, halrajok, rákok, bohóchalak, egzotikus állatok, el-

süllyedt hajók vonalai. A természet szépsége már-már felülmúlja az emberi képzelet határait. Előd László 22 éve fényképez, szívesen mesél képeiről és a fényképezés kalandjáról. Kedvenc témái a víz alatti felvételek. Nekünk, akiknek hasonló élményekben nem lehet részünk, csodálattal szemlélhettük a felszín alatt megbúvó színek sokaságát, a formák végtelen gazdagságát, a természet végtelen változatosságát. Szinte hihetetlen, hogy a számunkra láthatatlan világban milyen bizarr, egyedi és megismételhetetlen alakzatokat komponál az élet. Talán éppen azért ilyen sokoldalú és mérhetetlenül szép, mert ide még nem férközhetett be az ember, és nem hódíthatta el a vizek birodalmát magának. Olyan lehet ez a hely, mint a mesebeli Testvérország. De Testvérországban mégis minden sokkal szebb. Mindennek, ami fent van, annak lent is van egy testvére, éppen úgy, mint a tó tükrében. Minden embernek, minden állatnak és minden növénynek van egy testvére ebben az alsóországban, aki egészen olyan, mint a felső, csak-hogy jobb és szebb: olyan, amilyen a felső is szeretne lenni. Aki oda lemegy, mindenütt azt látja, hogy a víz alatti világ azon dolgozik, hogy fent a földön is minden szép legyen. És mi van velünk a felső világban, itt, az Egyesült Királyságban? Szeretnénk, ha mi is olyan jók, szépek és tökéletesek lehetnénk, soha nem bántanánk senkit, mindig bátrak és igazmondók lennénk. Ha szeretnénk másokat, olyan jók lennénk egymáshoz és a természethez, mint a Testvérország lakói, boldogok lehetnénk. A víz alatti tündérvilág elvarázsol, elkápráztat bennünket, álmvilágba vezet képzeletünket. És mert tudjuk, a víz alatti lét nem egyesülhetünk, örökre az elérhetetlen szépség, harmónia és a megtestesült csoda marad számunkra.

Vízók III. című tárlat iskolagalériánk egyik legnépszerűbb kiállítása volt. A képeken víz alatti csöndes pillanatok, különleges élőlények, halak, polipok, cápák, tengeri csillagok kápráztatták el a nézőket.

A BOLYAI NAPOKON – április 28 – május 13. között – **Birkás Babet** képzőművész volt a vendégünk. Iskolánk egykori diákja ma már sikeres pályát mondhat magának. 1999-ben Nagy-Britanniában, Maidstone-

ban textiltervező, 2002-ben a londoni Central Saint Martins College of Art and Design képzőművészeti egyetemen textilnyomás szakirányú diplomát szerzett. Több mint 10 egyéni, és majdnem 100 csoportos kiállításon (különböző országban) szerepelt. Birkás Babet folyamatosan megújuló, rendkívül kreatív, sokoldalú művészegyenység. A tárgyi világhoz kötődő ábrázolások, az illusztrációk és önálló grafikai lapok éppúgy sajátjai, mint a műves kidolgozású mesteri tervezőmunkák, az iparművészeti alkotások, a textiltervezés és a gyakorlati kivitelezés. Diákkorától fogva gondos aprólékosággal, elmélyült szeretettel, odaadással készíti műveit. Kevés olyan művész van a világon, aki ilyen sokféle választ képes adni a művészeti kihívásokra. Végtelen variációkban tud újat alkotni mindig a legmegfelelőbb eszközökkel, a legnemesebb anyagokkal, a lehető legprecízebb kivitelezéssel és a legigényesebb megjelenítéssel. Művei derűt, bájt, könnyed játékosságot és mély gondolatiságot sugároznak.

Birkás Babet: Halál Velencében (részlet)

Gólyaavató – 2010

Mogyoró Virág
8.B

Iskolánk történetében mi voltunk az első 7. évfolyamos osztály, akik legfiatalabbként megnyerték a Gólyaavatót. A dicsőség mellett ez azt is jelentette, hogy a következő évben nekünk kellett megszervezni a „szívatást”.

A kigondolt témát – „Földön, vízen, levegőben” – három rajzfilm ihlette.

A 9.C-ben a lányoknak Frédirnek vagy Béninek, a fiúknak pedig Irmának vagy Vilmának kellett beöltözniük. A 7.D-ben a lányok Spongyabob, a fiúk Patrik jelmezt viseltek. A 7.B-ben a lányok Aladdinná, a fiúk Jázmin hercegnővé változtak. Ezen felül minden osztályban egy-egy gólya jelmezt is viselnie kellett valakinek.

Ezt követően kezdtük kitalálni a feladatokat, ami nem volt könnyű. A könyvtárban megnéztük az előző évi videókat, ezekből sok ötletet merítettünk.

Miután Pálfalvai Zoltán igazgató úr jóváhagyta a forgatókönyvünket, kezdődhetett a feladatok szétosztása és a beszerzési hadjárat.

Az osztályunkból mindenkinek volt feladata, elosztottuk, hogy a vetélkedő során kinek mire kell figyelnie, hol kell segítenie.

Szerintem a kellékek beszerzésével volt a legtöbb macera: elég tejszínhabot venni, tálakat, lufikat és az összes szükséges eszközt beszerezni. Ráadásul arra is figyeljünk, hogy semmi ne kallódjon el...

Mikor már minden klappolt, elérkezett az a bizonyos nap. Mi is ugyanolyan izgatottak voltunk, mint a „gólyák”. Nagyon nagy megfelelési vágy hajtott min-

ket, hiszen a kételkedőknek meg akartuk mutatni, hogy az osztályunk igenis sikeresen teljesíteni fogja ezt a kihívást.

Az avatás napja azzal kezdődött, hogy a Fő téren kisebb reggeli tornát tartottunk a jelmezben érkező újoncoknak. Ezután kerülő útvonalon felvezettük őket a Bolyaihoz. Az órák közti szünetekben a beöltözött osztályok produkciókkal szórakoztatták az iskola diákjait. A jelvényavató ünnepség után nem sok időnk maradt, hogy mindent összekészítsünk, de sikerült. Kezdetét vette a vetélkedő. Úgy érzem, hogy az este fo-

lyamán minden zökkenőmentesen zajlott le. A megmérettetés végén a 9.C-nek adtuk át a nyertesnek járó tortát. A győzelem azt is jelentette, hogy a következő Gólyaavatót nekik kell megszervezni. Az estét diszkó zárta, ahol kitombolhattuk magunkból a készülődéssel járó stresszt.

Az osztályunk megmutatta, hogy egy 8.-os is tud olyan jó avatót szervezni, mint bármely idősebb osztály! Sikertünkhöz nagymértékben hozzájárult osztályfőnökünk, Dembrowszky Zsuzsanna tanárnő türelme és segítőkészsége.

Diáknap 2010 i Welcome to the US

**Csernok Emese, Orosz Elvira
12.C**

A legnagyobb viták ezután az egyes évfolyamok jelmezei, a plakátok, előzetes és diáknap feladatok körül

Osztályfőnöki – és néha egyéb órákon is – témák repkedtek, ötletek körvonalazódtak. Akadtak jók, kevésbé leleményesek, alig vagy egyáltalán nem kivitelezhetők, és ott volt köztük az, amely mellett végül döntöttünk: egy fergeteges multikulturális nap, egy komplex világ körüli út terve.

folytak. Ezekhez társult még a saját kisfilmünk készítésének, illetve az osztályok körüli teendők kiosztásának kérdése.

A szervezés során a legemlékezetesebb pillanatok talán akkor éltek át, mikor a Diáknap előtti estén az utolsó, ám cseppet sem elhanyagolható simításokat végeztük. Ekkor mutatkozott meg az, hogy mennyire egy csapatként tudunk működni, valamint törekszünk arra, hogy a kreativitásunkra bízott nap élményekben gazdag és gyümölcsöző legyen. Mindenki segített valamiben: a zászlók, az amerikai utcatáblák, a csillagfüzérék elhelyezésében, a kellekék beszerzésében, a festésben, a lufifújásban.

Aztán elérkezett a várva várt novemberi nap. Felvettük egyenpóloinkat, és végleg hatalmába kerített minket a varázs. Ez nem csupán egy gólyaavató volt, ahol három osztályt szórakoztattunk, hanem a Diáknap, amikor az egész iskola jökeved rajtunk állt.

Mindennapjaink

Kilenckor megnyitottuk a diákok - témánkhoz híven a nemzetek - előtt a kaput. Osztályunk a vendégeket fogadó országot, az Amerikai Egyesült Államokat képviselte; a külföldi delegációk a tengeri világnak rendezett alagsoron keresztül jutottak el hozzánk. Amikor végigmentek a sötétbe borult szekrények labirintusán, az izgalom pattanásig feszült. Vizzel locsoltuk őket, hogy még ijeszőbb, tengeri viharhoz hasonló legyen a bevonulás. Később, a termekben osztálytársaink pontozták a jelmezeket, elmondták a további feladatokat.

Következett a filmvetítés és a levonulásunk: azokra a felemelő percekre ma is kellemes borzongással gondolunk vissza. Megtapsoltak minket, s miközben ki-ki elfoglalta a helyét, először láttuk teljes egészében több hónapos munkánk eredményét.

Az iskola pontosan olyan látványt nyújtott, ahogyan korábban elképzeltük. A tematikusan feldíszített aulában szinkavalkád uralkodott: gésákkal, bajor sörtáncosokkal, poncsós mexikóiakkal, Mickey egerekkel nézhettünk farkasszemet.

Megkezdődött a verseny: az osztályok/nemzetek próbára tehették felhőkarcoló-építő, jégkocka-tűró képességeiket, zoknik párját és csillagokat kereshettek, bemutathatták táncadásukat – igaz, utóbbi nehezített formában. A „nemzeti himnuszok” eléneklése és sok-sok Obama-beszéd tette még nemzetközibbé a kora délelőtti órákat. A nap vége felé már azon sem lepődött meg senki, ha Lady Gaga vagy a Szabadságszobor sétált el mellette a folyosón.

Láthatólag mindenki jól érezte magát, de a verseny vége felé közeledve egyre nagyobb várakozással tekintettek a zsűri asztala felé. A pontok összesítése alatt zajló karaoke lehetőséget adott arra, hogy az osztályok megsilanthassák énektudásukat, és lazítsanak a „megpróbáltatások” után.

Az eredményhirdetés során díjaztuk a legfrappánssabb Obama-beszédet, a legtehetségesebb táncosokat, a második és a harmadik helyezett osztályt, ám a legnagyobb ajándékot, a 2011-es Diáknap rendezési jogát az (akkori) 10. D osztály kapta.

Sok sikert a szervezéshez, srácok!

Bolyai Est

Zsély Virág
9.D

2011. április 20-án iskolánk tanulói ismét megmutathatták tehetségüket a nagyközönségnek. A közönség soraiban büszke szülők, kíváncsi tanárok, illetve iskolánk érdeklődő diákjai foglaltak helyet.

Csabainé Freistág Erzsébet köszöntője után a modern tánc világába kaptunk betekintést Gyurcsák Diána, Kiss Gabriella, Varga Fanni, Turcsányi Georgina, Racs Eszter, Babcsányi Tamara, Mazuk Alexandra (Rákóczi F. Ált. Isk.), Rottenhoffer Gábor

(Stromfeld A.Szki.), Mazgon Karina (Madách I. Gimn.) és Horváth Tamás jóvoltából. Ezután Szilágyi Donát zongorajátékát halhattuk. Harmadik fellépőként Molnár Melina állt színpadra. Melina egy angyali dalt énekelt. A „golyók” is megmutatták tehetségüket: Oláh Patrik Gergő hegedűjátékával, Járja Tamás és Takács Dorottya (Arany J. Ált. Isk.) standard táncsal. A tánc után Rónay Boglárka, Pál Eszter és Kapás Kitti (Madách I. Gimn.) fuvolázták el Csajkovszkij A kis hattyúk tánca című művét. A hagyománytól eltérően már az első felfonásban is találkozhattunk népi szízlát követő diákjainkkal. Füzesi népdalsokorral töltötte be az aulát Andrásy Fanni, Rauch Ajna és Ascher Anna éneke, majd Venter Annamária ült le a zongorához és játszott a Strauss Denevér keringőjét Háryné Koronczai Gabriella tanárnő segítségével. Ocsvoszki Ditta hastánca min-

denkit magával ragadott. Moldvai táncot járt Császár Boldizsár, Ascher Anna, Budafoki Dávid, Orosz Elvira, Mester Márk, valamint Császár Orsolya, iskolánk volt diákja. Egy Amerikai duót hallhattunk Miklós Enikő, Grajzel Ádám, valamint Simon Dorina (Mikszáth K. Gimn.) előadásában. Már rutinos fellépőként állt színpadra Baksa Máttyás, aki Nino Rota Keresztapa című művével és egy latin darabbal repítette álomvilágba a közönséget. A pihenő előtti iskolánk kamarakórusa is színpadra lépett.

A rövid szünet után Beethoven Für Elisét játszotta el Berecz Veronika. Császár Boldizsár ismét egy új oldalát mutatta meg nekünk: nagybőgőn játszott. Őt Venter Annamária kísérte zongorán. A konferálás mellett előadóként is színpadra léptem. Kosztolányi Dezső A hídron című versét szavaltam el. Ezután Mester Ádám és partnere, Markó Virág (Gagarin Ált. Isk.) latin táncokkal kápráztatta el a közönséget. Chopin Noktürnjét Rozgonyi Marcell zongorázta el, majd Kiss Anna, Földesi Tamás és Betlehem Viktori (Gagarin Ált. Isk.) fuvola triója lépett színpadra. Huszadik fellépőként Kovács Réka és Csank Zita ragadott mikrofont, és énekeltek el a Valaki mondja meg c. számot. Puskás Bettina zongorajátéka után Egyed Ádám gitározott. Paul Desmond Take five c. művét adta elő Földesi Tamás, Földesi András, Szabó Dorina, Tóth Tamás Bendegúz, valamint Tóth Bonifác Zoltán. Zárásként iskolánk táncos lábú diákjai ismét színpadra léptek.

Nem utolsósorban mindenki nevében szeretnék köszönetet mondani Czene Éva tanárnőnek, aki minden évben lelkesen és fantasztikus precizitással, energiával segít az Est megszervezésében.

Mindennapjaink

Civilizációs vetélkedő a Bolyaiban

Kiss Ernőné
igazgatóhelyettes

Milyen céllal épült a Trafalgar tér? Ki építette a Tower-t? Ki lakik a Buckingham Palotában?

Csupa ehhez hasonló kérdésre kerestük a választ, amikor 2010. december 10-én már hetedik alkalommal szerveztünk angol nyelvi civilizációs vetélkedőt Salgótarján és Nógrád megye általános iskolái 7. és 8. osztályos tanulói számára.

Felhívásunk rendkívül kedvező fogadtatásra talált, 21 négyfős csapat jelentkezett a versenyünkre.

Ebben az évben a verseny témája London volt. Előzetes feladatként egy londoni térképet készítettek a csapatok és elhelyezték rajta London főbb nevezetességeit. A másik feladat pedig az volt, hogy válasszanak egy híres angol személyt vagy épületet, és mutassák be rö-

vid prezentáció keretében. Az elkészült poszterek rendkívül ötletesek és igényesen elkészítettek voltak, sok közülük igazán szemet gyönyörködtetővé vált.

A prezentációkat pedig változatosan és élményszerűen állították össze a tanulók. Hallhattunk Shakespeare-ről, Diana hercegnőről, VIII. Henrikről, Sir Christopher Wrenről, Erzsébet királynőről, Sir Conan Doyle-ról, Nelson admirálisáról, a Tower hídról, és még sok egyéb másról is.

Az előadásokat igyekeztek a tanulók szabadon előadni. Élvezetekesek voltak, jó néhányból a humor sem hiányzott. Ügyesen használták a legújabb technikai eszközöket is előadásuk szemléletesebbé tételére.

A vetélkedő folyamán pedig pl. hallásértési feladatot, lyukas szöveg kitöltését, párosítási feladatot teljesítettek, ill. villámkérdésekre válaszoltak.

Az egész vetélkedő élvezetes, izgalmas volt. Örömmel tapasztaltuk, hogy milyen kiváló a tanulók angol nyelvi tudása, bátran adják elő a megtanultakat.

A vetélkedő után Sodexo jóvoltából megvendégtünk a versenyzőket, majd átadtuk a megérdemelt jutalmakat.

Vetélkedők

Nagyon szoros volt a küzdelem a csapatok között és minimális pontkülönbség alakult ki a helyezettek között.

Az első helyezett a pásztoi Gárdonyi Géza Általános Iskola csapata lett (Nagy Milán, Bengyik Károly, Kulcsár Rebeka, Kis Károly; felkészítő tanáruk: Gömböcz Nándorné), második helyezett két iskola csapata lett egyenlő pontszámmal, a pásztoi Dózsa György Általános Iskola csapata (Pécsi Péter, Hermes Szabolcs, Cristea Evelin, Domonkos Alexandra; felkészítő tanáruk: Tóth Gáborné) és a SKÁID Gagarin Tagintézményének csapata (Balázs Márk, Bozó Bence, Dupák Gábor, Handó Klára; felkészítő tanáruk: Ormainé Balogh Andrea).

Az angol nyelv tanulását és hasznosságát már senki sem kérdőjelezi meg. Szükség van rá szinte az élet minden területén. Az angol nyelvi országok kultúrájának megismerése pedig élvezetesebbé teszi a nyelv tanulását, sok fontos információ birtokába jutnak a tanulók. És nem utolsó szempont, hogy más országok civilizációjának megismerése hozzásegíti őket ahhoz is, hogy saját kultúrájukat is jobban megértsék.

A civilizációs vetélkedő színvonalas megrendezése minden évben rendkívül nagy feladat.

A verseny meghirdetése, a feladatok összeállítása, a rendező osztály mozzgatása (a mindenkor 12. C osztály), a verseny lebonyolítása, a meghívottak megvendégelése és megjutalmazása igazi csoportmunka eredménye. Az angol nyelvi munkaközösség minden tagja fontosnak tartja munkaközösségének ezen rendezvényét és kiveszi részét a munkákból.

Sok támogató járul hozzá a verseny megszervezéséhez minden évben. Mióta elkezdtük, immár hetedik éve, a Sodexo biztosítja a vendéglátáshoz szükséges

enni és innivalót. A fődját az MM Publications ajánlotta fel már másodszer, amióta a versenyt rendezzük, 100e Ft értékű angol könyv csomag a győztes csapat iskolájának.

Tanítványaink szülei is bekapcsolódnak a rendezvény sikeres megrendezésébe. Süteményt sütnek a vendéglátáshoz, illetve ajándéktárgyakat küldenek a versenyzők megjutalmazásához. Ezen kívül több vállalkozó, illetve a Kétnyelvű Iskolákért Alapítvány is hozzájárul a vetélkedő eredményes megszervezéséhez.

A jövő évben is újból megrendezzük a civilizációs vetélkedőt és reméljük, hogy az általános iskolák versenyzési kedve nem lankad és az új tanévben is sikeres rendezvényt bonyolítunk le.

Német nyelvi szépírási verseny

Juhász Lénárd
12.A

Már 11.-ben is tervbe volt véve – legalábbis Scholcz Erika tanárnő biztatására rábólintottam –, hogy részt veszek ezen a regionális szintű megmérettetésen, az idegen nyelvi szépírási versenyen. Noha ekkor eljutnom sem sikerült a versenyre, megfogadtam, hogy jövőre (azaz a Bolyaiban töltött utolsó évemben) mindent megteszek annak érdekében, hogy megjelenhessek a versenyen és így megnehezítsem a többi versenyző dolgát.

Scholcz tanárnő is hasonlóképpen gondolkodott, ugyanis amint kiírták a versenyt, elújságolta nekem. Természetesen megkérdezte, hogy szeretném-e megpróbálni, viszont előre tudta, hogy igen lesz a válaszmom. Innentől kezdve felpörögtek az események. Tanárnő a kezembe nyomott négy történetet azzal az instrukcióval, hogy válasszam ki azt, amelyik a leginkább elnyeri a tetszésemet, ugyanis a verseny első fordulójában ezt a választott szöveget kell felolvasnom. Bár azt füllen tettem Tanárnőnek, hogy mindet végigolvastam többször is, igazából csak egyet olvastam el teljesen, illetve kettőt úgy félig-meddig. Lényeg a lényeg, végül a legrövidebb történetet választottam ki (természetesen ezt olvastam el végig).

Ezután következett a felkészülés úgymond keményebb része, ugyanis a versenyt megelőző két-három héten minél tökéletesebbre kellett csiszolnom mind a kiejtésemet, mind pedig az egyes mondatok hanglejtését a szövegben, stb. A viszonylag kevés idő ellenére – legalábbis szabadidőm nem sok volt, hiszen végzős diákként rengeteg más dologgal is kellett foglalkoznom – szinte teljesen sikerült felkészülnöm, úgy éreztem, hogy az első forduló nem fog nagy meglepetéseket okozni.

Január 28-án ezzel a boldog tudattal keltem ki az ágyból hajnali 5 óra tájékán. Reméltem, hogy az utazás során még pihenhetek egy kicsit, de a szöveg ott is elő-

került. Merem feltételezni, hogy Scholcz tanárnő mottója a *Gyakorlat teszi a mestert* szólás, illetve kedvenc verse, Váci Mihálytól a *Még nem elég!* Végül is a kétórás buszutat követően pár percnyi séta következett, hamar megtaláltuk az épületet, ahol rendezték a versenyt (az Eszterházy Károly Főiskola idegen nyelvi tanszéke). A regisztrációt követően megvártuk, amíg a többi versenyző is megérkezik, ezt követően egy általános tájékoztatót tartottak, majd beosztották külön termekbe a fráciásokat, az angolosokat, illetve a németeseket.

Az első forduló a regisztráció során húzott sorszám alapján folyt. A várakozás idegölő volt, sőt amíg kinn álltam, jóval több időnek tűnt, amíg egy diák benn volt. Majd az utolsó hat versenyző – köztük én – egyszerre ült be a terembe, így hallhattuk egymást. Hallva néhány vetélytársamat kisebb kétségbeesés lett rajtam úrrá, a szokásos gondolatok jártak a fejemben: „Biztos nem jutok tovább!”, „Ő ezerszer jobb nálam!” stb. Amikor én kerültem sorra, akkor sem sikerült teljesen megnyugodnom, viszont a szöveg felolvasása után mégis úgy éreztem, hogy egészen ügyes voltam.

Miután mindenki végzett, egy újabb borzalmasan hosszú szünet következett, amíg a zsűri eldöntötte, hogy ki az a tíz ember, aki részt vesz a második, egyben utolsó fordulón. Nem akartunk hinni a fülünknek, amikor bejelentették, hogy megszületett a döntés. Ismét egy kisebb fajta tájékoztatót adtak, majd felolvasták a továbbjutók nevét. Kicsit nagyképpűnek fog hangzani a kijelentés, de én biztosra vettem, hogy rajta leszek a listán. És rajta voltam.

Eddig természetesen minden szép és jó, azonban beagondoltam, hogy most már csak tízen vagyunk, nem pedig harmincan, és elvégre ez egy olyan verseny, amelyen az ország számtalan szegletéből jöhetnek a diákok. Viszont nem sok időm volt elmerengni gondolataimban, ugyanis pár percen belül elkezdődött a második forduló, amely úgy nézett ki, hogy tíz lefordított lap közül kellett választani egyet. Ezek a lapok voltak a szövegek, amelyeket úgy kellett felolvasni a zsűri előtt, hogy nem ismertük őket előre. A helyzet kínos része az volt, hogy csupán annyi időnk volt elolvasni (és megérteni) ezt a kötelező szöveget, amíg az előttünk lévő versenyző a bírák előtt ült. Rövid szövegek

lévén ez az idő körülbelül egy perc, ha volt. Ugye nem hangzik soknak? Megnyugtatók mindenkit, azt hittem, fél perc sincs az az egy perc. A már egyébként is totális pánikba esésemet tetézte az a tény is, hogy a még előttem lévő négy vagy öt lap közül azt húztam ki, amelyiken a tíz közül a legnehezebben megérthető, és legkacifántosabb szavakat tartalmazó kis történet állt. Tehát, életemben először találok többek közt például az *ortsansässigen* szóval, amelynek jelentését eddig nem ismertem. Mire végeztem az egyébiránt feloldalas szöveg felolvasásával, szabályosan hideg verejtékeztem és remegtem. Nem hiszek azoknak az embereknek, akik azt mondják, hogy meg tudják őrizni nyugalmaikat egy ehhez hasonló helyzetben.

Visszakanyarodva, alig negyed órát követően kiengettek bennünket, amíg megszűletik a végleges döntés. Ebben a kisebb szünetben próbáltam mérlegelni, hogy nagyjából hányadik leszek a tízes listán. Ezután már nyugodtabban ballagtam vissza a terembe, ahol öt név felsorolása után a verseny rendezője kimondta

a nevemet. Büszke voltam és vagyok erre az ötödik helyezésre, a körülményekhez képest szerintem mindenféleképpen nagyszerű dolog, a nyereségnek pedig külön örültem. (Aki bejut a második fordulóra, az biztos lehet abban, hogy dijazzzák valamilyen kisebb, vagy nagyobb ajándékkal.)

Éppen ezért bátorított mindenkit, aki több éve tanul egy nyelvet, és ügyesnek érzi magát, hogy próbálja ki magát, hiszen veszténivalója nincs, győzni pedig ki ne szeretne? Noha a történetemben leírtam olyan dolgokat is, amelyek nem éppen arra utalnak, hogy élveztem ezt a napot, illetve a versenyt, leszögeztem, hogy igenis fantasztikus volt. Ha tehetném, ezer örömmel jelentkeznék minden egyes évben! Egy szó, mint száz, ha valaki csak egy kicsit is szerencsés, akkor ne fogja vissza magát, és bátran jelentkezzen a versenyre, mint mondtam, különösebb tétje nincs, veszíteni semmit sem lehet vele, ugyanakkor, ha más okból nem is, de egy szép helyezés miatt bekerülhetünk a Bolyai János Gimnázium büszkeségei közé.

Országos angol nyelvi civilizációs verseny

Btki Arnold

A 2010/2011-es tanévben a szolnoki Varga Katalin Gimnázium adott otthont az országos angol nyelvi civilizációs versenynek, amelyet 2011. február 19-én immár nyolcadik alkalommal rendeztek meg az angol-magyar két tanítási nyelvű középiskolák tanulói számára. A felhívásnak azért is örültünk, mert így ellátogathattunk abba az iskolába, amelytől annak idején a mi iskolánkban

működő két tanítási nyelvű oktatás programját átvettük. A versenykiírásban megkaptuk a vetélkedő témakörét: a 60-as évek az Egyesült Királyságban és Amerikában.

Iskolánkból a versenyre három 13. C osztályos tanuló jelentkezett: Földi Viktória, Kristan Anita és Varga Lilla. A felkészülés a célnyelvi civilizáció két tanára, Btki Arnold és Zsiveráné Fekete Borbála irányítá-

sával kezdődött meg. A verseny fő részét képező előadáshoz nehéz volt egyet kiragadni a történelmi pillanatokban nem szíkkölködő évtized történéseiből. Hosszas tanakodás után csapatunk a kor „legütösebb” zenei eseményének, az 1969-es woodstocki fesztiválnak a megidézését választotta. A tanulók posztereket készítettek, és megtervezték a prezentációt. Nem volt könnyű ám „képzelt riportot” készíteni Woodstockról, valamint megintertülvolni egy korabeli hippit! Ez volt ugyanis csapatunk előadásának a lényege. A megfélemlítő kellekek és a korhű ruházat kigondolása és elkészítése viszonylag simán ment, annál nehezebb volt az 5 perces prezentáció szövegének megalkotása. Szerencsére ehhez sok segítséget adott iskolánk anyanyelvi lektora, Luke Skeen.

Maga a verseny regisztrációval kezdődött, majd a versenyzőknek egy 7 feladatcsoportból álló kvíz-feladatsort kellett megoldaniuk. Ezt követte a hallásértési feladatsort, amelyben dalszövegekbe kellett beírni a hiányzó szavakat. Amíg a diákok dolgoztak, a kísérő tanárok egy amerikai vendégtanár nagyon izgalmas előadását hallgathatták meg, amelyben a szavak erejé-

ről beszélt. Ebéd után következtek az előadások, amelyeket – a hagyományok szerint – mindenki megtekinthetett. Nagy élmény volt végignézni, amint a 60-as évek egy-egy kiemelkedő történése az előadásokon keresztül megelevenedik.

A pontok összesítése után megszületett a végeredmény: iskolánk csapata a 12. helyet szerezte meg, amivel mindannyian elégedettek voltunk. A győztes csapat iskolája pedig a 2011/2012-es tanévben Székesfehérváron látja majd vendégül a versenyre jelentkezőket. Reméljük, hogy a résztvevőknek hasonlóan izgalmas és jól szervezett versengésben lesz részük.

Mikszáth-vetélkedő a Bolyaiban

„Sok földet bejártam, de mégis csak Nógrád tetszik legjobban: hegyeivel, völgyeivel, egyenesre nőtt fáival; itt úgy látom, a fűvek zölddebbek, a virágok illata édesebb, mint bárhol másutt a világon. Még a felhő is mintha rózsaszínbe öltözne, amikor átsuhan fölöttünk... Ez az én igaz hazám.” (Mikszáth Kálmán)

Rónay Boglárka
11.C

Ez a tanév is bővelkedett tanulmányi versenyekben, a szokásos OKTV-n kívül még rengeteg vetélkedőn méreteltük meg tudásunkat. A Bolyaiban már évtizedes múltú visszatekintő irodalmi vetélkedőn kívül, mely általános iskolák 7-8. osztályos tanulói számára volt meghirdetve, most végre mi is részt vehettünk egy ilyen megmérettetésen. Az iskola magyartanárai Mikszáth Kálmán halálának 100. évfordulójáról kívántak megemlékezni egy csapatverseny formájában.

A versenyben, mely 2011. március 29-én került megrendezésre, 5 fős csapatok vettek részt. Az én osztályomból rajtam kívül még Andrassy Fanni, Fodor Csilla, Sztrémi Dóra és Oláh Ágnes alkottuk a kis csapatot. Előzetes feladatként egy interjút kellett készítenünk magával a híres íróval. A beszélgetésben a „nagy palócot” sikerei titkáról faggatja egy korabeli újságíró. Az előadást színpadra is kellett vinnünk a verseny folyamán, így lázas keresgélésbe fogtunk, hogy minél hitelesebb jelmezt találjunk vagy éppen korhű kifejezések után nyomoztunk.

Minden csapat más és más módon közelítette meg ezt a témát, és nagyon változatos produkciók születtek, éppen ezért a zsűrinek nem volt könnyű dolga az eredmény kihirdetésénél. A vetélkedőn még különböző Mikszáthhoz kapcsolódó helyszínek, évszámok alkották a feladatokat, de volt olyan is, amikor egy-egy művéből kiragadott idézeteket kellett felismernünk, tehát elengedhetetlen volt, hogy tisztában legyünk az író életével, munkásságával.

Személy szerint én nagyon örülök neki, hogy részt vehetem ezen a vetélkedőn, mert hasznos volt számomra, hogy egy ilyen nagyhatású magyar író életművét ismerhettem meg közelebbről, mint amilyen Mikszáth Kálmáné. A verseny előtt beosztottuk a csapatban, hogy ki melyik művét olvassa el, én a jó palócok című novelláskötetét választottam, de miután elolvastam, annyira megte-

szett, hogy a Tót atyafiákat is kivégeztem egy-két óra alatt. Ez a verseny mindenki számára kiváló lehetőség volt arra, hogy jól érezzük magunkat és tanuljunk is valamit. Az pedig csak hab a tortán, hogy a végén a mi csapatunk nyert meg a versenyt, így nagyon büszkék is voltunk magunkra, hogy milyen jól ismerjük a „nagy palóc” életét.

Ajánlom mindenkinek, hogy olvasson rengeteg Mikszáth Kálmán könyvet, mert egyszerű hétköznapi témáival és megnyerő stílusával mindenkit levesz a lábáról, és ez a tudás egyszer még akár egy Mikszáth vetélkedőn is kamatoztatható lesz.

Országos angol nyelvű civilizációs vetélkedő kéttannyelvű általános iskolák számára

Zsiveráné
Fekete Borbála

2011. április 19-én rendezték meg a Gagarin Általános Iskolában, Salgótarjánban az angol nyelvű országismereti vetélkedőt az ország két tanítási nyelvű általános iskolás tanulói részvételével. Ez egy úttörő kezdeményezés volt, hiszen eddig ilyen versenyt csak a kéttannyelvű középiskolák számára szerveztek. Mivel a Gagarin Általános Iskolában a korai kéttannyelvű képzés elérkezett a 7. évfolyamig, a 7. és 8. osztályos tanulók részvételére számítottak.

Amikor decemberben megérkezett hozzánk a versenyfelhívás, kapva kaptunk az alkalmon, hiszen nálunk is már a nyolcadik évfolyamnál tartott a hatosztályos két-

tannyelvű képzés. Jelentkező akadt bőven, lelkesedésben sem volt hiány. A téma Skócia történelme, földrajza és kultúrája volt. (A felkészítő tanár nem kis öröme.) A jelmezek beszerzésében nagy segítségünkre voltak a kollégák, akik rendelkezésünkre bocsátották Skóciában

beszerezett félve őrzött kincseiket. Nem is állt rosszul a fiúknak a skót szoknya.

Az első feladat egy Skót származású híres ember bemutatása volt. William Wallacet a „Rettenhetetlen” harcost választottuk, és a csapat tagjai nagyon ügyesen előadták a színpadon színvonalas, jelenetekkel tarkított produkciójukat a színpadra termelt fiúk. Mivel az 1-es számot húzták a regisztrációnál, már nyugodtan tudtuk nézni a többi csapat előadását, mert ők

léptek színpadra először. Ekkor már éreztük, hogy nem fogunk rossz helyezést elérni. A többi feladat is nagyon változatos volt, és játékosan szervezték meg a rendezők, pl. interaktív táblán feladatokat megoldani.

Nagyon örültünk az első helyezésnek, főleg azért, mert budapesti iskolákat is megelőztünk.

A csapat tagjai: Cseke Bence, Mester Ádám, Nyikes Zsombor, és Varga Dániel voltak, felkészítő tanáruk: Zsiveráné Fekete Borbála.

A döntő

Bod Péter Országos Könyvtárhasználati Verseny

Mátészalka, 2011. április 19-20.

Gécz Luca
8.B

Idegesen ráncigáltam a kilincset fel és alá - két év nem volt elég, hogy megtanuljam, hogy a könyvtár ajtó azon speciális ajtók közé tartozik, amiknél nem elég, ha egyszerűen kirántom, le is kell nyomnom a kilincset.

Ezt a tapasztalatomat - körülbelül kétszázadára - elraktározom a fejemben.

Igényesen lehajítottam a táskámat az egyik szék alá, és vártam az instrukciókat.

Marika néni - elsőre!!! - nyitott be a könyvtárba, arcan azzal a mosollyal, amivel akkor jutalmazott, ha jó napja volt. Ezzel a tudattal aztán, bizakodva tekintetem a délután további részére.

Izgatottan vártam már, hogy elmondja, hogy holnap mikor és honnan indulunk.

Lelkesedésem már az első mondata után jelentősen megcsappant: Budapestre a hatóra negyven perces busszal indulunk, onnan pedig egy röpké három órás buszút során jutunk el Mátészalkára.

Felkészítettem hát, hogy én olyan hajnali órákban egyáltalán nem vagyok használható állapotban, és előre elnézést kértem tőle az esetleges - kedvesnek biztos nem mondható- megjegyzéseimért.

Másnap reggel - hajnalban - idegesen cammogtam ki a fürdőszobába. A legnagyobb problémám talán az

volt, hogy totálisan üresnek éreztem a fejemet. Ezzel egy áltagos napon nem is lenne semmi baj, de azért egy országos szóbeli döntőn nem árt, ha van valami információfoslány a fejedben.

Nyugtalanul szálltam be a kocsiba: már legalább egy fél órája ébren voltam, és kétségbeesetten kutattam lelassult agyamban, hogy mi is az a katalógus vagy a bibliográfia.

Igen, kedves Te, nekem sem volt róla több fogalmam, mint neked...

Sikeresen elértem a buszt - az azért már nem lett volna fair, ha lekésem -, és pókerarccal beültem Marika néni mellé. Semmi értelme nem lett volna, ha megosztom vele aggodalmaimat afelől, hogy tulajdonképpen nekem semmi keresnivalóm nem lesz azon a versenyen.

Viszonylag gyorsan felértünk Pestre. Kettő 10-10 kilós táskával röttük az utakat.

A felkészülést, hogy merre találjuk a helyet, ahonnan indul a külön buszunk, mérsékelten vettük komolyan. Útbaigazítást ugyan kaptunk (amelyet mi természetesen szigorúan követtünk is), csak kellett némi idő, míg elszívargott a tudatunkig az a sajnálatos tény, hogy akitől az információt szereztük, durván két villamosmegállónyi tévedett. Na, akkor éreztem azt, hogy lehajítom azt a két óriási táskát, leülök a földre, és várok, hogy ott süljek meg.

Ez a terv minden kétséget kizáróan be is jött volna, ha – a még mindig lankadatlanul jókedvű – Marika néni nem biztat, és nem megy tovább.

A hangulatom, amikor odaértünk az indulási pontra, finoman szólva borús volt. Némileg azért javított a kedélyállapotom egy hosszú feketekávé.

Felszálltunk a buszra, és a felszínes jó kedv, amit kedvenc itókám adott, nyomban elhagyott.

A busz tömve volt oszakkal. Minden porcikájukból sugárzott, nem is, már csöpögött az értelem.

Komolyan megfordult a fejemben, hogy leszállok a buszról, és eltűnök, megkímélve minden buszon ülő embert magamtól.

A három órás úton – ami egyébként négy órás volt –, egyre több félelem igazolódott be a fejemben.

Ideges voltam, fáradt voltam és mintha mindenki azt várta volna tőlünk, hogy potom hat óra utazás

után még élvezzük a kulturális örömködéseket a közeli falvakban. (Egyébként nagyon jó kis program volt, tetszett is, egész addig, amíg eszembe nem jutott, hogy a következő nap lesz a „kivégzésem”).

Este fél tíz körül kerültem ágyba. Szorosan magamhoz húztam a definiálhatatlan fajtájú plüss állatot, és erősen arra koncentráltam, hogy legalább éljem túl a következő napot, a verseny napját.

Másnap reggel monoton hangulatban telt: igyekeztem fenntartani a normál ember látszatát. Nem lett volna túl jó dolog, ha a versenyről valamelyik pszichiatríára szállítanak.

Gyors bemutatók után elkezdődött a verseny.

Pánikba esetten futottam végig a feladatlapot újra meg újra. Nem értettem a témát, a lapomra-hasznos információk helyett – óriási, piros kérdőjelek kerültek, pontosan tükrözve a fejemben uralkodó káoszt. Sírás közeli állapotban leszededgettem legalább harmadik könyvet a polcra, és vadul elkezdtem jegyzetelni – legalább higgyék azt, hogy tudom, hogy mit csinálok.

Az idő reptelt – az elszakadt idegszálaimmal együtt. Hamarosan eltűnt mind a kettő, aztán mindenkit kiküldtek az olvasóból, majd egyenként szólítottak bennünket, hogy mutassuk be a munkánkat.

Hamar sorra kerültem, próbáltam a magabiztos lány látszatát fenntartani. A feladat az volt, hogy egy

újságot kellett szerkeszteni, aminek a címlapján négy gyermekirodalmi, történelmi témájú cikk van.

Már akkor leírtam magamat a zsűri előtt, amikor csak úgy, „Lucásan” (nem feltétlenül a megfelelő stílusban) megemlítettem, hogy nem látom a két téma közti kapcsolatot, és egyáltalán nem is értem, úgy-hogy inkább egy olyan újságot terveztem, amit én érdekesnek találtam.

Meghallgattak, szépen, gyilkosan mosolyogva, nem is kérdeztek semmit, hozzátették, hogy nem ez volt a feladat, én meg csak mosolyogtam, és mondtam, hogy tudom.

Ennyi volt. Kiténferegtem az ajtón. Valószínűleg egy elromlott közúti lámpának több önbizalma volt, mint nekem.

Marika néni földöntúli örömmel érkezett meg, viszont – a két nap folyamán először – azért láttam a szemében a csendes kétségbeesést.

Persze, nagyon nem rejtettem véka alá, hogy mennyire el vagyok keseredve, így hát jöttek a közhelyek, hogy „itt

már úgy is nyertes vagy” meg „itt már nem veszíthetsz” stb.

Felesleges ilyenkor ilyen biztatónak szánt dolgokat mondani, mert sablonos és ráadásul még nem is igaz.

Nem vagyok az a nagy versenyszellem, úgy indultam neki, hogy hát innen már tényleg nem lehet rosszszul kijönni. Nem is a helyezések számított. Ha utolsó lettem volna, de értettem volna a témát, lett volna róla akár egyetlen egy odakapcsolódó gondolatom, akkor már boldogabb lettem volna.

Az eredményhirdetés. Nos, azt senkinek nem kívánom: idegtépően lassú.

Hab volt az elgyötört idegeimnek, hogy ráadásul a második korcsoportosok eredményeit sorolták fel először. Nem baj, legalább van fogalmam róla, hogy milyen átélni egy „majdnem” agyvérzést.

Amikor az „utolsó” helyezettet szólították – és nem én voltam”, azért egy jókora kő esett le a szívemről. Marika néni köve már szinte puffant... Jött a hetedik, a hatodik. Itt Marika néni kisebb üdvözlésgásba kezdett, hogy de jó, de jó, legrosszabb esetben is csak ötödik lehetek. Hát, ez most a legrosszabb eset volt.

A valaha látott legműbb mosolyomat vettem fel, és végig az járt a fejemben, hogy most ezzel mindenkinek jókora csalódást okoztam. Az már nem is számított annyira, hogy magamnak mekkorát. Csak az, hogy azok az emberek, akik hittek bennem, majd mit fognak gondolni egy nyamvadt ötödik hely után? Azt, hogy nem dolgoztam eleget (oké, ez jogos), azt, hogy nem is érdemlem meg még ezt az eredményt sem

Nagy munkában

(jobban belegondolva ez sem éppen jogtalan). A „mély depresszióba esést” akkor én szó szerint megtapasztaltam.

Meg is nyugodtam. Persze, hogy jó, hogy már vége, de teljesen elkeseredtem; nem számított már az a sok hiszti, amit levágtam a könyvtárban, hogy „márpedig olyan könyv nincs, amiben ez benne van” vagy „de Marika néniiiiiii, eltűnt a t-betű”, nem számított az, hogy izgultam miatta, nem számított, hogy voltak, akik azért minimálisan, de hittek benne, hogy legalább ebben jó vagyok. Ez csengett a fülemben, a fejemben, mintha az ülés hátoldalán – amivel egész hazaúton szemeztem – is ez lett volna. Előtört az az énem, akihez nem lehet hozzászólni, aki feketében látja a világot.

Lassan-lassan fejlődött annyit a világnézetem, hogy már mosolyogtam egy-egy megjegyzésen, és

A döntő résztvevői

volt kedvem levegőt venni, de semmi több. Pestre érkezünk, és végre valahára leszállunk a buszról. Jöhettünk haza.

Derűsnek azért nem mondanám az akkori lelkiállapotomat, de felvidítottam magamat egy automatás kávéval – jobb, mint a semmi.

A hazafelé út már könnyebb volt. Nem voltak utaló arckok a délelőttre, sem pedig olyan mondatok, amik eszembe juttatták, hogy mekkorát hibáztam.

A zsűri előtt

Eredményhirdetés

Marika néni azért jól viselte a depresszióban töltött óráimat. Hálás is vagyok neki ezért, mert valószínűleg az út során hatszor megfojtottam volna magamat a helyében.

Most már itthon vagyok – kezdek ráérezni a dolog pozitív oldalára; elvégre, azért még élek, itt vagyok, és kezembem van a lehetőség, hogy jövőre is ott legyek.

Mert – hogy egy jó kis közhellyel zárjak –, nem az a lényeg, hogy hányszor esünk hasra (esetemben fejre), hanem az, hogy utána hányszor állunk fel.

Az én Angliám

Filó Mariann
10.C

Angliában állandóan zuhog az eső. Az egész ország ködös, szürke, és unalmas. Az emberek mogorvák, hűvösek, akárcsak az időjárás, amiről előszeretettel beszélnek. Nos, azt hiszem, ezek a legelterjedtebb sztereotípiák a szigetországról. Sokáig – egészen addig, amíg a Bolyai János Gimnázium és Szakiskola angol-magyar kéttannyelvű osztályába nem kerültem – én is körül-

belül ilyen ismeretekkel rendelkeztem Angliát illetően. A nyelvet viszont mindig szerettem, és tanulni sem esett nehezemre. A tavalyi tanév alatt már az ország kultúráját is megkedveltem, gyökeresen megváltozott a véleményem, így alig győztem kívánni a tizedik osztályosok tanulmányi kirándulását.

2010. szeptember 3-án, pénteken ötvenfős csoportunk délután öt órakor indult útnak Salgótárjából, hat kísérotánnal. Emeletes busszal mentünk, felettébb szimpatikus és beszédes sofőrökkel. Ugyan harminchat órát utaztunk, de remek hangulatban, és három-négy órás pihenőkkel színesítettük Ausztria és Németország amúgy is élénkzöld tájképét, majd szombat délután fáradtan-lelkesen tettünk Brüsszelben városné-

zést. Az Atomiumról tudni kell, hogy a tudomány egyik szimbóluma, kilenc acélgömbből áll, és nagyon jó fotókat lehet róla, illetve előtte pózolván készíteni. Este ideiglenes birtokba vettük szobáinkat a csinos francia szálláson, Calais-ben, és én személy szerint rendkívül örültem annak, hogy végre megvetett ágyban kényelmesen alhatok. Bár a másnapi reggelit helyesebb lett volna inkább „hajnalinak” titulálni, ugyanis a komp meglehetősen korán indult; de a gyönyörű napfelkeltéért még ez is megérte. Legközelebb Salisbury városában álltunk meg, ahol tradicionális angol téglaházakkal találkozottunk, majd a Stonehenge monumentális kőtömbjeinél szívtuk magunkba a tiszta levegőt, a még több tudást és ismeretet.

Mielőtt megérkeztünk volna úticélunkhoz, a szimpatikus, takaros kisvárosba, Barnstaple-be, mindenkinek remegett egy kicsit a gyomra; izgultunk, hogy vajon milyenek lesznek a vendéglátó családjaink, tudunk-e velük majd beszélgetni. Általában kettőssel helyeztek el minket, és így könnyebb volt leközdeni az eleinte fellépő féltékenységet és hallgatagságot. Én és a barátnőm egy nagyon kedves és rokonszenves hölgynél laktunk, aki folyamatosan társalgott velünk, és az összes estére kitalált valamilyen programot, ezért akkor sem unatkoztunk, amikor hazaértünk az iskolából. Mert ez alatt a dél-angliai hét alatt a SOL nyelviskolájában tanultunk, három vicces, készséges tanárral, akik segítségével bővebb szókincsre tettünk szert.

Hétfőn délelőtt körbejártuk a várost a hallatlanul

szórakoztató stílusú idegenvezetővel, Tommal, s mivel az eső szemerélt, megnézhattuk, hogy fest egy tipikus angol férfi kalapban és esernyővel a kezében. Délután megismerkedtünk tanárainkkal, aztán miután otthon megvacsoráztunk – e napon különösen ízlett az a piteszerű étel, amelynek sajnos elfelejtetem a nevét –, házigazdánk elvitt minket az Atlanti-óceánhoz. Fenséges látványban részesültünk sötétedéskor, majd kedden délelőtt is, hiszen következő kirándulásunk fő látnivalójaként is a nagy kétség szerepelt Woolacombe-ban. A csoport nagy része rögtön belevette magát a hús habokba, de a megfontoltabbak csak szolidan, felhajtott nadrággal gázoltak bele a vízbe. A feledhetetlen fürdőzés után az Ilfracombe nevű városban kóstoltuk meg Nagy-Britannia egyik szimbolikus ételét, a fish & chips-et, és mindeközben remekül szórakoztunk – talán ez volt a kedvenc programom a többi, ugyanennyire nagyszerű közül. Szerdán egész napos kirándulást szerveztek nekünk, elsőként Exeterben voltunk, ahol megcsodáltuk a gótikus rózsaaablakú katedrális, de néhány órányi szabadidőnkben megrohmoztuk az ajándékboltokat és üzleteket. Knightshayes-ben a jel-

legzetes angol kert várt ránk, buján zöldellő, tarka virágos. Másnap, Lyntonban gyalogtúrát tettünk, és Lynmouth felé menet, a keskeny hegyi ösvényen baktatva, a vadkecskék között és a világoskék ég alatt gyönyörködhattunk ismét az óceánban. A barnstaple-i hetet pénteken egy vicces kvízzel, illetve egy prezentációval zártuk. A kvíz győztes csapatában én is benne voltam, a prezentációt pedig a csapatom nyitotta, úgyhogy a kezdeti izgulás után felszabadultan élvezhettem a többiek fenomenális produkcióját. Este viszont már kezdett fájni a szívem; tényleg megkedveltem a vendéglátónkat – és biztos vagyok benne, hogy más ugyanígy volt ezzel. A hölgy olyan aranyos volt, hogy még a szüleinknek is küldött ajándékot, amit természetesen mi is vittünk Magyarországról: fokhagymafüzér-

rel, örölt pirospaprikával, marcipánnal, valamint tokaji aszúval kedveskedtünk neki.

Szombat hajnalban érzékeny búcsút vettünk házigazdáinktól, és újult erővel nekivágtunk Londonnak. Más elképzeléseim voltak az angol fővárosról, úgyhogy amikor megérkeztünk, szinte az ablaküvegre tapadtam, annyira lenyűgöztek az egyszerre régies hatású, mégis modern épületek. Mielőtt beléptünk volna Madame Tussaud's fantasztikus panoptikumába, busszal körbejártuk a város főbb állomásait. A hírességek élethű viaszmasaitól kellett elszakadva London másik nevezetességét, az óriáskereket ostromoltuk meg. A London Eye legmagasabb pontjáról az emberek drámaian kicsiknek tűntek, a legmagasabb épületek teteje azonban velünk egy szintre került. A szállásunk elfoglalása után pazar vacsorával laktunk jól, és bele sem gondoltunk, hogy két nap múlva már újra otthon fogunk aludni. Vasárnap meglátogattuk a Buckingham Palotát, a miniszterelnök lakhelyét Downing Street-en, aztán a Picadilly Circus-on sétálva a Covent Gardenben költöttük el utolsó fontjainkat. A legutolsó látványosság, amelyet megtekintettünk, a Trafalgar téren Nelson admirális szobra volt, és ezután megkezdtük utunkat hazafelé.

Úgy gondolom, az egész csoport nevében kijelenthetem, hogy nem mindennapi élményben volt résznünk, hiszen ilyen fiatalon kijutni az Egyesült Királyságba nem akárkinek adatik meg. Nagyon örülünk, hogy tagjai lehettünk ennek a tanulmányútnak, és hogy ennyi tapasztalattal gazdagodhattunk.

S zárásképpen: Angliában igenis sokszor süt a nap, az emberek derűsek és vidámak, és nem beszélnek többet az időjárásról, mint bárki más.

Üdvözöl Amerika

Rónay Boglárka
11.C

A legtöbben közülünk Amerikát a rengeteg túlsúlyos emberrel, az állandóan hamburgert reggeliző, ebédelő, vacsorázó – és kitudja még mikor fogyasztó – társadalommal azonosítja. Pedig ettől Amerika sokkal, de sokkal több és érdekesebb.

Ez év szeptemberében 16 társamnak és nekem megadták az a lehetőség, hogy 10 napot töltsünk „a valóra váltható álmok országában”. Nem csak egy egyszerű látogatás

volt ez, megismerkedtünk az amerikai kultúrával, bepillantást nyerhettünk az ott élő emberek mindennapjaiba. Ugyanis ez az utazás egy csereprogram keretében történt, ami már évek óta működik az egyik jó hírű chicagói középiskola és a Bolyai János Gimnázium között.

Ott tartózkodásunk során millió tapasztalatot szereztünk arról, hogy milyen az élet a tengerentúlon. Felvetődhet a kérdés, hogy milyen? A válasz: teljesen más. Európai szemlélekként megdöbbenten figyeltem, hogy az emberek mennyire közvetlenek, mosolygósak és mindig van egy-két kedves szavuk a másikhoz. Sajnos néhány rossz dolgot is tapasztaltam az emberi kapcsolatok terén: nagyon népszerű a multimédiás telefonok használata, ami önmagában nem is lenne baj, de az emberek folyton-folyvást azt nyomogatták és egymásnak küldözgetnek rövid sms-eket, ahelyett, hogy személyesen találkoznának. Ezeken kívül még ezernyi dolgot tudnék felsorolni, mert teljesen testközelből láthattuk az átlag amerikai életét, hiszen mindenki egy-egy családnál volt elszállásolva. A partnerek, a cserekapcsolatban résztvevő középiskola diákjai, nagyon örültek neki, hogy új emberekkel ismerkedhettek meg, akik egy teljesen más földrésről érkeztek hozzájuk és nagy élvezettel vezettek körbe minket városukban. Hétfőgén izgalmas programokat szerveztek nekünk, délutánonként összejöveteleket rendeztek, étterembe vittek minket, hogy kipróbáljuk az igazi amerikai ízeket. Az egyik délutánra egy mozilátogatást terveztek nekünk, míg

máskor bowlingozni mentünk. A szülők, testvérek is örömmel fogadtak minket, nagy érdeklődéssel kérdezték Magyarországról. A partnerek ezerféle kulturális, vallási és nemzetiségi csoportból valók. Van olyan aki a családjával Ukrajnából költözött az Államokba még egyéves korában. Találhatunk közöttük afro-amerikai, mexikói származásút vagy kolumbiait. Az én cserepartnerem apukája svájci születésű, az anyukája pedig Kína szülőtte. Ebből is kiderül, hogy milyen sokszínű az amerikai nép.

Mintahogyan már azt említettem, rengeteg izgalmas dolgot csináltunk a partnereinkkel, de ezeken kívül rengeteg programunk volt együtt is, csak a magyaroknak. Ellátogattunk tudományos múzeumba, ahol érdekes fizikai és kémiai kísérletek szemtanúi lehetünk. Láthattunk hatalmas dinoszaurusz csontvázaikat és múmiákat a Field Múzeumban. Chicago népszerű Akváriumában is jártunk, ahol sokféle vízi élőlényt figyelhattunk meg testközelből és még egy delfin-showra is hivatalosak voltunk. A Planetárium pedig az űrkutatást ismertük meg jobban.

A város mindenkit lenyűgözött. Hatalmas felhőkarcolói többünket ámulatba ejtett. A Michigan-tó, melynek partján fekszik a város, inkább hasonlít egy tengerre, mintsem egy tóra végláthatatlansága miatt. Néhol zöld parkok tarkítják a betonzsungelt, melyekben kis mókások szaladgálnak és ahol jó idő esetén az emberek a fűvön heverésznek. Abban a szerencsében volt részünk, hogy Chicago második legmagasabb felhőkarcolójának tetejéről szemlélhettük a gyönyörű várost. A látványt, mely elénk tárult fentről, talán soha életünkben nem fogjuk tudni elfelejteni. Személy szerint az én kedvenc programom a biciklitúra volt, mely során ke-

rékpárral jártuk be a várost. Lehet, hogy csak a napos és meleg idő miatt találtam olyan jónak ezt a napot, de az biztos, hogy a túra során nevettem a legtöbbet és éreztem magamat a legjobban. Az igazi amerikai dolgokat sem hagytuk ki. Az egyik este egy baseball meccsen jártunk, ahol a chicagói White Sox és a bostoni Red Sox játszott egymás ellen. A játék egy kicsit unalmas volt, bizonyára azért is, mert nem nagyon ismertük a szabályokat, de a hangulat, ami a stadionban uralkodott, annyira magával ragadott mindenkit, hogy egy pillanat erejéig úgy éreztük magunkat, mintha mi is igazi amerikaiak lennénk. A meccs közben hot-dogot ettünk, kólát ittunk és mi is harsányan szurkoltunk, habár nem igazán tudtuk, hogy éppen mi is történik a játékban. Ha pedig sport, akkor meg kell említenem, hogy az iskola amerikai foci csapatának meccsén is jártunk. A szurkolás jóval a játék kezdete előtt elindult, az iskolában egész nap mindenki a suli színeit viselte, a narancsot és a kékét, majd a tanítás után pompon lányok buzdították a tömeget. A meccs közben hot-dogot ettünk, kólát ittunk és mellett akkor sem hagytuk alább. Sajnos elvesztették a meccset, de itt igazából az számított, hogy együtt volt mindenki és nagyon jól érezték magukat.

Felejthetetlen napokat töltöttem Chicagóban, ezért tanácsolom mindenkinek, ha teheti, utazzon az Államokba és tapasztalja meg saját maga azokat a furcsa, de jó dolgokat, amiket én is tapasztaltam. Akár saját magad is kilátogathatsz, de szeretném figyelmeztetkedbe ajánlani a csereprogramokat is, mert életreszóló barátságok születtek és az angol nyelvtudásom fejlődéséhez is sokban hozzájárult, hogy rá voltam kényyszerülve a nyelv folyamatos használatára.

Jó volt, szép volt és visszamennék még...

Érdeklődés az atomerőmű iránt

Tóth Géza
fizika
munkaközösség
vezető

A 2010-2011. tanévben lehetőségünk adódott arra, hogy 2x40 fővel látogatást tegyünk a paksi atomerőműbe. A pályázat elnyerése után elkezdtük a diákok szervezését. Először a fizikát emelt szinten tanulók kapták meg a látogatási lehetőséget (30 fő). A két buszra való érdeklődő hamarosan összeállt. Mint utóbb kiderült 4-5 buszt is megtunk volna tölteni.

Február 16-án és március 9-én összesen 74 diák és 6

kísérő tanár vett részt ezen a csodálatos tanulmányi kiránduláson. A tanulókat vonzotta az atomerőmű monumentalitása, tudományos megalapozottsága és az üzemet körülvevő hétköznapi misztikum. Elvárásainknak a szervezettség, a pontosság, a látvány mindenben eleget tett. Nem elhanyagolandó, hogy az erőmű teljes egészében fizette az oda-vissza utaztatás költségét és még ráadásként mindenkit megvendégtelt egy-egy ingyen ebédrel. Mindezt összeszámolva iskolánk tanulói hat-hétszázezer forintot nyertek a pályázattal, a lehetőséggel. A látottak, tapasztaltak az ott tanultak pedig nem forintosítható élményként jelennek meg a résztvevőkben. Mindezt köszönet a paksi atomerőmű vezetőségének és elsősorban Hamvas István vezérigazgató úrnak.

Paks diákszemmel

**Palkovits Cintia 11.A, Mester Márk 11.C
és Kondacs Lídia 11.A**

Tavaly egy kihagyhatatlan lehetőséggel éltünk. Tóth Géza tanár úr szervezett egy utat a paksi atomerőműhöz 74 fő bolyais diák számára. Mindig is érdekelt bennünket az atomenergia, és többet szerettünk volna megtudni a radioaktivitás és a maghasadás veszélyeiről. Órai tanulmányainkban éppen itt tartottunk. Egy szerdai napon indultunk útnak három tanárral és az Igazgató Úrral. Néhány óras buszút után érkezünk meg az atomerőmű bejáratához. Nagyon izgatottak voltunk, mert még soha nem jártunk ilyen

helyen.

Szerencsések voltunk, mert előbb az atomerőmű részeit tekintettük meg és csak ez után a kiállítást. Kaptunk egy idegenvezetőt. Biztonsági okokból megmozdítottak és fémtárgyainkat (mobiltelefon, kulcs stb.) letették. Ezután mentünk be az erőműbe. Útközben fegyelmestek és óvatosak voltunk.

Első megállóhely a fővezérlőközpont volt. Hatalmas terem, sok felszereléssel, néhány mérnökkel, rengeteg kapcsolóval és még sorolhatnánk. Elképesztő volt, hogy ezeken a fizikusokon és az általuk előállított, vezérelt technikán múlhat sokunk élete. – Ők nem hibázhatnak! Érdekes dolgokat hallottunk, mint például: a primer körben áramló dunai víz 300°C-os és folyadék halmazállapotú, percenként 300m³ zúdul a megfelelő helyre, amit felmelegítenek, és nagy nyomást hoznak létre. Tehát a fő áramtermelő-forrás a víz, ami a hőenergiát a maghasadásból nyeri. Ezt a vizet a folyamat végén visszaengedik a Dunába.

Miután ezeket megtudtuk, második állomásként megcsodáltuk a gőzturbinákat. Földugókat kaptunk, mert a turbinák nem csendesek!

Harmadik és egyben a legelképesztőbb hely az egyik reaktor volt. Üvegfalon keresztül néztük meg a munkafolyamatot. Konkrétan a maghasadás helyszí-

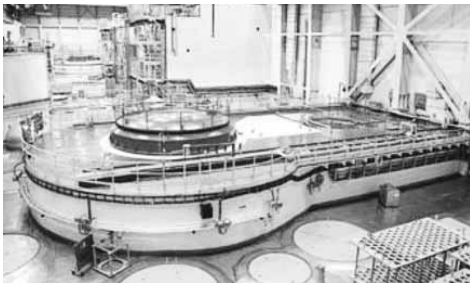

nét és a pihentető medencét. A maghasadás elhasznált anyagainak még öt évig pihentetik több méter mélyen a víz alatt és utána még húsz évig tárolják speciális hulladékgyűjtőkben.

Véget ért az út, már csak a kiállítás volt hátra. Itt megismertük az atomerőmű történetét, működését, a világ atomerőműveit, az uránpasztillát, a fékezőrudakat.

Választ kaptunk kérdéseinkre. Most már azt is tudjuk, hogy miért lehet veszélyes is a maghasadás. Ha a folyamat szabálytalanul, rendezetlenül és gyorsan megy vége, akkor nagy a baj. Azt is megtudtuk, hogy ha a radioaktív sugárzásból kapunk egy meghatározott dózist, akkor onnantól nem sok mindent tehetünk.

Az atomenergia elkápráztatott, mert óriási ereje

van. Két darab (8 g) uránpasztilla tudná biztosítani a háztartásunk villamosenergia-szükségletét egy évre. És hogy miért megdöbbenő ez? Azért, mert 8 g urándioxid annyi, mint 900 m³ földgáz vagy annyi, mint 7 hektoliter olaj vagy annyi, mint 40 mázsa szén. Volt min elgondolkodni akkor is, utána is.

Szívünk csücske: Erdély

Tanulmányút 2011 áprilisában

Élmények, benyomások, emlékek tanár szemmel

**Dembrowszky
Zsuzsanna**

Ha ezt a szót halom Erdély, kicsit hevesebben dobog a szívem, s vagyunk így jó néhányan történelemtanárok. Nekünk szívünk csücske: Erdély. Azok a történelem iránt érdeklődő tanulók pedig, akik az – immár harmadik alkalommal megszervezett – erdélyi tanulmányúton részt vettek, talán hasonlóan érznek a csodálatos tájak, a megannyi történelmi és irodalmi emlékhely megtekintése, az egyszerű székely em-

berekkel való beszélgetés és találkozás, az ezeréves határon hallott rendhagyó történelemóra után. Ha a határok csaknem száz éve politikailag el is választották Erdélyt Magyarországtól, azért lelki értelemben nem szűnt meg az ország részének lenni.

Aki Erdélyre gondol, látja maga előtt Kalotaszeg csodaszép kis templomait, Kolozsvár Mátyás király szobrát, az Aranyos folyó völgyét a tordai hasadékkal, a parajdi sóbányát, a mélyzöld színű Gyilkos-tavat fenyveseivel és vadregényes tájával és mondáival, a Békás-szoros meredek sziklafalait, a zuhogó vízeséseket, a várakat, melyekről a történelemórákon tanultunk, s irodalmi művekből ismertünk, Segesvár éjszakai fényeit, Marosvásárhely szecessziós épületeit, a két Bolyait ábrázoló szobrot a Bolyai Líceum előtt, Orbán Balázs síremlékét a hozzá vezető székelykapukkal, s a madfalvi székely emlékművet, hogy Petőfi körtefájáról se feledkezzünk meg Székelykeresztyúron.

Erdély – Transylvania (vagyis „Erdőntúl”) – mindig is menedéke volt a vallásháborúktól feldúlt európaiaknak, és munkahelye számos tudósnak. Menekült ide politikus és vallási vezető, üldözött hazafi és nagyszerű mesterember. A történelem eseményei számos próbatételnek vetették alá.

A történelem munkaközösség elkötelezetten szervezte e tanulmányutakat, hogy diákjaink megismerhessék történelmünk szerves részét képező kincseit, tudásukat élményekben gazdag kirándulás során gyarapíthassák. 2011 tavaszán, április 5-9-ig, az Árpádnc Vincze Marietta tanárnökvel közösen szervezett út során, 25 diák részesült felejthetetlen élményekben.

A program ismertetése után következzen néhány diák élménybeszámolója.

1. nap:

Nagyvárad: püspöki palota, székesegyház, kanonoksr **Királyhágó, Csucs, Kalotaszeg, Bánffyhyvad Kolozsvár:** Szent Mihály templom, Mátyás király szoborcsoport, Mátyás szülőháza, főtéri paloták
Érkezés az első szállásra az esti órákban
Marosvásárhelyre

2. nap:

Marosvásárhelyi séta: ismertető a városról és a várról, a főbb nevezetességek megtekintése: Bolyai Farkas Líceum, Fő tér, Kultúrpalota
Utazás tovább és az útvonalon lévő nevezetességek megtekintése:

Parajd: sóbánya

Korond: fazekas falu

Farkaslaka: Tamási Áron emlékműve és sírja

Szejkefűrdő: Orbán Balázs síremléke

Máréfalva: székelykapuk

Székelyudvarhely

Érkezés az esti órákban a **csikrákosi** szállásra

3. nap:

Gyergyószárhegy: Lázár kastély

Gyergyószentmiklós: az örmény katolikus templom megtekintése

Gyilkos-tó, Békás-szoros, Csíkdánfalva

Érkezés az esti órákban **Csikrákosra** a szállásra

4. nap:

Mádéfalva: székely emlékmű

Csikszereda: vár, városi sétá, Csíksomlyó kegytemplom

Ezeréves határ: emlékmű (rendhagyó történelemóra)

Székelykeresztúr: Petőfi kortérfája

Fehéregyháza: Petőfi emlékhely

Segesvár: városismertető, városi sétá

Érkezés **Marosvásárhelyre** az esti órákban

5. nap:

Torda: a tordai hasadék megtekintése

Az Aranyos folyó völgye

Élmények, benyomások, emlékek diákszemmel

**Juhász Noémi és Karácsony Eszter
11.C**

2011 áprilisában hajnali fél négykor a Shell-kútnál várakoztunk, egy csapatnyi Bolyais diák, hogy egy hosszú, több mint fél napos buszút megtételével megérkezzünk Erdélybe. Az odaút közben betértünk néhány neves városba, többek között Nagyváradra és Kolozsvárra is.

Az első szállásra, Marosvásárhelyre csak estefelé értünk oda; szerencsénkre mi már abban a hotelben szállhattunk meg, amely nemrégiben épült, és ezért még egész szép állapotban találhattuk.

Egy kevésnyi alvás után másnap belevetettük magunkat Marosvásárhelybe, eljutottunk a Bolyai Farkas Líceumba is, amely egy ferences-rendi kolostorból lett magyar nyelvű középiskola, és nem mellesleg a testvériskolánk is. Aznap ké-

sőbb ellátogattunk Parajdra, ahol egy hatalmas sóbánya található, s két óra szabadidőnket eltölthettük ott lent, sétálással, fényképezéssel, vagy akár az ott lévő fajátékokon ücsörgéssel. Ezek után a szabadba mentünk, s megnéztük a máréfalvi székelykapukat, majd Székelyudvarhelyen is körülnéztünk. Este már egy másik helyen volt a szállásunk, Csíkrákoson, a Cserekeret fogadóban, ahol egy kétemeletes faházat kaptunk, közös nappaliba nyíló ajtókkal.

A harmadik nap volt talán az egyik legjobb; elutaztunk a Gyilkos-tóhoz, valamint a Békás-szorozshoz is, s mind a kettő helyen lenyűgöző látvány tárult a szemünk elé. A Gyilkos-tó, valóban úgy, mint ahogy azt mondják, egyre inkább ellepi a belőle kiálló fákat, így mi már alig tíz-húsz centiméteres fartörzseket láthatunk. A Békás-szoros pedig egy hatalmas szurdokvölgy, amelyben a Békás-patak folyik, s rengeteg árus próbálja az emberre tukmálni szerzeményeit.

Kolozsvár – Mátyás király szobra

Utazások

Másnap, szintén korai keléssel, s igen fáradtan indultunk tovább az ezeréves határ felé, ahol egy kis történelmi oktatást kaptunk a csángók életéről és a magyarság történetéről, majd Segesvár kellemes utcáin az esti fényekben nézelődhattünk szét. Aznap este már ismét a marosvásárhelyi hotelben szálltunk meg, s innen is indultunk másnap reggel hétkor vissza Magyarországra. A visszaúton még megálltunk a Tordai

hasadéknál, s akiknek volt még valamennyi erejük, azok felmászta a domb tetejére, hogy utoljára szét-nézzhessenek Erdély földjén.

Érdemes volt Erdélybe ellátogatni, mind a társaság, mind az érdekes helyekre eljutás szempontjából. Csak ajánlani tudjuk azoknak, akik az elkövetkezendő években el szeretnék látogatni oda iskolánk szervezésében.

Tamási Áron
síremlékénél

Csoportkép Kolozsváron

A Békászorosnál

A madéfalvi székely emlékműnél

Szejkétfürdő: Orbán Balázs síremléke

A parajdi sóbánya

Csoportkép Székelykeresztúron – Petőfi körtefájánál

Chicagóiak Salgótarján utcáin, avagy egy bolyais cserekapcsolat krónikái

Rónay Boglárka
11.C

Egy fárasztó és hosszú áprilisi csütörtökön indultunk haza az iskolából. Csúnya, borult idő volt, de mi még is a legnagyobb örömmel váltunk el egymástól, siettünk haza, otthon még sok volt a teendő... Aztán idegesen, a körmünket rágva vártuk, hogy megszólaljon a telefonunk és a többiek értesítsenek bennünket, hogy merre is járnak. Hol lehetnek? Vajon leszállt már a repülőgé-

ptok a fejemben. És igen, végre egy jó hír. Már indultunk is a Bolyai János Gimnázium és Szakközépiskolához, hogy ott várjunk rájuk a hosszú és kimerítő repülő-, majd buszút után. És kik is ezek a titokzatos, messziről jött látogatók, akiknek az érkezéséről szóltak az elmúlt hónapok 17 bolyais diák számára? Ők a Bolyai és a Walter Payton Középiskola cserekapcsolatában résztvevő chicagói diákok, akik szeptemberben láttak vendégül minket az elképesztően sokszínű és lenyűgöző Amerikai Egyesült Államokban.

Hét hónap után végre újra személyesen is megbeszélhettük az eddig eltelt időszak eseményeit, élményeit amerikai barátainkkal, akik a kezdeti időeltolódás miatti fáradtságot egy hosszú alvással pihenték ki. És pénteken már kezdetét is vették a közös programok, kirándulások a környéken. Itt tartózkodásuk alatt a Bolyai szerves részévé váltak, órákat látogattak, körbekalauzoltuk őket az épületben és még a hagyományos Bolyai Est színvonalas produkcióit is megcsodálhatták.

Az első közös napunkon a polgármesteri hivatalban fogadták vendégeinket, megismerkedtek Salgótarján város történelmével. A Kálváriára egy kicsit dőcögösen sikerült felérnünk, mivel amerikai partnereink nincsenek nagyon hozzászokva a lépcsőzés fáradalmához, ők inkább a mozgólépcsőket részesítik előnyben. Késő délután az üdvözlő parti vette kezdetét, me-

lyet a salgótarjáni Polgármester Asszony rendezett, ahol izletes gulyás volt a menü. Ezen az estén mindenki feloldódott és már nem volt akadály, hogy egy fergeteges hetet töltsünk együtt.

A hétvégén szabadedőt kaptunk, amikor is nem volt hivatalos program, ez amolyan családi nap volt, amit mindenki nagyon hasznosan töltött el.

Másnap korán reggel indultunk Budapestre. A fővárosban meglátogattuk a Parlamentet, a Halászbástyát, a Budai várát, részt vettünk egy hajókirándulásban a Dunán, sétáltunk és megpihentünk a hangulatos Váci utcán, és a látogatóinknak lehetőségük volt vásárolni az egyik nagyobb budapesti bevásárlóközpontban.

A következő napokban kirándultak egyet Hollókőn és Ipolytarnócon. Együtt egy délutáni kiruccanást is tettünk Kazárra, ahol izelítőt kaphattak a magyar tradíciókból, például magyar népdalokat hallgattak, magyar táncokat láttak, sőt ők is táncra perdültek és két amerikait palóc népviseletbe öltöztettek.

Még hátra volt egy utolsó, egész napos kirándulás is Egerben, ahol a főbb nevezetességeket látogattuk meg, a várat és a Bazilikát, a Marcipán Múzeumot. A délutánokat rendszerint kisebb csoportokba tömörítve töltöttük, nyársaltunk, otthoni összejöveteleket szerveztünk, a fiúk kosármecset rendeztek. A búcsúparti, amit a mi otthonunkban tartottunk, a fájdalmas elkészítés kezdete volt. És egyszer csak azt vittük észre, hogy elmentek...

Úgy gondolom ez a csere nagyon hasznos volt, hiszen eljutottunk Amerikába, ami egy életre szóló élmény és nyelvtanulás szempontjából is az egyik legjobb lehetőségünk volt. Az angolunk nagyon sokat fejlődött, az út végére már almodni is angolul almodtunk, annyira intenzíven hallottuk a nyelvet. Örökre szóló barátságokat kötöttünk, tartjuk velük a kapcsolatot és őszintén reméljük, hogy még fogunk találkozni.

Ajánlom mindenkinek, hogy ragadja meg az alkalmat, mert Magyarországon egyelőre csak a salgótarjáni Bolyaiban van arra lehetőség, hogy Amerikába ki jusson valaki egy cserekapcsolat keretén belül.

Utazások

KILENC VÁROS – EGY SZÍV

(A Bolyai nevet viselő kárpát-medencei iskolák X. találkozója. 2011. április 14-15-16-17.)

Sóvári László

Zenta a Szerb Köztársaság, illetve a Vajdaság Autonóm Tartomány északi részén, 42 km-re délre a szerb-magyar határtól, a Tisza jobb partján fekszik. 26 ezer fő lakja. Ez a történelmi múltú magyar város várta a „bolyaisokat” április 13-14-én. Én ugyan még sohasem jártam a délvideki magyar területen, mégis kicsit úgy éreztem magam, mint Mátyás király okos leánya: jár-

tam is ott és nem is. **Gion Nándornak** (1941–2002), a Vajdaság emblemikus kortárs írójának köszönhetem ezt a rejtelmes érzést. A *Latroknak is játszott* című regénytörténelmijének elolvasása után már tudtam, mit jelent(ett) a Délvidéken magyarnak lenni.

Az aknaszlatinai és a marosvásárhelyi bolyaisok már április 13-án este megérkeztek külön-külön mikrobuszokkal. A többi hat intézmény – az előző aknaszlatinai utazás közösségetremelő élményeire emlékezve – úgy határozott, hogy közös busszal utazik. A salgótarjáni küldöttség 8 tagja a következő volt: Pálfalvai Zoltán igazgató, Czene Éva DÖK-patronáló tanár, Sóvári László, Andrassy Fanni (a DÖK vezetője; 11.C), Hidas Viktória (11.A), Rusz Boglárka (12.C), Budafoki Dávid (12.C) és Mravcsik Bálint (11.D). Mi a fővárosig az iskola mikrobuszával mentünk, majd a budapesti Bolyai udvarán hagyva a járművet átpakoltunk a közös autóbuszra. Remek hangulatban érkeztünk a rózskei határra, ahol vendéglátóink már vártak ránk.

Szabadka felé tartva megálltunk a **Palicsitónál**. Felfújított épületei ma is a Monarchiát, az aranykort idézik. Egy letűnt világot. Számomra pedig Vajda Jánost (1827–1897), a költőt: „*Fönn az égen ragyogó nap. / Csilla-*

nó tükrén a tónak, / Mint az árnyék leng a csónak. // Mint az árnyék olyan halkán, / Észrevétlen, mondhatatlan / Andalító hangulatban.” A *Nádas tavon* (1888) című híres versének színtere, ihletője, a „nádas tó”, ez a Szabadka mellett elterülő víz, ahol most járunk. Vajda évente többször is lejárt ide vadászni, pihenni, feltöltődni. Miközben a ma is csodaszép állóvíz számomra Vajda szellemét idézte, elgondolkodtam: milyen nagyot fordult azóta a világ! Talán a 19. századi költő megsejtett valamit a költemény záró strófiával: „*A levegő meg se lebben, / Minden alszik... és a lelkem / Ring egy méla sejtelenben: // Hátha minden elvilágon, / Földi életem, halálom / Csak mese, családás, álom?...*” Éreztem a szemem sarkában megképződő könnyecseptet.

A Palicsi-tó után Szabadkán a Népkör étteremben remek ebéd várt bennünket. Mi tagadás, igen jól esett. A tárkonyos izesztésű forró leves különösen. Majd megtekintettük a város néhány nevezetességét. **Szabadka/Subotica** a vajdasági magyarság egyik kulturális központja. A várossal való találkozás keveseket hagy hidegen. Utcái, szecessziós építészete, történeti emlékművei, szállodái és gasztronómiai kínálata, a Ludasi- és a Palicsi-tó, a környék tanyái, a ménesek, a

pincészetek egyre több vendéget vonzanak ide. Nekünk ebből a gazdag kínálatból csak a csodálatosan monumentális secessziós Városházát volt időnk megtekinteni. Kihagyhatatlan. A Történelem nem várt, nem is sejtett kegyetlenül igazságtalan változásának mementója. Ki gondolta 1912-ben (ekkorra készült el), hogy mindössze nyolc év múlva ez a fejlődő, gazdag délvidéki város már nem lesz magyar terület, megáll a fejlődésben, és elveszíti gazdagságát?! Kész csoda, hogy a mai önkormányzat fenn tudja tartani ezt a Pazar, a Monarchiabeli városok gazdagságát sugárzó secessziós palotát! Ugyanazok az építészek tervezték, mint a marosvásárhelyi Kultúrpalotát: a Lechner-iskola szellemében **Komor Marcell** és **Jakab Dezső**. Az európai secesszió díszítőelemeit itt a magyar népművészet motívumai gazdagítják stilizált növénymintákkal, kerámia és kovacsoltvas virágmintás díszítőelemekkel. A kerámiákat természetesen a pécsi Zsolnay-manufaktúra készítette. Leglátványosabb terme a mesteri kidolgozású, festett üveglablakkal ékített díszterem. Az üveglablakokat itt is Róth Miksa tervezte, mint Marosvásárhelyen. Úgy érzi itt magát az ember, mintha a magyar Parlamentben járna. A 20. század elején egy magyar város mindezt megengedhette magának! Hol tartanánk már, ha ezt a fejlődést nem törli össze Trianon?!

Ugyanez az élmény **Csantavéren** (következő állomás). Egy ma közel 7200 lakosú falu 1908-ban épít magának egy olyan istenházát, ami a római Szent Péter Bazilika kicsinyített mása, de egy kis falunak így is hatalmas. De akkor volt erre itt is anyagi erő, mert akkor senki sem számíthatott az 1920-as katasztrófára. Napjainkban nem kis gondot okoz az idegenvezetést vállaló, kitűnő humorral és előadókészséggel megáldott fiatal plébánosnak a templom fenntartása.

De még egy újabb fontos irodalmi momentum Szabadkához. **Kosztolányi Dezső** (1885-1936) szülővárosa is. Édesapja, Kosztolányi Árpád, a helybeli gimnázium matematika-fizika szakos tanára, később igazgatója. Itt élt a költő születésétől 1903-ig, itt járt gimnáziumba is. *„Diákkoromban, vékony kis legényke, / fölnéztem a didérgő csillagokra, / mik fázva égtek fenn a téli éjbe. // [...] Jaj, elbeszélni nem tudtam, mi nékem - / oly ájuló-műyövöletbe estem - / a csillagfény a bús, kopott vidéken. // [...] Vak vágyam mégis fölfelé feszítem, / a kis diákkalt újra sírva zengem, / s kihunytt arcom fölmutatom szelíden. //*

Koszorúzás a zentai csata emlékművéén

Ó, csillagok, ismertek-e még engem?” (Diákkoromban, vékony kis legényke). A gimnáziumban egy tiszteletére berendezett emlékszoba található. Ezt sajnos a program ritmusa miatt nem tudtuk megnézni.

Késő délután értünk Zentára. Itt székel testvérintézményünk, a Bolyai Találkozó idei házigazdója a Bolyai János Tehetséggondozó Kollégium. Rendkívül fontos szerepet tölt be a vajdasági magyarság tehetségeinek kiválasztásában és nevelésében. Mint neve is mutatja, bentlakásos iskola. Épülete a következőképpen néz ki: a földszint városi magyar közművelődési intézet és könyvtár, az első emelet az iskolalérsz, a második pedig a kollégium, balra a fiúk, jobbra a lányok. A beépített tetőtérben pedig szintén tanterem vannak. Az intézmény tízegyhány tanulóval indult, és a pénzszerzéssel egyenes arányban bővült, gyarapodott. Az udvaron van egy félkész épület, amely három éve áll ilyen állapotban. Elfogyott a pénz. De nem mondanak le arról, hogy amikor újra lesz, folytatják. Magyarországról eddig is jelentős támogatást kapott. Fialat, küldetésutas igazgatója, **Gajda Attila** előtt nincs lehetetlen. Az is sokat elmond, hogy a tantestület átlagéletkora 35 év.

Miután elhelyezkedtünk a kijelölt kollégiumi szobákban, siettünk a programban megjelölt kiállítás-

megnyitóra. A Művelődési Ház kiállítótermében a tehetséggondozó kollégium ifjú alkotóinak alkotásait, dísztergőit tekinthettük meg.

A második nap (április 15. péntek) a szecessziós városháza dísztermében megrendezett ünnepélyes megnyitóval indult. Az épület Zenta városképeinek egyik fő meghatározója. A közel 50 méter magas masszív, ég felé törő tornya kissé romantikus hatású, de díszében a szecesszió nyomait viseli magán. Díszlépcsőháza és közgyűlésterme (a megnyitó helyszíne) impozáns szecessziós kiképzésű. Történelmi levegője van, mint a szabadkai városházának. Talán leglátványosabb beltere a gazdag díszítésű lépcsőházi galéria. Tornyából – erről később a nap folyamán meg is bizonyosodhattunk – pazar kiállítás nyílik a városra és környékére.

A megnyitón a város polgármesterasszonya rövid áttekintést adott a település történetéről. Kiváló földrajzi adottságainak köszönhetően ősidők óta lakott hely. Első ízben egy 1216-ból származó okmány említi, de ekkor már lakott település, temploma van, s forgalmas átkelőhely a Tiszán. Sokáig a budai káptalan birtoka. 1475-ben már mezővárosként említi egy okirat. A budai káptalan kérésére 1506-ban szabad királyi várossá nyilvánítja II. Ulászló magyar király.

Országos jelentőségű történelmi eseménnyel is díszeskedhet a város. A törökök 1697-ben hadjáratot szerveztek az 1685-től fokozatosan elvesztett területek visszafoglalására, de **1697. szeptember 11-én** súlyos vereséget szenvednek Zentánál a **Savoyai Eugén** herceg (1663–1736) által vezetett keresztény seregektől.

A császári sereg fővezére szeptember 10-én a Tisza menti Óbecsnél értesült portyázóitól, hogy **II. Musztafa szultán** (1695–1703) csapatai megérkeztek Zentához. Másnap kora reggel menetszlopba rendezett ezredei élén az ellenség nyomába szegődött. Néhány órával később előőrsei elfogták Dzsáfer pasát, a török hírszerzők parancsnokát, aki elmondta, hogy a szultán Thokóly Imre tanácsára a Maros völgyén át igyekezett volna Erdélybe, de a keresztények láttán megváltoztatta menetvonalát, s hajóhidat építtetett Zentánál, hogy rövidebb úton jusson el a fejedelemségbe. Musztafa lovassága egy részével már át is kelt a Tiszán, de **Elmasz Mehmed nagyvezír** a gyalogsággal és a visszamaradt szpáhikkal még a zentai hídfőben emelt sáncok mögött, a folyó jobb partján tartózkodik.

A fővezér személyesen akart meggyőződni a tényleges helyzetről, ezért erős kísérettel előrelovagolt, és egy jó órányira Zentától délre megállapodott. A látottak igazolták a török felderítőtízis szavait: a településtől mintegy 2,5 kilométerre állt a hatvan hajóból összeállított híd. Az átkelőhelyet 1500 méter átmérőjű, félkörívben kiépített, két szárnyával a Tiszára támaszkodó földsánc védte. A körülárkolt terület belsejében, a hídfeljáró előtt szekérvár magasodott. A védelmi rendszer előtt az előzőnél nagyobb sugarú, befejezetlen sánc húzódtott, rajta 600–700 méternyi rés, amely éppen a felvonuló császári sereg irányába nézett. A janicsárok már a belső védőműbe húzódtak, a szpáhek viszont a két sánc közötti térségben álltak. A herceg látta, amit a törökök rendezetlenül vonulnak át a hajóhídon a biztonságot jelentő túlsó partra, ahol Zentával átellenben fehérelt a szultáni tábor. Amennyire Savoyai Jenő meg tudta ítélni a nagy zűrzavarban, a Tisza két partján, viszonylag szűk területen 70–80 ezer harcos zsúfolódott össze. A herceg gyorsan döntött: **átkelés közben, még az est beállta előtt megtámadja az ellenséget.** Lovasságot és tábori lövegeket irányított a résen át a sáncok közötti területre, ahol egységei mintegy két kilométerre megközelítették a hídfő körül tömörülő oszmán erőket. A törökök a császári előrenyomulás ütemében hátráltak, és nem mutattak hajlandóságot a küzdelemre. A fővezér **menet közben** alakította ki a csatarendet: középre a felzárkózó gyalogzászlóaljok kerültek **Charles Francois Commercy herceg** vezérletével, a szárnyakon a lovasság sorakozott fel **Siebert Heister gróf** és **Guido Starhemberg gróf, tábornaggyal** az élén. A centrumban elhelyezkedő Savoyai Jenő a jobbszárnya összpontosította erőinek zömét, mert az került először harcérintkezésbe az ellenséggel. A bal oldali hadoszlop csak később, mintegy negyed körív megtétele után érte el a török arcvonalat. **Délután ötre járt az idő,** amikor valamennyi alakulat a helyére került: a mintegy 60 ezer főt számláló császári hadsereg félkörívben gya-ta át a hídfőben védelemre berendezkedett ellenséget.

Először a tüzérség háromfontos ágyú szóáltak meg. A két szárnyon felállított 44 löveg főként a hajóhídra és annak közvetlen előterére irányította tüzét, nagy fejtelenséget okozva az átkelő törökök között. A zűrzavart csak fokozta a szultán, amikor a lovukról leszállított szpáhikat a zentai partra hajtotta, hogy segítsék meg társaikat. A hídon eszeveszett tülekedés támadt.

A kutyaszorítóba került oszmán erők megkísérelték a kitörést. Elmasz Mehmed nagyvezír előbb megszólaltatta a belső sáncban elhelyezett ágyúkat, majd lovasrohamot intézett a császáriak balszárnya ellen, hogy oldalba és hátra kapja őket. Starhemberg gróf azonban könnyedén kivédte a szpáhik akcióját, sőt csapataival követve a visszavonulókat, behatolt a sánc mögé, ahol mintegy 35 ezer ellenséges katona zsúfolódott össze. A védőművek mögött elkecseregett közelharc kezdődött: a Tisza helyenként homokzátonyos medre felől megtámadott janicsárok kétségbeesetten védekeztek, a császáriaknak mégis sikerült eljutni a híd feljárójáig. Savoyai Jenő, hogy eldöntse az estebe hajló küzdelmet, bevette a balszárny és a derékhad tartalékait, sőt előre vezényelte a jobbszárny svadronjait is. Amikor a császáriak elfoglalták a hajóhíd feljáróját, a törökök helyzete reménytelenné vált: a visszavonulás lehetőségétől megfosztott ellenséges tömeg a Tisza szakadozott, helyenként meredek partjáról a vízbe vetette magát, hogy a 350 méter széles folyón átúszva meneküljön: többségével azonban végzett a löfegyverek tüze, sokan a nagy tolongásban fulladtak meg. Estére elcsendesedett a csatátér.

Savoyai Jenő számítása beavál: világraszóló győzelmet aratott Zentánál. Hadserege mindössze 483 embert veszített, és 1588 sebesültet ápoltak a Szegeден és Baján berendezett tábori kórházban. Ellenben a szultáni haderő tisztikarának javarésze odaveszett, közöttük a nagyvezír, a janicsáragya, az anatóliai, a rumélia-i és a diarbekiri beglerbég, továbbá a tüzérség főparancsnoka és 54 janicsársorbadzsi. Velük együtt elesett a hídfőben a szultán 24 000 katonája.

Hát ez történt Zenta nagy napján 1697. szeptember 11-én. A csata után Zenta a katonai határőrvidék, majd 1751-től a kiváltságos tiszai Korona-kerület fontos telepése lett. A 19. század végén és a 20. század elején a város látványos fejlődésnek indul, ekkor épül meg gimnáziuma, több középülete, modern rakpartja, első vasútja, s ezzel alapvetően kialakult a város mai arculata. Ezt a gyors fejlődést a trianoni diktátum törte derékba.

A megnyitó további részében még Rácz Szabó László, a városi képviselőtestület elnöke, Pirityné Szabó Judit, a nemzetpolitikai államtitkárság munkatársa, dr. Zsoldos Ferenc, a Nemzeti Tanács elnöke, volt bolyais diák, Juhász Attila, a tartományi kormány képviselője köszöntötte a találkozó résztvevőit. Mindnyájan hangsúlyozták a délvideki magyarság közös

politikai céljait: a nemzeti integráció megvalósítását és ezzel párhuzamosan a magyarság régi helyének visszaszerzését a Kárpát-medencében. Az üdvözléseket a vendég iskolák nevében Dr. Szenes György, a budapesti Bolyai János Fővárosi Gyakorló Műszaki Szakközépiskola és Kollégium igazgatója viszonzta. Zárás-képpen a házigazdák színvonalas irodalmi színpadi műsorát tekinthették meg „Egy ötlet libeg a nyelvémen” címmel, amely az alkotás nehézségeit taglalta.

A megnyitó után a tanárok és a diákok programja kettévált: a diákok egész nap vetélkedtek, a tanárok pedig külön programokon vettek részt. A diákok vetélkedése három képességi szintet mozgatót meg, az ún. Portya Zenta mai arculatának és történelmének megismerését célozta. Majd sport és ügyességi játékok következtek. Végül a logikai készségek kaptak szerepet.

Mi, tanárok először egy tiszai hajókiránduláson vehettünk részt. Sajnos az idő rendkívül hideg és szeles volt ezen a délutánon, a csodás tiszai táj és a nem mindennapi élmény azonban feledtetni tudta a didergést. Legalábbis a mi hajónkon, ahol lehetőség volt mindenkinek fedett részen tartózkodni. A másik hajóra mind-ez nem vonatkozik, arról néhányan (akiknek belül nem jutott hely) „jégszobrokként” szálltak le. Felejtethetelenek a Tisza part virágozni kezdő gesztenyefái. No meg a hajón folytatott vidám társalgás, az ugratások. A hajó kapitánya azt is megengedte, hogy közlünk néhányan átvegyék a hajó kormányt...? Frigyes, a szombathelyi és Benedek Imre, az akasztalainai Bolyai igazgatói egyértelműen bezonyították, hogy nemcsak iskolát tudnak vezetni.

A következő program csak tovább fokozta a már egyébként is jó hangulatot. Pusztaparty, tanyai vendéglátás. Gulyás Csaba fiatal tanyatulajdonos látott vendégül bennünket. Tanyájától kb. 2 kilométerre kiszálltunk a buszból. Délvideki lovasszekereken közelítettük meg a

Csapatunk a péterváradai erőd bástyáján

helyszínt. Mindenkinek nagy élmény volt, hiszen a városiakok közül a legtöbben még soha életükben nem utaztak ilyen járművön. Elindult a közös éneklés. A szereket helyi népviseletbe öltözött lovasok vezették vágatában (köztük a tanya gazdája is). A tanyán pedig egy citerazenekar és eszem-iszom várta a társaságot. Mondanom sem kell: fergeteges hangulat kerekedett. A gazda még karikásosor-mutatványokkal és állatbemutatóval is színesítette a tanyai idillt. Néhányan a vendégek közül is megpróbálkoztak az ostorral, de hamisíthatatlan csikós mentalitással ez csak Zsadányi László nyugalmazott őcsai igazgatónak sikerült.

Alig akartuk otthagyni a tanyát. Szerencsére nem tört meg ezzel a jó hangulat. Ugyanis Zentán a Papuli étteremben, a vacsora színhelyén remek szalonzenekar működik. Itt nemcsak finom tiszai haléltelt ehettünk, de fergeteges táncmulatság is kialakult. A magukat munkájukból kifolyólag állandóan fegyelmezni kénytelen tanárok most végre kiengedhették a gőzt. Tapintani lehetett a kiáradó örömet. Rég vágytunk már egy ilyen „elengedett”, igazi, jó mulatságra. A házigazdák igen jól megéreztek ezt.

A harmadik nap (április 16., szombat) újra a diákokkal közös kirándulás volt. Óbecse, Pétervárad, Újvidék, Temerin. **Óbecse/Becej** egy 26 ezer fős város a Tisza jobb partján, a Ferencz-csatorna tövében. A lakosság 45%-a magyar. 1848-ban **Damjanich János** hosszabb ideig itt tartotta főhadiszállását, volt lakását márványtábla jelöli. A város déli oldalán van a Ferencz-csatorna tiszai torkolata, amely világhírű villamos zsilipekkel van ellátva; tanulmányozására még Japán is küldött egy mérnököt. A város szülőtte **Than Mór** kiváló és hírneves festőművész. Ő festette a kato-

likus templom a „**Nagyboldogasszony égbeszállása**” című oltárképét.

A következő állomásunk **Újvidék/Novi Sad**. 192 ezres lakosságának ma már csak 6%-a magyar. Először a péterváradai erődöt jártuk be. A komáromihoz hasonló erősséget soha nem tudták bevenni. Az impozáns, hatalmas méretű védművek, sáncárcok között sok fényképfelvétel készült. A vár bástyáiról a Tiszán át remek kilátás nyílt Újvidék városára. A belvárosban egy órát sétálhattunk. A városban uralkodó hangulatról sokat elárul az, hogy házigazdáink figyelmeztettek: a helyi szerb nacionalista szervezet néhány napja megint aktivizálta magát, jobb lesz, ha séta közben nem beszélünk hangosan magyarul. Nem szeretnék, ha a nyitrai magyar lány, Malina Hedvig vagy a temerini magyar fiúk sorsára jutna közülünk valaki.

Temerinben egy délvédeli magyar tájházat tekinthettünk meg. Udvarán tájékoztatást kaptunk az itteni paraszti élet jellegzetességeiről. Uzsonnát is kaptunk: megtudhattuk, mi az a **burek**. Tájjellegű paraszti tésztaféle. Rétestésztából zsírban kisütött sütemény. Nagysága a lángoshoz hasonló. Többféle töltelékkel készítik. A klasszikus a túrós, én ezt választottam. Finom és rendkívül laktató. Temerin lakossága egyébként 19200 fő, 43% a magyar.

Hazafelé újra Óbecsén keresztül vezetett az út. Megnéztük az Óbecsétől 14 kilométerre levő **Fantasz** turisztikai komplexumot. A 65 hektáros terület magában foglal egy kastélyt, egy lovardát, egy kápolnát, egy kiskastélyt, a hozzájuk tartozó gyönyörű parkos övezetet, valamint több, kísérőhelyiségnek mondható épületet. A kastélyt 1919–1923 között **Bogdan Dunderski**, a környék nevezetes nagybirtokosa építtette mint gazdagsága, népszerűsége és vitathatatlan befolyása jelképét. 2600 hold termékeny szatmári és becsei föld tulajdonosa volt. A birtok a földművelés mellett híres volt méneséről és lovardájáról is, birtokán időnként 1400 telivér is lelegészett.

Kár, hogy a késői érkezés miatt a lovardát és a ménest nem nézhettük meg. Néhány szép lelegésző lovat azért láthattunk. Az istállók külső állapota hagyott némi kívánnivalót maga után. Mint idegenvezetőnkől megtudtuk, a lovarda éppen felszámolás alatt van. A kastélyt és a kápolnát azonban megnézhettük. A kastély több építkezési stílus ötvözete, maga a torony és a négy szögletes kupola neogótikus, míg a két bejárat neoklasszicista. A neobizánci stílusban épült kápolnát

1923-ban építették, belsejét **Uros Predic** festőművész nagy értékű ikonjai ékesítik.

Nekem nagyon nem tetszett ez az épületegyüttes. Számomra az ízlésnélküliség nagypénzű emlékműve. Minden része, külseje, belseje csak úgy sugározza ezt. Soha nem voltam még hasonló helyen. Ezért volt tanulságos. Egyébként maga ez az egész komplexum a nevét Dunderski Fantaszt nevű híres telivér ménjéről kapta.

20 óra körül értünk haza Zentára. Gyorsan lezuhanyoztuk az út porát, ünnepibe öltöztünk, mert 21 óra körül kezdődött a zentai színházban megrendezett gála. Végül csak 22 órakor kezdődött, így még némi próbára is volt idő. Ezen a gálán minden évben egy megadott témára kell a diákkülönbösségnek bemutatni valamilyen előadást. Az idei kírásnak két újdonsága volt: 1. témaként a zentaiak mindössze egy szót adtak meg: alma 2. a korábbiaktól eltérően a gálaelőadást is egy színházi szakértőkből felkért zsűri értékelt, s most ez is beleszámított az iskolák között folyó versenybe. Őszintén bevallva csapatunknak nem kis fejtörést okozott a lakonikus témakírás. Alma!!! Most akkor mi legyen? Eddig minden találkozózn valahogy a Bolyaiaikhoz kapcsolódtunk. Talán a kreativitásunkat szeretnék próbára tenni! Hogyan tudjuk ezt a gyümölcsöt a nagy matematikusokhoz kapcsolni egy színházi produkcióban? Szerencsére Czene Éva tanárnő „átvágtá a gordiuszi csomót”: csinálják meg teljesen egyedül a résztvevő diákjaink. Andrassy Fanni hozott egy „Mosolygó alma” című Móra Ferenc-meseátíratot, amelynek semmi köze sem volt egyik névadóhoz sem, viszont egy kis jelmez néptáncot és néhány autentikus népdalt építve a történetbe, egészen egységes, stílusos színházi produkciót lehet belőle létrehozni. Fanniék másik ötlete: a két kísérőtanár is szerepeljen. Czene tanárnő táncudása eleve adott volt, engem pedig majd betaníttak. A történet úgy kezdődik, hogy meghal a jelenetben szereplő lányok édesapja. Rábeszéltek, hogy ezt is játszszam el. Hiába próbáltam érvelni: nem biztos, hogy jó ötlet dramaturgiailag, ha a produkció elején látványosan meghalt tanárszereplő a jelenet végén táncra perdül. Mi lesz, ha a közönség hangos nevetésben tör ki? Mi is nagyokat kacagtunk ezen a próbák közben, én viszont Kasszandrának bizonyultam.

Mester Márk (11.c) segített a tánckoreográfia megalkotásában, és a táncjelenet betanításában. Andrassy Fanni gyönyörű, autentikusan énekelt népdalait is belekompánáltuk a jelenetbe. Rusz Boglárka és Budafo-

ki Dávid néptáncolnak, így aztán egy valóban „ütős” színházi produkciót sikerült létrehozni. De vajon az ottani zsűrinek is fog tetszeni ez az eddigiektől eltérő szabad értelmezés? Nos – legnagyobb meglepetésünkre –, ez tetszett neki a legjobban. Magasan (pontszám-ban) mi nyertük a gálaműsorok versenyét. A zsűri az értékelésben kiemelte, hogy a salgótarjánai produkciója volt stílusában a legegységesebb, legkidolgozottabb. Fantasztikusan örültünk.

Annak ellenére mi lettünk az elsők, hogy a jóslatom bevált: a közönség tényleg hangosan kacagott az említett részen (és még egy másikon is: a kellékesek rövid asztalt hoztak be, így aztán a „halott” édesapa feje nem tudott vízszintesbe kerülni, illetve a fénytechnika működtetésének hiánya miatt a halál után nem tudtam észrevétlenül elhagyni a színpadot). Ebből kifolyólag a közönség meseparódiaként értelmezte a jelenetünket. Szerencsére a zsűri a lényegre figyelte.

A negyedik nap (április 17. vasárnap) délelőttjén megkoszorúztuk a zentai csata emlékművét a Tisza parton. Majd buszokkal elmentünk Tófaluba (kb. 30 km-re Zentától). Itt működik a zentai Bolyai fociakadémia, egyelőre 18 bentlakó diákkal. Az izletes búcsúbedét után itt tartották a házigazdák az eredményhirdetést. Alig akartuk elhinni, *az összetett verseny is mi nyertük. Először a találkozóztörténetében.* Most egy évig miénk a Bolyai Kupa.

1. Salgótarján	159 pont
2. Marosvásárhely	154 pont
3. Ócsa	132 pont
4. Szombathely	124 pont
5. Budapest	120 pont
6. Aknaszlatina	98 pont
7. Mosonmagyaróvár	92 pont
8. Kecskemét	88 pont

Örültünk, hogy a „zentai csatát” mi is győztesen vívtuk meg.

Német nyelvi tábor Karintiában

**Horváthné
Scholcz Erika**
németnyelv-tanár

Vallom, hogy egy idegen nyelv elsajátításához szinte nélkülözhetetlen az autentikus környezet, a célnyelvi ország történelmének, kultúrájának és az ott élő emberek életvitelének ismerete. Ha mindezekhez még nyelvtanulás valamint a környék látnivalóinak felfedezése is párosul, úgy gondolom, teljes a siker.

E tanévben is ilyen remek lehetőségben volt része iskolánk német nyelvvel tanuló diákjainak, amikor július 3-án

Ausztria Karintia tartományába, egészen pontosan ennek legdélebbi pontjára, Obersammlsdorfa indultunk német nyelvi táborba. Szállásunk a karintiai tóvidék egyik szép tava, a Turner See partján található, „Hotel am See” szállodában volt. A táborban a már megszokott napirend szerint éltünk. Délelőttönként a tanulók osztrák nyelvtanárok vezetésével három szintcsoportban napi négy-négy óra nyelvtanításban vettek részt, majd délutánonként Karintia nevezettségével ismerkedtünk. Fontos tudnunk, hogy ezen nyelvtanítás nem a megszokott iskolai keretek között folytak, hanem sokkal oldottabb légkörben, a szövegértés és beszédkézség és fejlesztését célzó projektmunkák keretében. Erre a hotel helyeségei biztosították lehetőséget.

Az egy hét elteltével mindhárom csoport bemutatót tartott, ahol számot adtak tudásukról, s arról, mivel foglalkoztak a hét folyamán.

S hogy mi mindent láttunk az egy hét alatt? Még célállomásunk felé tartva ismerkedtünk Graz belvárosával, s megtekintettük a város jelképét, az óratornyot is. A következő napokban Klagenfurtot fedeztük fel, s ellátogattunk a Minimundusba is, ahol a világ leghíresebb építményeinek makettjeit csodálhattuk meg. Igazi élményt jelentett számunkra az obiri cseppkőbarlang, mely a világörökség része. Felvonóval felmentünk a síelők által is kedvelt Gerlitzen-csúcsra, majd a gyerekek

nagy örömeire kirándultunk az Affenbergre, a majmok hegyére is, ahol a szabadon élő makákó majmokat ismerhettük meg. Igazi megpróbáltatás, ugyanakkor felejthetetlen élmény volt a „Tscheppaschlucht”, ahol mintegy három óras túra során, vadregényes tájon keresztül, szurdokokkal, vízesésekkel, függőhidakkal tűzdelve vezetett utunk. A túra után a nagy melegben jól esett a strandolás St. Kanzianban, a Klopeiner-tóban.

Pénteken Klagenfurtban hajóra szálltunk, s végighajóztunk a Wörth-i tavon egészen Veldenig.

Bad Bleibergenben, Európa leghosszabb fa bányacsúszdáján lecsúszva a Terra Mystica elnevezésű bánya tárnáiban kalandozhattunk. Rövid kitérőt tettünk Maria Wörth-be, mely település a Wörthi tó gyöngyszeme, s szintén a világörökség részét képezi. A Pyramidenkogel 78 m-es magasságából gyönyörködhettünk a tóvidék látnivalóiban.

Utolsó este a tanulók egy játékos totó keretében számot adtak mindarról, mi mindent láttak a hét folyamán, s mit kell azokról tudni.

Elmondhatjuk, hogy ez egy remekül sikerült tábor volt. Tapasztalatokkal, élményekkel gazdagodva tértek haza tanulóink. Az egy hét elteltével nem csupán szókincsük, szövegértésük fejlődött, de bátrabbakká, nyitottabbakká is váltak a mindennapi kommunikáció során, s nem utolsó sorban bepillantást nyerhettek egy német nyelvű ország egyik tartományának mindennapi életébe is.

A tábor természetesen 2012-ben is megszervezzük, gyertek velünk július 1-jén Tirolba!

Utazások

Ausztria

Laurencsik Laura
12.C

Alig kezdődött el a nyár, Horváthné Scholcz Erika tanárnő vezetésével egy nagyobbacska csapat, július 3-án kora reggel útnak indult Ausztria talán legmesésebb tája, Karintia felé. Azonban nem csupán bolyais nebulók szenvedték el a közel tizenkét órás buszozás fáradalmait, hanem 10 záhonyi, valamint 10 kodályos diák is csatlakozott hozzánk.

Mielőtt megérkeztünk a szállásunkra, vasárnap délután egy rövid városnézés keretében megcsodálhattuk Graz városát, megmásztuk a Schlossberget, s tiszteletünket tettük a híres óratoronynál is, mely a hely jelképévé vált. Sokáig azonban nem lógathattuk a lábunkat a hatalmas óramutatók alatt, folytattuk utunkat Obersammelsdorf felé. A Hotel am See, ahol megszálltunk, egy csodaszép tó, a Turner-See partján fekvő, ahonnan káprázatos kilátás nyílt az Alpok fenéges vonulataira.

Másnap reggel, miután három kis csoportra osztottak bennünket, megkezdődött a tanítás. Minden délelőtt négy órát töltöttük helyi anyanyelvi tanárok társaságában, akik egy szót sem beszéltek magyarul, ráadásul leginkább a helyi dialektust beszélték, melynek megértése néha még a kísérő tanároknak is gondot okozott. Az órák merőben különböztek a szokásos iskolai modellől, a foglalkozások játékosak, kötetlenebbek voltak. A hét első felében a szókincsüket fejleszthették, második felében pedig egy-egy izgalmas, hétköznapi, ugyanakkor kihívást jelentő szituációban kellett helytállnia a csoportoknak: projekt munkát kellett bemutatni, melyek között volt híradó, egy bankrablás megtervezése és kivitelezése, illetve egy magányos lány próbálkozása egy villárandin. Bár ennek ellenére is igen valószínű, hogy mindenki sokkal izgatottabban várta a délutáni kirándulásokat, amelyek keretében szinte egész Karintiát bejártuk.

Az első napon Klagenfurtot, Karintia fővárosát fedeztük fel. Megnézhettük a „Landhaus”-t, ahol az összes karintiai nemesi család címere, és egy csodálatos freskó nyűgözte le csoportunkat. Még ugyanezen a délutánon világméretű útra indultunk. Egy egészen kicsi világméretű útra, a nevezetes Mini Mundusba, ahol a párizsi Eiffel torony és a berlini tévétorony mindössze pár lépés távolságból néznek farkasszemet egymással.

A második nap Obir lélegzetelállító cseppkőbarlangja került sorra, ami azt hiszem, mindannyiunk számára felejthetetlen élményt jelentett. Nem is csoda, hiszen a barlang már jó ideje az UNESCO világörökség részét képezi.

A következő napon aztán próbára tettük a tériszonyban szenvedők túróképességét, s a közel háromezer méter magas síparadicsomot, a Gerlitzen-csúcsot is meghódítottuk – igaz csak sífelvonóval. Odafele páratlan látvány fogadott bennünket, csipkés-hóspikás hegyek gyűrűje fogott közre kis csapatunkat.

Miután mindenki lemerítette a fényképezőgépet, egy újabb „hegyszer” igyekeztünk – a Majmok Hegyéhez. Itt valójában semmilyen csúcsot nem hódítottunk meg, a csúcsot ezúttal a testközelben flangáló japán makákók jelentették, akik a legkevésbé sem zavartatták magukat, békésen jártak-keltek a diáksereg sűrűjében.

Szerda este meglepetés is várt ránk: Erika néni egy kisonotat rendelt nekünk a Hotel am See-hez, s a naplementében kis csapatunk körberobogta a környező tavakat – szám szerint hatot.

A sütőtöki talán a legemlékezetesebb nap volt mind közül. Embert próbáló túrán vettünk részt Tscheppaschlutnál, amely több mint három órán át tartott, azonban minden fáradtságért kárpótolta csapatunkat a vízesésekkel, szurdokokkal, függőhíddal tarkított vadregényes táj. A fáradalmainkat ezt követően St. Kanzian strandján pihenhetünk ki a Klopenerin-See-ben, ami különösen jól esett a közel 30 fokal hőségben.

Pénteken valódi kalózok módjára birtokba vettük a Klagenfurtból induló hajó fedélzetét, s végighajóztunk a Wörthi-tavon. A veldeni kikötőben léptünk is-

Utazások

mét szárazföldre, s meg sem álltunk egészen Bad Bleibergig, ahol Európa leghosszabb - közel hatvanöt méteres - földalatti csúszdáján juthattunk le a régi ólombányába, Terra Mysticába.

Ezt követően meglátogattuk Maria Wörth-öt, hiszen a település méltán része a világörökségnek csodálatos templomának köszönhetően. Ezt követően a Pyramidenkogel 78 méteres kilátójából gyönyörködhetünk a tövidék páratlan panorámájában. Az utolsó estén egy kvíz keretében számot adhattunk róla, mi mindent

tudtunk meg, illetve mi mindent felejtettünk el Ausztriáról és Karintiáról, az ott eltöltött egy hét alatt.

Mindannyiunk számára feledhetetlen élményt jelentett ez a Karintiában eltöltött hét. A csoport jó néhány tagja már a jövő évi német táborról ábrándozik, ugyanis nem kérdéses, hogy szeretnénk-e ismét ehhez hasonló kalandokban részt venni a következő nyáron.

A cikk megírásában közreműködött: Parfy Balázs 12.C,

Kovács Réka Nikolett és Antal Bálint 10.A,

valamint Molnár Gábor Bálint 10.D.

A díj: egy hét Franciaországban

Molnár Melina
12.C

2011 februárjában részt vettem a budapesti Francia Intézet által rendezett 3 napos franciadal éneklő versenyen. Amel Bent, francia énekesnő egyik hosszú dalát választottam. Mivel a francia nyelvet még nem sikerült elsajátítani, megkértem Dembrovszky Zsuzsanna tanárnőt, hogy segítsen a szavak helyes kiejtésében, mivel a zsűri erre nagy hangsúlyt fektetett.

Nagy izgalommal telt a verseny, mivel előzenekarral énekelni újdonság volt számomra, ennek ellenére 3. helyen végeztem. A sok kisebb ajándékon kívül nyertem egy 1 hetes utat Franciaországba, Antibes városába, ahol a nyelvtanulási lehetőség mellett a kikapcsolódásra is lehetőségem nyílt.

Június 7-én fél 3-kor indultam el otthonról szüleimmel a ferihegyi repülőtérre. Egy 15 éves debreceni lány, Anna is ugyanezt az utat nyerte, így együtt utaztunk. Este 10-kor értünk a nizzai repülőtérre, ahol a Da Vinci Nyelviskola egy kedves animátora várt minket, aki kocsival vitt a szállásra. Antibes a francia riviéra része és

megtudtuk, hogy a nyelviskolából egy 5 perces buszúttal leérvünk a végtelemség zsúfolt, de annál szebb partjára. A szállásra érkezve egy kicsit megijedtünk, mert hajnali 1 óra volt és a kollégium folyosóján már teljesen csend volt. Az izgalomtól elfáradva gyorsan behuppanunk az ágyra, mert reggel már kezdődtek az órák.

Másnap persze megkönnyebbültünk, mert az ebédlő tele volt velünk egyidős, étellel teli fiatalokkal. A reggeli után az animátorok csoportokra osztottak minket és megkaptuk az egy hét programját. Egy kis teszt után a tanárok beosztottak mindenkit 10 fős csoportokra. Én kezdőbe kerültem 10 különböző nemzetiségű fiatalal és egy nagyon kedves fiatal tanárnővel, aki nagy hangsúlyt fektetett arra, hogy minél többet beszéljünk és értünk. A 3 órás oktatások után minden délután különböző programokat ajánlottak nekünk. Első nap Antibes városát jártuk be, sétáltunk a pálmafákkal teli tengerparton. A sötéttek tenger csillogott a napfénytől.

Minden nap kaptunk kimenőt. Annával ilyenkor a partra siettünk. A víz sajnos annyira hideg volt, hogy nem tudtunk egész nap pancsolni, de jólesett egy kis kikapcsolódás a napon a hosszú órák után. Eközben azoknak a fiataloknak, akik ott maradtak a szálláson az animátorok programokat szerveztek, minden nap lehetett zumbázni, kosarazni vagy társasjátékozni, esetleg fürödni a kollégium teraszán lévő medencében.

Utazások

Vacsora után együtt mentünk ki egy Antibes-től nem messze fekvő kis városba, ahol koktélbárba, étterembe, shisha bárba volt lehetőségünk beülni, sétálni a parton vagy az utcai táncosokat nézni, esetleg vásárolni a butikokban. Este 11-kor indultunk vissza a szállásra, ahol az animátorok takarodót fújtak, mert másnap 7-kor ébredni kellett és kezdődött egy újabb élményekkel teli nap.

Az utolsó napon elvittek TGV-vel Monacóba. Ez volt az a program, amit már mindenki nagyon várt. Már út közben is csodálattal néztük az épületek érdekességét, a városok gazdagságát és a gyönyörű tengert. 2 óra alatt értünk oda, majd elindultunk a városnézésre. Magasra kellett mennünk ahhoz, hogy belássuk egész Monacót. Egyrészt szorosan álltak a házak, üdülők, tetejü-

kön medencékkel és mindez egy hegyoldalba építve. A tengeren több száz luxusyacht volt kikötve. Nagyon sok fényképet és videót csináltam, mivel arra voltam a legbüszkébb, hogy eljutottam Monte Carlóba.

Szombat hajnalban indultunk a repülőtérre. Szomoriák voltunk, hogy véget ért a nyaralás, de azért már kicsit honvágyunk volt, vártuk, hogy ehessünk egy jót és elmeséljünk minden kis részletet a családnak. Életem egyik legnagyobb élménye volt eljutni egy ilyen gyönyörű helyre és ezért is sokat köszönhetek Dembrovsky Zsuzsanna tanárnőnek. Október 7-én megyek az iskolával újra Franciaországba, remélem ugyanennyi élménnyel fogok hazatérni, ezzel egy kis töltést kapva az utolsó évemre.

Röplabdás évek

**Tóth Z. Zénó
a Bolyai János
Gimnázium volt
diákja, volt tanára,
jelenlegi
röplabdaedzője**

45 éves az iskolánk. Szinte minden évben pattogott a röplabda abban az alacsony építési kifutó nélküli tornateremben, amit mi „nagy” tornateremnek hívunk. Nem csak vicceit és mosolyát őrizzük, de hagyományosan a róla elnevezett tornán is játszunk. Igen Ő Tóth András. Aki ismerte, annak nem kell tovább magyaráznom. Aki nem? Nézzem körül, menjen oda egy olyan csoporthoz, akik éppen röplabdáznak Salgótarjánban, és kérdezze meg ki indította el őket? Ma is vidáman, és lendületesen magas színvonalon játszanak tanítványai, vagy éppen tanítványainak gyermekei.

De folytassuk a sort! Bolyais diákként az én edzőm Cserkúti Edit tanárnő volt. Szándékosan nem beszéltem, beszélek eredményekről, mert nem mindig az a fontos. Emlékszem olyan edzésekre, amiktől másnap nem tudtam lábra állni, de emlékszem az este hétig tartó röplabdázásra, ahol a nevetéstől lett izomlázam - a hasamban. És ami edzéseken kívül történik? Azt hiszem az, amiről nem is lehet igazán beszámolni. A CSAPAT csupa nagybetűvel! Ez ami fontos, és ez amiről a röplabda szólt a bolyais éveim alatt...

Testnevelő lettem és tanultam a röplabdázást. De amit nem lehet megtanulni a főiskolán, azt az a 12 év tanította meg, amit a volt iskolámban tölthettem. Úgy érzem, nem csak én tanítottam, hanem engem is alakított a röplabda és a csapat. Soroljam a neveket? Mindenkit lehetetlen. Akit kihagyok, érdemtelenül tenném. Ezért csak a mérföldkövek csapatkapitányait említem: Kovács Eszter - válogatott röplabdázó

lett. Lakatos Katalin és Nagy Judit olyan feladó páros volt, akik a hátukon cipelték az iskolát is, ha kellett. Lipták Zsófia ütéseit nyomát ma is érzem az alkaron. Kiss Magdi, aki ha nem jár a nyakamra, talán csapat sincs... Pataky Etelka és Kiss Eszter tavaly balagtak, és mindig azt hitték, hogy csak az egyikük a CSK, pedig egyikük sem tudott volna a másik nélkül létezni.

12 év. Hatalmas csaták. Könnyűnek tűnő és veritékes győzelmek. Sírások az öltözőben és volt amikor a pályán is (ugye Betti?), és majdnem most a klaviatúra előtt is...

Előtte vannak azok a fiúk, akik ha eljöttek nézni a meccseket, és ottragadtak. Velünk együtt bosszankodtak, nevettek. Látom azokat a napokat, amikor a röplabdás tábor „lakói” nehezen tudtak elszakadni egymástól. Fantasztikus érzés, amikor az azóta családanyakká változott gyerekek összejönnek a Generációs Kupán, és együtt élünk át régi élményeket. Itt nem mehetnek el egy név megemlézése mellett. Schmidt Eszter, aki ennek az eseménynek a mozgatórugója volt.

Képek, nevek, arcok... 45 év, aminek én is részese lehettem. Köszönöm.

Büszke voltam mindig minden csapatra, aki velem dolgozott. Köszönöm nekik, hogy írhattam róluk - Rólatok.

B33 Országos Diákolimpia, Sopron

A B33 szabályzata: A játékok félpályán játszóak. Minden csapat maximum négy játékosból áll (3 játékos a pályán és 1 cserejátékos), illetve szükség van egy edzőre is. A hivatalos játékidő két, egyenként ötperces félidőből áll. Az a csapat, amelyik előbb érli a 33 vagy több pontot, megnyeri a játékot még akkor is, ha az korábban törtek ki, mint a hivatalos játékidő vége, vagy a hosszabbítás(ok) lejárt. Ha az eredmény a második félidő végén döntetlen, akkor a játékot annyi kettős hosszabbítás követi, amennyi szükséges a győzelemhez.

Az a játékos, aki öt személyi hibát követ el, kipontozódik és nem folytathatja a játékot. A csapathibák száma minden játékperiódusban négy hiba, mely elkövetése után életbe lép a büntetőszabály. A csapatnak 10 másodpercen belül meg kell próbálnia a kosárra dobást.

Stork Dávid
11.C

Városi, Megyei forduló:

A Bolyai János Gimnázium és Szakközépiskola férfi kosárlabda csapatát értesítette a Magyar Kosárlabdázók Országos Szövetsége, hogy jelentkezést adhat le a 2011 májusában megrendezésre kerülő B33 Városi illetve Megyei kosár diákolimpia versenyére. Iskolánk 2 igen jó erőket felvonultató csapattal vághatott neki. A Madách Imre Gimnáziumban megrendezésre kerülő városi, megyei megmérettetésre ahol többek között a Tánicsics Mihály Közgazdasági Szakközépiskola, Stromfeld Aurél Gépipari Szakközépiskola valamint a Madách Imre Gimnázium legjobbjaival kellett megmérkőznie 2 csapatunknak. A torna olyan sikeres volt iskolánk számára, hogy a két csapatunk játszhatta a mindent eldöntő utolsó mérkőzést, amelynek győztese egy 4 napos Sopronban rendezett országos versenyre kvalifikálhatta magát. A végső győzelem a Bolyai 1. számú csapatáé lett, amely a Dániel Péter, Tóth-Szarvas Levente, Benyus Marcell és Stork Dávid összeállításban múlta felül a Stork Máté, Sári Bálint, Szopóczi Marcell által alkotott második számú csapatot. Mindkét csapatot Czene Éva tanárnök vezette.

Irány Sopron!

A júniusban megrendezésre került országos diákolimpiára csapatunk sajnálatos módon Benyus Marcell nélkül, de Molnár Mátéval kiegészítve vághatott neki a 4 napos kőkemény megmérettetésnek. Az utazás Sopronba vonattal történt. Fárasszó és hosszú út után megérkeztünk szálláshelyünkre, egy kollégiumba, ahol az országos döntőben részt vevő fiú és lány csapatok voltak el-

szállásolva. Az első napunkon csak pihentünk és egy kis városnézést iktattunk a programunkba, majd a többi csapattal összebarátkozva egy igen jó hangulatú estét töltöttünk el a kollégiumban. A második napon mindjárt négy mérkőzést is játszottunk, amely közül az első kettő nem okozott gondot és igen simán felülmúltuk ellenfeleinket (Miskolc, Szeged). A 3. meccsen azonban már érezhető volt egy kicsit a fáradtság, és nem is jöttek úgy össze a dolgok, ahogy azt mi szeretnénk volna, így elszenvetűnk első vereségünket a Kaposvártól. A csapat szerencsére kitartott, és az utolsó meccsünkön győzelemmel zárhattuk a napot a Győr ellen, így a csoportunkból 2. helyen továbbjutva vághattunk neki a középdöntőknek.

A harmadik nap már csak egy meccset tartogattunk számunkra. Ez a mérkőzés az elődöntőbe kerülésről szólt, amelyet sajnálatos módon egy igen kiélezett mérkőzésen elvesztettünk, mindössze 2 pont választott el minket az elődöntőbe jutástól. Mivel a helyosztókat már nem játszhatta le egyik csapat sem, így első-sorban a győzelmek és vereségek száma döntött. Csapatunk így az országos döntőben 5-6.helyen végzett az igen színvonalasnak mondható tornán. A csapat sikereldzője: Czene Éva tanárnök!

„Aki egyszer beleszeret a francia kultúrába és nyelvbe az egy életre szól, nem pillanatnyi fellángolás”

Interjú Dembrovsky Zsuzsanna tanárnővel

Árpádné
Vincze Marietta

Más kultúrák iránti nyitottságát, az idegen nyelvek szeretetét erdélyi származású édesapjának köszönheti. Dembrovsky Zsuzsanna tanárnő, iskolánk francia-történelem szakos tanára, aki az idén immár harmadszor nyerte el iskolánk egyik leg-rangosabb kitüntetését (Bolyai Emlékplakett és Díszokirat) magas színvonalú versenyfelkészítő és szaktanári munkájáért.

- A francia OKTV területi

és országos döntőjébe 1995-től folyamatosan jutnak be tanítványaid, kilencen kiemelkedő helyezést értek el. De más rangos versenyeken is (Allons en France országos vetélkedő, Francia nyelvi Civilizációs Verseny, Francia nyelvi helyesírási Verseny) ott vannak az elsők között. Nagyon sokan tettek tanítványaid közül sikeres „C” típusú nyelvvizsgát, néhányan pedig felsőfokút is. Már ezek a szép eredmények is bizonyítják a francia nyelv iránti szenvedélyes elkötelezettségedet. Hogy látod a francia kultúra, nyelv szerepét a ma Európában illetve a világban?

- Korábban az arisztokrácia és a diplomácia nyelve volt. Tolsztoj: Háború és béke című regényében is francia nyelven társalog még az orosz arisztokrácia is. Mára már, az USA világtörténelmi feljutásával, vesztett jelentőségéből az angol rovására. Az Európai Uniónak viszont az egyik meghatározó nyelve, a munkanyelve.

Jelen van a világban anyanyelvként, hivatalos nyelvként - Ausztráliát kivéve - minden földrészen. Az angol mellett ez a diplomácia nyelve.

Idegen nyelvként Nyugat-Európában az angol után másodikként, Magyarországon pedig a Dunántúlon harmadikként, a keleti országokban pedig másodikként tanult idegen nyelv.

Dallamos, szép nyelv, de hasznos nyelv is.

A francia kultúra európai hatását a felvilágosodás korától tapasztaljuk.

A színház, a művészetek szakszókincsében igen sok francia jövevényszó van szerte a világon, ez alól a magyar sem kivétel.

A külföldiek számára Párizs a világ egyik kulturális fővárosa. A francia kultúra rendkívül sokszínű. Kedvelem minden ágát.

Építészetben a katedrálisok, templomok érdekelnek különösképp. Gyönyörűek a francia gótika székesegyházai, pl. Reims, Rouen, Saint-Denis székesegyházai, a francia reneszánsz soktornyú kastélyai a Loire-völgyében, de hozzám a román stílus a maga nemes egyszerűségével sokkal közelebb áll. Imádom Burgundia román stílusú kis templomait, kolostorait, mint pl. Fonteney cisztercita apátság, lenyűgöz Vezelay román katedrális a faragott oszlopjával, csodálatos fekvésével. A svájci Jura hegységben található Romainmoutier temploma pedig igazi kis gyöngyszem a román stílusban.

Festészetben az impresszionizmus áll legközelebb hozzám, szobrászatban Rodin kis márványszobrai, de szeretem a dijoni Rude monumentálisabb szobrai is.

A változatos francia tájak közül az Alpok vadregényes hegycsúcsai vonzanak a legjobban.

Ez a változatosság Franciaország egyik vonzereje a turisták számára is.

- A francia kultúra magyarországi megismertetéséért és terjesztéséért az iskolai tehetséggondozó tevékenységen kívül is igen sokat teszel. Ezt a francia kormány egy nagyon rangos kitüntetéssel ismerte el, a Francia Akadémia Pálmarendjének Lovagi fokozatát adományozta Neked. Bepillantathatnánk egy kicsit a tevékenységedbe is?

Dembrovsky
Zsuzsanna

- 1998 óta tagja vagyok a francia OKTV (ez a legmagasabb tanulmányi versenyünk) 6 fős bizottságának.

2001 és 2003 között a francia közös felvételi írásbeli öt fős bizottságában dolgoztam, e munkacsoportnak az ELTE francia tanszékének vezetője volt az elnöke, a nyelvi feladatlapokat mindig én állítottam össze (szigorú titoktartási kötelezettség mellett), most már beszélhetek róla, hiszen az új érettségi rendszer bevezetésével ma már nincs ilyen.

De ugyanakkor az ezt kidolgozó 5 fős bizottságának is tagja voltam, ehhez kapcsolódva próbafeladatok is teszteltem.

A franciatanárok egyesületének is tagja vagyok, 2000-ben a magyarországi küldöttség tagjaként Párizsba, a Franciatanárok X. Világkongresszusára is kijutottam.

Tanártovábbképzőként szakmai és módszertani továbbképzéseket tartok az ország különböző pontjain (Nyíregyházától - Kaposvárig) franciatanároknak és más nyelvtanároknak egyaránt.

Bekapcsolódtam nagy nemzetközi projektekbe (Comenius program) is, ezek az interdiszciplináris együttműködések egy angol iskolával és a francia testvériskolánkkal nagyban hozzájárultak tanítványaink nyelvtudásának fejlesztéséhez is.

- *A francia diákcsere az egyik legrégebbi diákcsere iskolánkban, miben látod máig tartó sikerét?*

- Sokszor sok helyen leírtam és elmondtam, hogy a 2012-ben immár 20. évfordulóját ünneplő francia diákcsere a szívügyem. Örülök, hogy máig él, s mint mindig, most is nagy létszámú diákcsoportokat mozgat meg: Pontarlier gimnáziumában is és nálunk is. Erre a diákcsere nem nehéz diákokat toborozni a francia kollégáknak, annyira jó híre van a kinti gyerekek között, noha számukra ez nem klasszikus nyelvi csere. Esetükben inkább a civilizációs ismeretek és élmények vonzóak, a multikulturális Európa egy másik szegletének felfedezése. A személyes kapcsolatok barátsággá mélyülnek egy-egy diákcsere során a kétszer egyhetes együttléteknél és a levelezésnek köszönhetően. Az interkulturalitás is fontos összetevője a diákcsere sikerének. A másik nép szokásainak, természeti és kulturális örökségének, gasztronómiájának stb. felfedezése.

A magyar gyerekek motivációja nyilván az előbb említetteken túl a nyelvtudás fejlesztése, a tanult gyakorlati alkalmazása és új nyelvi és civilizációs is-

meretek tanulása. Természetesen két tizenéves fiatal találkozáskor a zenei ízlés éppúgy téma, mint a sport és szerelem, de ez így van rendjén. Az élményekben gazdag tanulás lendületet ad a folytatáshoz.

A diákok diákcsereként változnak, de az utóbbi jó néhány cserében, 2002-től, a tanári csapat stabilan állandó. A három cserét szervező francia kolléga 10 éve változatlan. Erdemük vitathatatlan. E három lelkes francia tanárkolléga nélkül ez a cserekapcsolat nem működhetne, hiszen, amikor 2004-ben az Európai Unióhoz való csatlakozásunkkal a francia fél támogatási pénzeket veszített, ők három minden egyéb pályázati lehetőséget megragadva, komoly pedagógiai programokon alapuló diákcsereket szerveztek iskolánkkal. Mindhárman átlagon felül művelt, széles látókörű, rendkívül nyitott és innovatív pedagógusok, a maguk szakterületének kiváló szakemberei. Személyes barátságunk élteti a csereutakat. Hol én, hol ők kezdeményezik a következő cserét, s mindig nagyszerű az együttműködés. Úgy vélem, hogy a siker záloga ez is. A személyes kapcsolat, a bizalom, az esetleges problémák rugalmas kezelése. Rugalmasság, alkalmazkodóképesség, nyitottság, érdeklődés, együttműködés, barátság: ezek azok a kulcsszavak, amelyekben tanári szinten a siker titkát látom.

- *A francia szakod mellett a másik a történelem. E tantárgyból is születtek szép, országos versenyeredményeid, s két alkalommal voltál odaadó szervezője a történelem emelt szintű érettségi előkészítőre járók erdélyi tanulmányútjának. Honnan ered ez az elkötelezettséged?*

- Ez egy örök szerelem. Ez apu miatt van, nagyon büszke volt erdélyi származására, üvegfüvő dinasztiából származik. Már amaro volt a szülőföldje, Tordán is dolgozott, a II. bécsi döntés után jöttek el Sajószentpéterre.

Kolozsvár, Dicsőszentmárton, Balázsfalva ... amikor a történelmet tanítom ezek mindig bevillannak. Ebben nőtem fel, apukám románul is jól beszélt, én ezt sajnos nem sajátítottam el tőle.

Vadregényes tájak, őszinte igaz emberi kapcsolatok a székielekről, Székelyföldről ez jut az eszembe.

Csíkrákoson a fogadóban Dénes ahogyan megszólal azon az izes székely nyelven, Ábelt látom benne. Elment Kolozsvárra tanulni, de szíve visszahúzta szülőfalujába.

Interjú a kitüntetettjeinkkel

Ezek az emberek a legnehezebb időkben (ezt is személyes tapasztalataim alapján rokonaimtól tudom) sem törtek meg, meg tudták őrizni magyarságukat.

Büszkék arra, amijük van, ott akarnak boldogulni a szülőföldjükön.

Ez a székeley konokság bennem is megvan.

Ez a tanulmányút az élményszerű tanulás-tanítás remek példája: tele történelmünk, irodalmunk és nyelvünk emlékeivel, mely mindig „megérinti” a résztvevő tanulókat, tanárokat. Kalotaszeg kis, kazettás menyegyzetű román és gótikus templomai emlékeztetnek a Felső-Tisza vidékén található csodaszép román stílusú műemlékekre.

Történelemtanítás nélkül szegényebb lenne a tanári munkám. Nevelni minden tantárgyon keresztül lehet, s ezt fontosnak is tartom. A történelem e téren kiemelt helyet foglal el a szívemben a magyarságtudat formálásában, a hazaszeretetre nevelésben. Ezért is tartom fontosnak, hogy a határon túli magyarság életét, történelmünk emlékeit megismertessük a tanítványainkkal egy-egy erdélyi tanulmányút során.

A történelem munkaközösségről pedig elmondható, hogy mind a munka, mind a közösség, a munkamegosztás nagyon jó. Biztos, hogy gimnáziumi osztályfőnököm, Árpád tanár úr, az ő hatalmas tudásával és lenyűgöző műveltségével nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a történelmet válasszam másik szakomnak. Ami pedig a történelemtanítást illeti, nélküle szegényebb lenne a tanári munkám.

- Szerteágazó tanári tevékenységedhez hozzátartozik az osztályfőnöki munka is.

- Igen, eddigi, majdnem harmincéves tanári pályám során többször vállaltam osztályfőnökséget, mind a négy, mind a hat évfolyamos képzésben. A Bolyaiban legelső osztályom 1989-ben, a rendszerváltás évében érettségizett. Mostani kis osztályom az első, amelyek a két tanítási nyelvű hatosztályos képzést folytatja. Aktív, nyugtsg, lelkes és kreatív kisdíjakok, sok színes egyéniséggel. Emberileg nagyon rendes kis társaság, őszinte és összetartó kis közösség. Sok örömet tudnak szerezni, s persze sok energiát és odafigyelést igényelnek. Szeretném, ha négy év múlva min-

denki képességeinek megfelelően, a legjobb tudását nyújtva érettségizne. Közülük sokak szüleinek is osztályfőnöke vagy szaktanára voltam.

- Az eddig elmondottak is már egy teljes embert kívánának, de van-e esetleg valami olyan hobbi, amiről szívesen mesélnél?

- Édesapámnak köszönhetem az idegen nyelvek szeretetét, s azt is, hogy imádom a sportokat, szinte mindet. Gyerekkoromban rendszeresen jártunk a „stéce” meccseire. Igaz, hogy az az időszak volt a csapat fénykora. A Bolyaiban kosaraztam 4 évig, ezt még egyetlen éveim elején is folytattam. Nagyon szeretem nézni a különböző sportokat, s néhányat művelni is szoktam.

Az utazás is gyermekkoremhoz köthető hobbi. A mi kis családukban a tárgyaknál mindig fontosabb helyet foglaltak el az emberi kapcsolatok és az utazások adta élmények.

Sokan színházba járnak Budapestre, én viszont ki nem hagyám a Szépművészeti Múzeum egyetlen időszaki kiállítását sem. Minden festészeti kiállítást megnézem.

A francia nyelv egyben hobbi is. Folyamatosan igyekszem fejleszteni különböző nyelvi szintekhez kapcsolódó lexikai tudásomat: lett légyen szó az argóról, a „familier” és „populaire”, azaz „nagyon beszélt nyelvi” kifejezésekről, avagy akár a „le français non standard” szókincséről. Rengeteg ilyen témájú nyelvészeti könyvem van, de a mai beszéd, az írott és elektronikus sajtó követése is segít az új kifejezések, szófordulatok tanulásában. A francia nyelv szóhasználatában és állandósult kifejezéseiben, frazeológiájában rendkívül expresszív. Folyamatosan bővitem ezen a téren is a tudásomat. Ehhez rengeteget olvasok francia nyelven. Vallom, hogy az olvasás nagyon fejleszti a nyelvtudást. Kedvenc kortárs francia íróim: Marc Lévy, Guillaume Musso, ők egyébként nagyon hasonló stílusban írnak és Daniel Pennac. Ez több mint hobbi, ez szenvedély.

- Ami ezeket a szép eredményeket hozza az iskolában is. Köszönöm a beszélgetést. További sok szép sikert kívánok!

Kultúrák és nyelvek ölelésében

Horváthné Scholcz Erika

Szemán Brigitta

- Nem sokan vannak a Bolyai János Gimnáziumban, akiknek az elmúlt időben ennyi szerep jutott volna, mint neked. Hiszen nemcsak egykori diákként, hanem később szülőként, nyelvtanárként, pedagógusként, ill. osztályfőnöként is megtaláltad a helyed. Meséj ezekről a szerepekről. Miként éled-éled meg őket?

- Valóban, három oldalról kötődöm a Bolyaihoz, s azt kell mondjam, ez a kötődés az évek múlásával egyre mélyebb. Az általános iskola elvégzése után büszke voltam arra, hogy a meglehetősen nehéz, sokoldalú tájékozottságot, általános műveltséget is mérő felvételi után felvételt nyertem az általam hönáhitott idegen nyelvi tagozatra. Az itt töltött évek igazi szellemi műhely jelentettek számomra, egy olyan műhely, ahol ki-ki - igazi tanáregyéniségek vezetésével - kibontakoztathatta egyéniségét, tehetségét. Tanárain nagyon jó pedagógiai érzékkel fedezték fel a még szerényebb, visszafogottabb társaimnál is azt a területet, amellyel érdemes volt mélyebben foglalkoznia.

A Bolyai azonban a közösségi élet területén is a lehetőségek tárházát jelentette. A mai napig szívesen emlékszem a KISZ-délutánokra, építőtáborokra, Sport-napokra, a tanévet „indító” mezőgazdasági munkákra, kirándulásokra.

Ilyen előzmények után - azt hiszem, teljesen természetes módon - lányaim is ezt az iskolát választották. Mindketten a hatéves képzésben vettek részt. Szülőként is megbizonyosodtam arról, hogy a legjobb intézménybe kerültek. Az itt töltött hat év alatt számtalan lehetőségük volt tehetségük kibontakoztatására. Eszter az érettségi után - az itt kapott tudással, erkölcsi értékekkel az ELTE francia-kommunikáció szakának elvégzése után immár 2. diplomáját szerzi a Filmművészeti Egyetem filmdramaturg szakán, ahol utolsó éves. Lili másodéves a Corvinus Egyetem nemzetközi tanulmányok szakán. Nagyon büszke vagyok rájuk! Az is büszkeséggel tölt el,

hogy gimnáziumi tanulmányaik befejezése után mindketten - kiemelkedő tanulmányi - és versenyeredményeik miatt - a „Bolyai Emlékplakett és Díszokirat” kitüntetésben részesültek. S ezt a csodálatos érzést még fokozta, hogy nagy meglepetésemre, de ugyanakkor nagy-nagy örömmel az elmúlt tanév végén e kitüntetést én is megkaptam.

S mit jelent számomra pedagógusként a Bolyai? Megtiszteltetés, de ugyanakkor hatalmas kihívás is abban az intézményben tanítani, ahol én is egykor diák voltam. Engem ez az iskola megtanított a minőség igényére, arra, hogy önmagammal szemben magas követelményeket támasszak. Igyekszem nap mint nap ezen önmagam állította követelményeknek megfelelni, bár ez nem mindig sikerül. Ezt az igényt szeretném továbbadni.

- Térjünk ki a pedagógiai, nevelői munkádra is. Jelenleg a 8. d osztályosok, vagyis ez egyik „hatos” csapat osztályfőnöke vagy. Milyennek ismerted meg őket? Hogy érezd magad ebben a szerepben?

- Mivel nem régóta tanítok az intézményben, s úgy érzem, hogy még nem ismerem kellően a helyi „viszonyokat” - mindenképpen megtiszteltetés jelentett számomra, amikor 2010-ben igazgató úr felkért a 7.D osztály osztályfőnöki teendőinek ellátására. Ma már úgy gondolom, mindenképp szegényebb lennék „lelkileg”, ha nem tettem volna eleget a felkérésnek.

Szívesen és örömmel végeztem ez irányú teendőimet. Úgy érzem, jó kapcsolatban sikerült kialakítanom a tanulókkal, s a szülővel is. Nem csak osztályfőnöki, de egész nevelő-oktató munkám „vezérfonala” az emberközpontúság. A legfontosabb alapelvnek az őszinteségre, kölcsönös bizalomra épülő kapcsolatot tekintem. Ezért is szeretem, ha a gyerekek elmondják véleményüket, még akkor is, még ha az nem is mindig egyezik az enyémmel. Lehet, hogy időnként szigorúnak tűnik a

Horváthné Scholcz Erika

Interjú a kitüntetettjeinkkel

szemükben, de éreznük kell, ezt csak értük teszem. József Attila gondolatai idézve: „érted haragszom, s nem ellened.”

Egy év elteltével úgy érzem, jó irányban haladunk a nyíltság, őszinteség a „minden problémát meg lehet beszélni” irányú elvek útján.

- *Ha jól tudom a német és az orosz szakok mellett, pedagógia szakos végzettséggel is rendelkezel. Ezt miként kamatoztatod munkád során?*

- Valóban hasznát veszem a pedagógia szaknak, nemcsak az osztályfőnöki, de a mindennapi nevelő-oktató munkám szerves részét képezi. A legpontosabban úgy fogalmazhatnám meg: hogy egy mélyebb, tágabb pedagógiai látásmódot adott ez számomra. A szakértői megújulás mellett a nevelési területen belüli folyamatos megújulást, képzést is nagyon fontosnak tartom. Ezzel magyarázható, hogy pedagógus szakvizsgás dolgozatomat is a pedagógusszerepek változtatásairól írtam, különös tekintettel az osztályfőnök szerepére.

- *Elsősorban azonban mindenki német szakos nyelvtanárként ismer. Honnan való a nyelvek szeretete?*

- A nyelvek szeretetét is tiszteletét az általános iskolából hoztam magammal. Ma is nagy szeretettel emlékezem orosz nyelvtanóromra, Szentkúti Jánosnéra, aki megszerette velem ezt a nyelvet. Rendszeresen indultam orosz nyelvi versenyeken, ahol jó eredményeket értem el. A nyelvtanulás már akkor legkedvesebb időtöltésemet is jelentette. A nyelvek iránti érdeklődésemet felismerve, szüleim biztosították számomra, hogy hatodik osztályos koromtól – a mai divatos szóhasználatlál élve – egy magántanárnál német nyelvet is tanulhattam. A gimnáziumban orosz nyelvi tagozatos osztályban folytattam tanulmányaimat, második idegen nyelvként pedig a németet tanultam. Nagyszerű nyelvtanáraim voltak – dr. Antal Elemérné, Szabó Istvánné, Puskás Istvánné –, akik nem csak szaktudásukkal, hanem emberi nagyságukkal is példát jelentettek, jelentenek számomra. Határtalanul jó érzés volt velük találkozni iskolánk 45 éves évfordulóján, s megköszönni nekik az útravalót, amit tőlük kaptam. Ilyen előzmények után egyértelmű volt pályaválasztásom. Ma már talán nem „divat” ezt mondani, de én már 7. osztályos koromtól kezdve nyelvtanárnak készültem. Tehát boldog ember lehetek, hiszen azt csinálom, amit mindig is szerettem volna. A legnagyobb örömet azonban az jelenti, ha a német nyelv szeretetét sikerül átadnom tanítványaimnak is.

- *Évek óta szervezel táborokat német nyelvtanulókra. Ezek nagyon népszerűek a gyerekek körében, hiszen mindig hasznos és csodálatos élményekkel térnek haza. Gyönyörű dolgokat látnak, és úgy tudom, a diákjaikról is mindig elégedettséggel és dicsérrel beszélnek az osztár kollégák?!*

- A kommunikatív nyelvtanítás során a nyelvtanulás intézményes formái mellett fontos szerepet játszanak a célnyelvi környezetben történő nyelvgyakorlás lehetőségei is. A bolyais német nyelvet tanuló diákoknak is lehetőségük van minden tanév végén egy-egy hetet német nyelvi környezetben eltölteni. Az idei tábor – mely az ausztriai Karintia tartományban volt – számomra „jubileumi” tábor volt. Éppen tíz évvel ezelőtt, 2001-ben szerveztem az első német nyelvi tábort. Egy németországi továbbképzés során láttam rá erre a lehetőségre, s azóta minden évben szervezem a csoportokat. Vannak olyan diákok, akik már igazi „törzsutasnak” számítanak, hiszen évek óta rendszeresen részt vesznek a táborban. S hogy miért? A nyelvtanuláson túl elsősorban azért, hogy a német nyelvű országok életével, kultúrájával, látványival ismerkedhessenek. Ezen elvárásoknak a tábor maximálisan megfelel, hiszen minden évben más-más helyszínre utazunk. A középiskolai évek alatt a nyelvi tábor keretein belül a tanulók eljuthatnak Németországba (két helyszín), Svájcba, Liechtensteinbe s Ausztria négy tartományába is.

Valóban mindig örömmel készülök a tábor megszervezésére, hiszen nagyon fontosnak tartom, hogy a tanulók mindennapi gyakorlatban is alkalmazni tudják a tanórákon tanultakat. Évről évre azt tapasztalom, hogy a táboroknak köszönhetően a diákok az idegen nyelvi kommunikáció során bátrabbakká, nyitottabbakká válnak, s szövegértéstük is sokat fejlődik. Nem utolsósorban olyan élményekkel térnek haza, mely egész életükben maradandó lesz.

- *Amikor mi először találkoztunk, majd későbbi beszélgetéseink során is, tapasztaltam, hogy te egy aktív, temperamentumos és ötletekben gazdag ember vagy. Ezért gondolom, hogy vannak még elképzeléseid az oktatás-nevelés, nyelvtanítás és nyelvtanulás területén egyaránt.*

- Terveim? Talán a hosszú távú terveimben szerepel – bár ez még messze van – hogy az osztályom sikeresen leérettségizzen, s mindannyian megtalálják a helyüket a nagybetűs életben. Minden igyekezettel azon munkálkodom, hogy a Bolyai számukra is ugyanazt a szellemi, erkölcsi értéket jelentse, amit nekem a mai napig je-

lent. Még ma is, valahányszor meghallom a Bolyai szignálját, összeszorul a torkom, s úgy érzem, mintha megállt volna az idő. Szeretném, ha tíz-húsz év múlva ők is hasonlóan éreznének. Akkor talán elmondhatjuk, hogy igen, a tudáson kívül még tudtunk valami mást is adni a gyerekeknek útravalóul, valamit, ami talán még fontosabb, mint az itt megszerzett ismeretek, tudás...

Ezen túlmenően megjaim között továbbra is szerepel, hogy minél több tanítványom szerezzon meg német nyelvből a nyelvvizsgát, tegyen sikeres érettségét. Mindig nagy öröm számomra, ha olyan tanítványaim vannak, akik többet akarnak, s nem elégednek meg csupán a nyelvi órákon tanultakkal. Az ő érdeklődésük, igényességük példaértékű, ezért szívesen töltöm délutánjaimat is ilyen tanulók körében, közösen készölve egy-egy versenyre, megmérettetésre. Örömet okoz, ha sikerülhöz én is hozzájárulhatok. Természetesen a nyelvi táborokat a jövőben is szervezni fogom. Igaz, ez nagy előkészületeket igényel, hiszen csupán a helyszín a fix pont, ezen kívül a tábor teljes programjának összeállítása az én feladatomban, de mindenképpen megéri. Nyelvtanárként legfontosabb céloknak azt tekintem, hogy a megszerzett nyelvtudás ne „végpont” legyen a tanulóknál, hogy a nyelvtanulás – mely természetesen rendszeres, kitartó munkát követel – örömszerző tevékenység is legyen, mely a későbbiekben nyitottabbakká és motiváltabbakká teszi őket újabb és újabb nyelvek tanulására.

- Hogyan képezed el a jövő nyelvtanítását? Akár itt a Bolyaiuban vagy nagyobb téren és távlatokban? Min választatnál és min nem?

- Az idegennyelv-tudással kapcsolatos társadalmi elvárások a rendszerváltás óta minden más tárgynál erőteljesebb formában nyilvánulnak meg.

Folyamatosan mérjük a lakosság nyelvtudásának alakulását, vagy pl. az iskolák egyik értékmérője a nyelvvizsgát tett diákok száma.

Korábban minden uniós összehasonlító vizsgálatban a legutolsó helyen álltunk a nemzetek rangsorában, azonban a legfrissebb uniós felmérés szerint ez a leszakadás megszűnt. A legalább egy nyelvet beszélők 42%-os arányával „felküzdöttük” magunkat a mediterrán országok nyelvtudási szintjére. A két nyelvet beszélők aránya pedig csupán 1%-kal marad el az EU-átlagtól.

Tehát elkeseredésre semmi okunk, de természetesen még sokat kell fejlődünk. Nyelvtanárként az a véleményem,

hogy a nyelvtanítás eredményességi mutatójának nem csupán a sikeresen letett nyelvvizsga tekinthető, hanem sokkal inkább a mindennapi életben jól alkalmazható nyelvi készség kialakítása, amely egyben a tanulók személyiségének fejlesztéséhez is hozzájárul.

Az eltelt évtizedek alatt nem csupán az idegen nyelvek szerepe, de a tanítás céljai, módszerei is mások lettek. Új eszközök, technikák is szerepet kapnak a tanításban, s a kommunikációs készség fejlesztésén túlmenően – természetesen a négy alapkészséggel együtt – az adott nyelvet beszélő népek kultúrájának, mindennapjainak megismerése is a cél.

Ezért van nagy jelentőségük a már korábban említett nyelvi táboroknak.

Az idegennyelv-tudás a jövőben még inkább megnöveli a munkavállalók esélyeit a munkaerőpiacon, ezért joggal várja el a társadalom a közoktatástól, hogy minél több diák juthasson hozzá a középiskolában ehhez a kulcskompetenciához még a közoktatás keretein belül.

A közoktatás elméletben biztosítja erre a lehetőséget, a gyakorlatban azonban ez többnyire nem működik, mert nincsenek meg hozzá a szükséges feltételek (intenzitás, nyelvtörák száma).

Tehát feltétlenül emelni kellene a 2. idegen nyelv (német) órák számát, s már a kéttannyelvű osztályok mintájára német nyelvből is fontosnak tartanám az országismeret „Landeskunde” tanítását. S, hogy miért is? Úgy gondolom, az idegennyelv-tanítás nem járul hozzá az esélyegyenlőség megteremtéséhez, mivel azoknak kedvez, akik a „plusz” szolgáltatásokat meg tudják fizetni (utazás, privátórák).

Biztos vagyok benne, hogy ha a közoktatás keretein belül a tanulók megfelelő tanulási képességekre, ill. nyelvtanulási motivációra tesznek szert, akkor ezek révén alkalmazmássá válnak a formális oktatási rendszeren kívüli és utáni nyelvtanulásra is.

- Mit üzensz tehát a nyelvet kezdő és nyelvet választó diákoknak?

- Legyenek /tek/ nyitottak, érdeklődők, s legfőképpen kitartóak a nyelvtanulás során. Soha ne adják fel, ne riadjanak meg az első nehézségek jelentkezése után. Lomb Katónak, a nyelvtanulás néhány éve elhunyt népszerűsítőjének és lelkes művelőjének gondolatával zárnam, aki 16 nyelven beszélt: **„A nyelv az egyetlen, amit rosszul is érdemes tudni.”**

- Köszönöm a beszélgetést!

Interjú Zsiveráné Fekete Borbálával

Vincze Béláné

Már-már megszoktuk, hogy a megyei és országos szintű versenyeredményeket ismertető iskolai rádiós információkban elhangzik Zsiveráné Fekete Borbála tanárnő neve, mint a győztes vagy helyezett diákok felkészítője.

Az efféle „megszokás” mögött hosszú évek alapos, sokoldalú tanári munkája áll. De kollegánom nemcsak a napi tanítási munkáját végzi ilyen igényességgel, hanem mint munk-

közösség-vezető, az iskolai angol nyelv oktatást is eredményesen irányítja. Ez – amellett, hogy 10-12 nyelvtanár éves munkáját összehangolja – olyan oktatásszervezési feladatokkal is jár, mint az új képzési formák, iskolánk esetében a 4, majd 5 éves és az új 6 éves kéttannyelvű oktatás beindítása, a képzés során felmerülő problémák megoldása.

A diákok kiváló tanulmányi, nyelvvizsga és versenyeredményei igazolják, hogy Zsiveráné tanárnő kiemelkedő szakmai munkát végez, amelyet az iskolavezetés a Bolyai Emlékplakett és Diszokirat. adományozásával köszönt meg a Bolyai Napokon.

Ennek a szép kitüntetésnek a kapcsán ültünk le beszélgetni az elmúlt évtizednyi munkáról.

- Ezúttal is szívből gratulálók iskolánk legrangosabb elismeréséhez. Tudom, hogy feszült munkával eltöltött évek állnak mögötted. Nemcsak a tanításra gondolsz, hanem az olyan „háttértevékenységekre” is, mint a két tanítási nyelvű képzés szervezése, amely még a nyári szünetekben is állandó feladatot jelentett. Milyen feladatok háruáltak a szaktanárookra és kiemelten rád, mint munkaközösség-vezetőre a képzés előkészítésében?

- A képzés előkészítése nem csak a dokumentumok kidolgozásával járt, idetartoztak annak idején az úgynevezett előkészítő tanfolyamok anyagának összeállítása, a tantervek, tanmenetek kidolgozása. Mivel a Szolnoki Varga Katalin Gimnáziumtól vettük át az eredeti négyosztályos képzés tantervét, hozzájuk mentünk „tanulmányútra”, ahol áhítattal figyeltük az óralátogatások alkalmával, hogy mi-

lyen természetes könnyedséggel használják a diákok az angol nyelvet a matematika, vagy a történelem óráin.

Lelkileg és szakmailag is fel kellett készülnünk angol nyelvtanároknak, mert ez igen nagy kihívás volt. Vajon képesek leszünk-e megoldani ezt az új feladatot. A szakmai önképzés és továbbképzés elegendhetlen a célnyelven tanító tanárok számára is.

- Legújabb képzési formánk, a hatosztályos kéttannyelvű képzés két éve indult iskolánkban. Mik az eddigi tapasztalatok? Miben látod ennek a típusnak a pozitívumait?

- Ha végiggondolom az eddigi kéttannyelvű képzési formákat – melyek előkészítésében is részt vettem és tanítottam, tanítok is mindegyikben –, nagyon sok előnyt látom. A négyosztályos képzés előkészítő tanfolyamait hetedikes és nyolcadikos általános iskolás tanulók számára szerveztük, és délutánonként tartottuk. Ez elég fárasztó volt diáknak is tanárnak is. Most azonban délelőtt kapják az intenzív nyelvi képzést. A hatosztályos képzésünk a Bolyai János Gimnáziumban a tehetséggondozást tartja elsődlegesnek. Így a tehetséges tanulókat készítjük fel 7. és 8. osztályos korukban a tantárgyak idegen nyelven történő tanulására. Így ötvöztük a két képzési formát. Egyelőre csak a nyelvtanulás fázisáról tudok nyilatkozni, de mindenképpen egy évet nyernek a diákok, mert 12. osztályban fejezik be tanulmányaikat a középiskolában.

Mint minden eddigi induló hatosztályos és induló kéttannyelvű osztályban, így az induló hatosztályos kéttannyelvű osztályban is tanítottam. Róluk elmondhatom az év végi szintfelmérő alapján, hogy az osztályba zömmel jó képességű tanulók járnak, és minden valószínűséggel meg fognak felelni az elkövetkező évek követelményeinek is.

- Azt, hogy az angol nyelvet kiválóan elsajátítják a kéttannyelvű osztályok diákjai, bizonyítja a számos sikeres felsőfokú nyelvvizsga és emelt szintű érettségi vizsga. Milyen egyéb járulékos előnyt nyújt ez a képzési forma?

Zsiveráné Fekete Borbála

Interjú a kitüntetettjeinkkel

- Ha valaki idegen nyelven tanul különböző tudományágakat (mivel a tantárgyak a tudományágaknak felelnek meg), sokkal gyorsabb tudásra tesz szert, mert magyarul is és angolul is elsajátítja a tananyagot, tehát duplán megtanulja. Ezt figyelhetjük meg a szóbeli érettségi vizsgákon a vizsgabizottság tagjaként. Nem ismerek más módszert - természetesen a célnyelvi országban eltöltött hosszabb időtől eltekintve -, amellyel ilyen biztos nyelvi tudásra tehetnének szert a diákok.

Természetesen, a kéttannyelvű képzés keretein belül több idő jut az angol nyelvterület kultúrájának megismerésére is, hiszen a két utolsó tanévben egy-egy évig heti két órában brit illetve amerikai civilizáció tantárgyat is tanulnak. Mivel anyanyelvi lektorral is van lehetőségük társalogni, az eredeti kiejtést is hűbben elsajátíthatják, illetve ez a hallásértéskük fejlesztésében is sokat segít. Ezeknek a tanulóknak nem lesznek nyelvi nehézségeik, ha külföldön szeretnének tanulni, vagy munkát vállalni.

Egy volt tanítványom azt mondta, hogy élete legjobb döntése volt, hogy angol-magyar kéttannyelvű képzésre jelentkezett.

- Ha lehetőségem lenne, milyen változtatásokat javasolnál az oktatásért felelős minisztériumnak a kéttannyelvű képzésben?

- Azt hiszem, hogy a dolog nem a felsőbb irányítás szintjén, hanem iskolai szinten dől el, a tanár lelkesedése, szakmai hozzáértése, motiváltsága, szorgalma a döntő. Talán a tanári hivatás nagyobb erkölcsi és anyagi elismerése kívánatos lenne.

- Miben nyújt többet egy átlagos középiskolánál a Bolyai az idegen nyelv tanulás terén?

- Azért nyújthat többet, mert a diákok motiváltak. Senkit sem lehet megtanítani, ha ő nem akarja, mi tanárok csak megkönyöjtjük a tanulást a diákoknak. Különböző lehetőségeink vannak, amelyekkel élményszerűbbé, és hatékonyabbá teheti iskolánkat a nyelvtanulást (anyanyelvi lektor, diákcserék, tanulmányutak, Bolyai Kör, versenyek, idegen nyelvi könyvtár).

- Milyen fejlődési lehetőségeket látsz?

- A világ sokat változott az alatt a 30 év alatt, amióta elkezdtem a tanári pályámat a Bolyaiban. Óriási fejlődés ment végbe a technika világában. Az idegen nyelv tanulásában ennek mindig is fontos szerepe volt. Jelenleg az interaktív táblák alkalmazása teheti még élményszerűbbé az oktatást.

- Számítalan tanulót készítettél már fel különböző versenyekre angol nyelvből. A nyelvtanuláson túl milyen előnyö-

ket jelent a versenyzés a diák szempontjából/szemzőgéből?

- A versenyzéssel mindenképpen többet tudáshoz jutnak, amelyet a későbbiekben jól tudnak kamatoztatni, de legfőképpen rutint szereznek, mivel nem csak saját tanáruk előtt kell angol nyelven megszólalniuk. Volt olyan tanítványom, akit ösztönözni kellett, hogy vegyen részt egy pályázaton, (sikerrel járt) amely később meghatározóvá vált életében. - most külföldi egyetemem ad elő.

- Gyűjtöttük „leg”-eket! Melyik verseny a legnehezebb, a legérdekesebb, a legszínesebb? Mi a legemlékezetesebb versenyélményed?

- Az OÁTV és az OKTV a legnehezebb.

A legszínesebb a kéttannyelvű iskolák számára szervezett civilizációs verseny, persze ez is nehéz, mert a felkészülési anyag az utóbbi években a kijelölt forrásokon kívül az internet, amely - mint tudjuk - végtelen lehetőséget biztosít, de annyi idővel nem rendelkeznek a felkészülők. Ezek az országismerteti versenyeken egy-egy történelmi korszakot jelölnek ki a felkészüléshez, melyet gazdasági, kulturális, politikai, stb. aspektusból kell tanulmányozni.

A versenyzőknek az ismereteken túl jó előadó képességgel is kell rendelkezni, színpadon is be kell mutatni egy jelenetet, amelyet szintén nekik kell kitalálni tanáraik segítségével az adott kor jellegzetességeihez kapcsolódva.

Legemlékezetesebb versenyélményem az volt, amikor egyszerre két tanítványom is versenyzett az angol OKTV döntőjében, és amikor jelenlegi kedves kollégám, Batki Arnold, szóbeli feleletét hallgattam, annyira izgultam, hogy a fiam boxmeccset játszott a pocakomban, akkor voltam ugyanis hathónapos terhes. Meg is lett az eredménye, mert harmadikok lettünk.

De nagyon emlékezetes az elmúlt tanévben első alkalommal megrendezett országos civilizációs vetélkedő, amelyet a kéttannyelvű általános iskolák számára szerveztek. Nagy lelkesedéssel készültünk rá, már csak azért is, mert Skócia volt a téma és nekem ez a kedvencem, ebből készítettem az oktatás-informatikai szakdolgozatomat, miután az előző évben jártam ebben az országban. Nagy örömünkre sikerült megnyernünk a vetélkedőt.

- Nagyszerű hallani, hogy a friss, határozatos kéttannyelvű képzésűnk máris ilyen eredménnyel büszkélkedhet. S az is csodálatos, amilyen lelkesedéssel beszélés a közös munkátookról, hogy az újabb és újabb feladatok milyen rejtett energiáikat szabadítják fel. Biztos vagyok benne, hogy vannak még tartalékaik, ami erőt adhat az oadaó tanári munkáidhoz, az iskolai nyelvtanítás korszerűsítéséhez, fejlesztéséhez, amely során további hasonló sikereket kívánok!

Hullámvasúton

Nagy Csaba tanár úr

Lékóné
Lantos Zsuzsanna

Még az érettségi időszakában, de már kevésbé megfeszített időben beszélgetek Nagy Csaba kollégámmal, hisz a tanterület egyik legfiatalabb tagjaként elnyerte iskolánk rangos kitüntetését, a Bolyai Emlékplakett- és Díszokiratot. Kérdezem őt élményeiről, különleges, ritka szakpárosításáról, a mai fiatalokról, s a tanári munka néhány sajátosságáról.

- Hogyan élted meg a díjátadást?

- Egyáltalán nem számítottam rá. Úgy érzem - érzetem akkor is -, hogy feladataimat megcsináltam, kötelességeimnek eleget tettem. A Bolyai Napok nyitó ünnepségén a kivetítő árnyékában hallottam, hogy az én tantárgyomról, tudományterületemről beszélnek, és eléggé meglepett, amikor a nevemet hallottam. Nagyon jólesett, hogy a munkámat gimnáziumunk rangos kitüntetésével ismerte el a vezetőség.

- Igen, az ember jó érzéssel veszi át az elismerést, viszont én még emlékszem arra a tapsviharra is, amit a gyerekektől, tanítványaidtól kaptál. Menynyivel jelentett ez többet, mást a számokra?

- Nagy örömmel töltött el, hogy ők is elismerően vélekedtek a tapssal arról, hogy én is a kitüntetettek közt szerepelek. Gondolom, örültek, hogy a földrajz- vagy angoltanáruk kap elismerést.

- Szerinted diákjaink számára is fontos az elismerés, a dicséret, motiválja őket a jobb tanulása, az igényesebb munkára?

- Mindenféleképpen. Motiváció nélkül tanuló nem tud létezni, mert akkor nem érzi a lényegét annak, amit csinál. Van rá jó példa, hogy aki motivált egy adott cél érdekében, az el is tudja érni azt. Egyik tanítványom példáját szoktam emlegetni azoknak, akik bizonytalanok. Nem titok, diákomnak, Juhász Áronnak az az elképzelése, hogy a földtudományi és földrajz szakot párhuzamosan tanulja, hiszen a családjában is nagy hagyománya volt ennek. A különböző országos földrajzversenyeken fedezte föl ennek a szépségét és értelmét. Iskolatársai előtt egy igen motivált,

céltudatos ember példája lehet a jövőben is.

- Igen, ilyenekre valóban szükség van. Különleges a szakpáros: egy humán és egy természettudományos tárgy párosítása. Hogyan alakult annak idején a választásod, ki vagy mi befolyásolta, hogy ilyen tudományterületeken mélyítetted el tudásodat?

- Az angol nyelvet a gimnáziumban kezdtem el tanulni, és nagyon hamar kimagasló

Nagy Csaba

eredményeket tudtam elérni belőle tanulmányi szinten, versenyeken azonban nem mérettettem meg. Tulajdonképpen úgy éreztem, hogy ebből lehet valami a jövőben, és talán megsejtettem nyelvérzékemet. Az angol nyelv érdekelt, és kíváncsi voltam, hogyan és milyen módon lehet magasabb szintre fejleszteni tudásomat. A földrajz pedig általános iskolás korom óta a kedvenc tantárgyam. A középiskolában sem vettem el tőle a kedvemet, és mindenféleképpen érdekelt a tartalma: mindaz, ami minket körülvesz, az miért van? hogyan változik? mi az én szerepem benne? hogyan tudom megváltoztatni? vagy ha változik a környezetünk, akkor az milyen hatással van ránk? Úgy érzem, hogy nyitott szemmel lehet és érdemes menni a világban, s ebben a földrajz tantárgy segít.

- Melyik tárgyadat tanítod nagyobb örömmel, és hogyan viszonyulnak tanítványaid a földrajzhoz és az angol nyelvezhöz?

- Nincs preferencia, én mind a kettőt szívesen tanítom. Igazából az órára való felkészülés az, ami az egyik vagy a másik rovására mehet: az egyikből többet, a másikból néha kevesebbet tudok egy nap elsajátítani, a friss dolgoknak sajnos időhiányában nem mindig tudok utána járni, és ez zavar. Talán egy picivel könnyebb az angol nyelv tanítása, a földrajzé viszont kihívást jelent minden szempontból, ott mindig napra késznek kell lenni.

A kérdés második felére azt tudom válaszolni, hogy azokban a csoportokban, amelyekben angolt tanítok, szinte mindenkin látszik, hogy szereti a tárgyat. Nem tudom, mi a titkom. Jó érzés, hogy a tanárembernek a törekvését úgy

Interjú a kitüntetettjeinkkel

honorálják meg diákjai, hogy próbálnak erőfeszítéseket tenni, hogy eredményesek legyenek belőle, és ez az ő érdekük is. A földrajz nagyon kevesek érdeklődését fogja meg sajnos. Úgy vélem, hogy egy minimális földrajzúság nélkül senki ne akarjon túlzó vágyakat táplálni a Föld különböző tájain, mert azt se tudja, hova megy, és ott mit talál.

- *Hasznos, hogyha az ember tájékozódni tud a világban. Sajnos, egyre kevesebben választják érettségi tárgyként a földrajzot, ezzel ellentétben azonban a versenyeken nagyon szép eredményeket érnek el tanítványaid. Miben látod az okát ennek az ellentmondásnak?*

- Úgy érzem, hogy fiatalabb korban még inkább érdeklődnek a tantárgy iránt, viszont amikor elérik a 10.-et, amikor fakultációs tárgyat kell választani, mindenki orvos, ügyvéd, menedzser és a nemzetközi tanulmányok szakembere akar lenni, amiből nem felvételi tantárgy a földrajz. Én ebben látom az egyik alapvető problémát. A földrajz tantárgy témakörében nagyon nyitott, és nem teszi lehetővé ez a nyitottság, hogy helyet talájon magának a felvételi tantárgyak körében, hiszen a jelölt nagyon el tud kalandozni a feladatok kifejtésében, a kérdések megválaszolásában, ezért nem alkalmas a mérésre. Ezt a megállapítást már több szakmabeli kolléga és egyetemi tanár is megerősítette.

- *Nézzük a másik tárgyat! A nyelvtanár viszonylag magas óraszámban tanítja a diákokat, ez lehet heti 3-5, esetleg a két tanítási nyelvűben 12 óra is. Ebben az időkeretben nevel, tanít, és nagyon sokféle készséget fejleszt. Milyennek látod tanítványaid viszonyulását az angol nyelvhez, a nyelvtanuláshoz?*

- Én a tanulók 99%-ában a legpozitívabb hozzáállást tapasztalom az angol nyelv iránt is. Egyszerűen szükség van nyelvtudásra, és az angol annyira elterjedt és annyira népszerű, hogy ennek a tanulása szinte elengedhetetlen a fiatalok számára, hogy meg tudják állni a helyüket, bárhova jutnak. Természetesen ez minden más idegen nyelvre is igaz. Nyugodt szívvel mondhatom, hogy a hozzáállásuk minden évfolyamon jó a nyelvtanuláshoz. Idősebb fejelek belátják azt is, hogy szükség van rá, ha nem is érettségi, de nyelvvizsga szinten mindenképpen. A fennmaradó 1% nem érzi a lényegét az idegen nyelv ismeretének, de ennek a hátterében más ok is lehet.

- *A tanításon kívül sok feladatot kaptál, ill. vállaltál már gimnáziumunk életében. Egyik vezetőjeként koordinálad a Bolyai Kör munkáját, szervezed a Bolyai Napok tudományos ülészeit, a tanév végén a helyismereti napokon a főzőversenyen szakács vagy. Tanév közben milyenek a*

napjaid, munkanapjaid? És hogyan éled meg ezeket a plusz feladatköröket?

- Nekem mindig is az volt az első számú, hogy jól és érthetően tanítsak és mindig azt, amit kell, és utána jöhetnek a pluszok. Néha a mérleg nyelve elbillen - sajnos - nemcsak egyensúlyba, hanem a másik serpenyő irányába. Egy tanév közbeni munkanapomat egy hullámvastúhoz tudnám hasonlítani, amin elromlott a fék: egyfolytában körbemeget, le-föl, oldalra, víz alá, mindenféleképpen, és néha olyan jólesik belőle kiszállni.

- *Azért kívánom, hogy találj meg néha a fékpedált, hogy fel is tudj töltödni. Milyen céljaid, szakmai terveid vannak?*

- Tulajdonképpen én mindig is azt terveztem, hogy ezzel a két tudományterülettel próbálom meg érvényesülni, ha az angol nyelvet tekintjük, akkor ez akár valami külföldi próbálkozást is jelenthet a későbbiekben. A földrajzot sem szeretném hanyagolni, és a jövőben egy olyan munkát próbálom meg magamnak elképzelni, ahol érvényesíthetem tudásomat, ahol szükség van szakértelemre, tapasztalatra, gyakorlatra és talán még az angol nyelvet is bele lehet szűrni. Manapság a társadalmi-gazdasági bizonytalanság nemcsak nekem, de az elkövetkezendő generációnak is nagyon nagy kérdőjelet taszt az útjukba, és ezt nagyon nehéz megkerülni. Aztán a jövő számára csak kitartást tudok kívánni, hiszen bármilyen okos vagy elhivatott az ember, de hogyha nincs kitartása, akkor nem fog boldogulni.

- *Szerinted milyen napjainkban a pedagógus pálya megítélése?*

- Kettős, hiszen a közvélemény is mást mond, és aki benne van, és tapasztalja nap mint nap, az is másként vélekedik róla. És azt hiszem, az utóbbi látja át igazán mindennek a lényegét és a jelentőségét. A köztudatban még mindig az él, hogy nekünk pedagógusoknak ott a nyár, a rengeteg szünet, nem kell bent maradni x órát az iskolában, a tanár hazamegy, azt csinál, amit akar. Ezzel szemben van a másik oldal, amit a pedagógusok valóban csinálnak, igaz, hogy van nyári szünet, de addigra már se hall se lát senki, és év közben pedig a hajráját és a megterhelést csak nagyon erős cérnával lehet bírni. És ezt még tetézi a felelősség és a felelősségtudat.

- *Sok fontos dolgot említettél. Én mindehhez jó egészséget kívánok, sikerüljön valóra váltani az elképzeléseidet, lelkesedésed, kitartásod, elhivatottságod pedig még sok időt vezessen a földrajz és az angol nyelv világába.*

Némethné Agócs Orsolya

Csabainé
Freistag Erzsébet

- Volt-e szereped abban, hogy gyermeked a Bolyai János Gimnáziumot választotta?

- Volt szerepem, szerepünk a férjemmel - ez közös döntés volt. Legnagyobb gyermekünk Attila, - hiszen mindhárom fiú a Bolyai Gimnázium tanulói voltak - 5-6.osztályos korában döntöttünk így. Általános iskolában nem láttuk igazán a fejlődési lehetőségeket képességeihez mérten. Ekkor választottuk a hatosztályos

gimnáziumot, amit azóta sem bántunk meg.

Azt hiszem, mindent elárul az, mikor a gyermek az első hetekben egyszer hazajött és ezt mondta: „Anya olyan furcsa, itt mindenki tanulni akar.”

- Hány évig voltál a Szülői Választmány tagja? Ön-ként vállaltad a feladatot, vagy felkérték?

- Hét évig voltam választmányi tag. Felkérésre vállaltam, önként. Személyes ismeretségem volt az osztályfőnökkel, ezért kért meg, és én örömmel vállaltam.

- Hogy emlékszel vissza az első évekre?

- Mint mindenkinek, nekünk is új volt minden. Új volt, hogy a gyermekeinket „felöltött gyermekként” kezelik az iskolában. Komoly munka folyik az órákon, ugyan akkor a közös programokon délutánonként közvetlen jó kapcsolat működik tanár és diák között.

Új volt, hogy gondolzzák a tehetőségeket, hogy mindenkiből kibontakoztathatja érdeklődésének megfelelően tudását, ügyességét.

Új volt, hogy lehetőséget biztosít az iskola a rendezvényeivel, hogy tehetőségüket meg is mutathassák a gyermekek a közönségnek.

- Véleményed szerint milyen az iskola és a szülők kapcsolata? Ebben milyen szerepet játszik az SZMK?

- Az iskola és szülők kapcsolatát én közvetlen, barátságos érzem. Tisztelet és elismerés van mindkét részről. Mint szülők becsüljük azt a munkát, amit a gyermekeinkkel végeznek tanáraik, részükéről viszont érződik a tisztelet azíránt, ahogy segítjük őket ebben a

munkában. Az iskolavezetés minden apró segítséget nagyon hálásan, szívesen fogad, ez nagyon jól esik a mai személytelen világban.

Úgy érzem az SZMK központi szerepet tölt be ebben, tökéletes egység az iskola gépezetében. Nemcsak névleg működik, hanem sokak odaadó munkájával jól betölti szerepét. Tolmácsolja és irányítja az elvégzendő feladatokat és elismeri, értékeli az elvégzett munkát.

- Melyik rendezvényre emlékszel vissza legszívesebben? Milyen közös programok voltak? Jónak tartottad ezeket az ismerkedési, találkozási lehetőségeket? Milyen programokban, feladatokban vettél részt személyesen?

- Hirtelen választani sem tudok. Vannak programok, amik nekem, mint szülőnek emlékezetesek. Szívesen gondolok vissza a szülők-nevelők báljára, a főzőversenyekre.

De legalább olyan fontosak azok a programok, amik a gyermekeimnek kedves emlék, gazdag élmény. Ilyenek voltak az angliai utazások, diáknapok, színvonalas iskolai ünnepek, fellépések.

Az ezekre való felkészülés mindig jó közösségformáló értelmes időtöltés volt.

- Voltak segítőid az osztálybeli szülők közül?

- Voltak segítőim, kialakult egy kis mag, akikre mindig számíthattunk.

- Melyik felsőoktatási intézménybe nyert felvételt a fiad?

- Attila fiam a Budapesti Gazdasági Főiskola Pénzügy és Számvitel szakán másodéves hallgató. Gergő az idén kezdte meg tanulmányait a Semmelweis Egyetem testnevelő-edző szakán.

Ezúton szeretném megragadni az alkalmat, hogy megköszönjem ezt a nagyon megtisztelő elismerést és díjat, melyet a munkámért kaptam. Azért a munkáért, amit szülőként - számomra - természetes, hogy megteszek, hiszen gyermekeimért teszem. KÖSZÖNÖM!

Némethné
Agócs Orsolya

Prakfalviné Mede Beáta

Budafoki Gábor

A szülői választmány leköszönt tagjával, egy kávé mellett beszélgetünk, közös dolgainkról a választmányban közösen eltöltött évekről.

A Bolyai János Gimnázium és Szakközépiskola Patrónus díjára lehet büszke az egykori Bolyais diák, Prakfalviné Mede Beáta. Sok víz folyt le a Tarján-patakon, amíg az egykori megilletődött diák immár szülőként

tért vissza egykori alma máterének falai közé.

Felelevenedtek a régi emlékek, és azok a nagy tudású és nagy tiszteletnek örvendő tanárok, akik elindították a pedagógiai pályán, és a mai napig példaképként állnak előtte. Sokat köszönhet egykori mestereinek, különösen a teljesség igénye nélkül Peák Istvánnénak, Jutka néneinek, aki emberségével, empátiájával szerethetővé tette a matematikát. Antal Eleménné Éva néneinek, aki a nyelvek világát nyitotta meg számára, és Herold Laci bácsinak, akinek szellemisége áthatotta az egész gimnáziumi életet.

- Az előzőekben leírtak alapján költői kérdésként hathat: Milyen szereped volt gyermekeid iskolaválasztásában?

- A döntés az övék volt, de természetesen, mivel férjem is bolyais diák volt, terelgettük őket az általunk preferált intézménybe. Így András fiunk és Anna lányunk is itt kezdte el középiskolai tanulmányait. András júniusban érettségizett, Anna pedig a két tannyelvű osztály tanulója, neki még három éve van az érettségig.

András felvételt nyert a BME villamosmérnöki karrára. Bizton reméljük, hogy az itt kapott muníció kitarthat az egyetemi éveik alatt.

- Önként vállaltad a feladatot vagy felkérték?

- Igen önként vállaltam, szívesen dolgoztam együtt a szülőtársaimmal, a gyerekek érdekében az iskoláért. Pedagógusként tisztában vagyok vele, hogy milyen se-

gítséget jelent egy tettekész szülői gárda, ami szerencsére a választmány valamennyi tagjáról elmondható.

- Melyik rendezvényre emlékszel vissza a legszívesebben?

- Visszapörgetve az elmúlt négy évet, szívesen gondolok vissza a Bolyai estékre, ahol a gyerekek színvonalas produkciókat mutatnak be, a Szülők-Nevelők báljára, ahol jó hangulatban mulathattunk és beszélgethettünk a nevelőkkel.

- Hogy ajánlanád az iskolát egykori diákként illetve szülőként a középiskolát most választóknak?

- Ajánlom az iskolát mindazon általános iskolás diák és szülei számára, akik a hangulatos diákévek alatt szeretnék megszerezni a továbbtanuláshoz szükséges piacképes, tartós ismereteket.

- Az osztályon belül voltak segítőd?

- Igen az osztályban a másik választmányi taggal kart karöltve közösen végeztük a munkát.

- Számítottál erre a megtisztelhető díjra?

- Nem, meglepetésként ért. Nagyon büszke vagyok rá, hogy négy éven keresztül a választmány tagja lehettem.

Prakfalviné Mede Beáta

Interjú egy sportemberrel – beszélgetés Kovács Anettel

Fodor Csilla
11.C

- *Miért kaptad a díjat?*
- A 2010/2011-es tanévben a Bolyais Öreg Diákok Egyesülete-Díjat az 5 év során elért sporteredményeim alapján ítelték nekem. Mindig képviseltem az iskolát a megyei atlétikai versenyeken, és országos tájfutó diákolimpián is hoztam az eredményeket.

- *Meglepődöttél vagy várható volt a jutalom?*

- Nem mondhatnám, hogy számítottam rá, najóó

persze titkon mindig is reméltem háááátha... mivel előző évben Koós Brigi barátnőm kapta a díjat, és ez igen jól mutatott volna egymás mellett. Most viszont Nagy Dáviddal együtt kaptuk meg, ami így még nagyobb meglepetés volt, de sokkal nagyobb az öröm, mivel ketten részesülhettünk benne! (Ezúton is még egyszer gratulálok Neki!)

- *Mit tanulsz most, azt, amit szerettél volna? Miért azt a szakot választottad?*

- Nehéz volt kilépni a nagybetűs életbe, hátrahagyva mindazt, ami olyan jól megszokott volt.

Jelenleg a Semmelweis Egyetem Testnevelési és Sporttudományi Karán tanulok testnevelő-edző szakon. Az első kérdés persze mindig ez: Akkor tesi tanár leszel? - Nem, ez nem csak erről szól. Kis korom óta sportolok, így nem volt nehéz a döntés, hogy ebbe az irányba folytatom tovább a tanulmányaimat.

Nálam ez már szenvedély! Eljuttottam oda, hogy szeretnék valami értéket és a tudásomat továbbadni másoknak, a tanítványoknak.

Egészséges életmódra nevelni őket, másokon segíteni és megszerettetni velük a mozgást, a sportolást, ami számomra mindig is elsődleges szereppel bírt az életben.

Most sok új és érdekes dolgot tanulok, végre csak azt, ami igazán érdek! Bár néha elég fura érzések ka-

varognak bennem, hiszen elég későn érő típus vagyok, gyerekes, és hát pont én készülök tanári pályára? Hát idővel elvállk, hogy megkomolyodok-e és felnövök-e a feladathoz.

- *Hiányzik a Bolyai? Legjobb élményed?*

- A Bolyai nagyon hiányzik, sokszor szívesen visszamennék! A régi osztályom, a kis barátaim, na meg a szekerényem! Az amerikai csere, és a többi kirándulás. Sok kedves emlék fűződik ide. Szerettem a tesi tanáriba is lógni, ott mindig elbújhattam, ha valami nyomaszott!

A tesi előkészítő jó hangulata, na meg az ottani szenvedések, a versenyekre utazás a kibussszal, a SESE-pályán az atlétika versenyek, Cserkúti tanárnő biztató szavai a pálya széléről... Ő volt a nagymamám ott (hűű! nem hittem volna, hogy ennyire mély érzések jönnek majd elő.)

Nehéz kiemelni mit is írjon az ember a sok szép emlék közül.

Nem bántam meg, hogy ezt az iskolát választottam, hiszem tudom, hogy az itt eltöltött 5 év emlékei elkísérnek majd életem során, és bármikor ha visszagondolok rá, akkor boldogsággal tölt el, hogy én is bolyais lehettem.

- *Azt megbeszéljük, hogy jövőbeli terveidről nem beszélünk, de mégis megkérdezlek.*

- Jövőbeli tervek, még nincsenek készen. Szeretnék külföldre is kijutni, ott is tanulni, hogy kamatoztathassam az itt megszerzett angoltudásomat, világot látni. Később a Mesterképzésen a gyógytestnevelés szakot végezném el. Nem szeretek előre tervezni, majd megyek, amerre a szél fúj.

- *Köszönöm válaszaidat és további eredményes, kitartó és sikeres eredményeket kívánok neked valamennyi bolyais diák nevében.*

Kovács Anett

Bolyaiból a Semmelweisre

Interjú Kovács Barbarával

Orosz Elvira
12.C

Iskolánk a 2010/2011-es tanévben is díjakkal jutalmazta a tanulmányi téren, sportban vagy közösségi munkában kiemelkedően teljesítő végzősöket; közülük az egyik Kovács Barbara 13. C osztályos tanuló volt.

- *Milyen érzés volt átvenni az öt éves munkáért járó kitüntetést?*

- Nagyon örültem, mikor megtudtam, hogy kitüntetést fogok kapni. Szerettem a Bolyaiba járni, és büszkeséggel

töltött el, hogy egy ilyen jó közösség tagja lehetek.

- *Miért pont a két tanítási nyelvű képzésre jelentkezted?*

- Hetedikes lehettem, amikor a megyei hírlapban először olvastam a Bolyai két tanítási nyelvű képzéséről. Mivel az angol nyelv mindig is az egyik kedvenc tantárgyam volt, így számomra nem volt kérdés a választás. Ekkor odaálltam a szüleim elé, és kész tényként közöltem velük, hogy jelentkezésemet a Bolyai két tanítási nyelvű képzésére fogom beadni nyolcadikban. Ők mindenben támogattak, én pedig eddigi életem egyik legjobb döntésének tartom.

- *Melyik egyetemen, milyen területen folytatod a tanulmányaidat? Van-e különleges oka, hogy ezt az iskolát választottad?*

- A továbbtanulással kapcsolatban két dologban voltam teljesen biztos: mindenképpen emberekkel szeretnék foglalkozni, segíteni szeretnék rajtuk. Voltak tantárgyak, amelyek különösen közel álltak hozzám, mint a nyelvek és a biológia. Tizedikes lehettem, amikor eldöntöttem, hogy orvos szeretnék lenni. Éveken keresztül kitartottam az elhatározásom mellett, aztán az utolsó évben elbizonytalanodtam. Kétpólusú személyiség vagyok, szeretem például a magyar irodalmat is. Néhány hónappal a jelentkezésem előtt fogalmam sem volt, mit is szeretnék igazán. Tetszett a pszichológia, a gyógypedagógia, de az anglisz-

tika szak is. Naponta 10-15-ször változott a véleményem a jövőképeimmel kapcsolatban. Világéletemben határozott, céltudatos lány voltam, és szörnyűnek tartottam, hogy egyik legfontosabb döntésem előtt ennyire tanácstalan vagyok. Végül sok, számomra fontos ember véleményét kikérve, végighallgatva, úgy döntöttem, nem változtatom meg az eredeti elképzelésemet, és a budapesti Semmelweis Egyetem általános orvosi szakát jelölöm meg elsőnek. Sikerült a felvételim, túl vagyok az első néhány héten, és most úgy gondolom, nem döntöttem rosszul. Remélem, az elkövetkező néhány év is ezt fogja igazolni.

- *Milyen volt a gólyatáborban először látni a sok új arcot? Milyen programokat szerveztek nektek, hogy jobban megismerhessétek egymást, illetve magát az egyetemet?*

- Hogy őszinte legyek, nagyon féltam a gólyatáborból. Alapjáraton nyitott személyiség vagyok, de mindig izgulok, ha ismeretlen társaságba kell mennem. Szerecsére teljesen alaptalan volt a féltelmem. Minden csoporttársam nagyon aranyos, és az instruktoraim (felsőbb évesek) fantasztikusak. Arra törekedtek, hogy valódi csapatát kovacsolódjunk. Szerveztek nekünk egy érdekes feladatot is.

Ez késő este-kora éjjel történt, teljesen sötét volt. Az instruktorok kettéosztottak minket, és egy speciális módon összekötötték az egy csoportba tartozókat. A szemünket bekötötték, így semmit nem láttunk. A feladatunk az volt, hogy az instruktorok által kialakított akadálypályán végighaladjunk. A pálya végén megérkezünk egy 1,5-2m magasságban kettéágazó fához. A kendőket levehettük a szemünkről: a két csoport a fa két ellentétes oldalán állt. A csoportok minden tagjának át kellett kerülnie a másik oldalra a fa megmászásával úgy, hogy a fa vonalát nem léphet-

Kovács Barbara

Interjú a kitüntetettjeinkkel

tűk át, és még össze voltak kötve az egy csoportba tartozók.

Először azt hittük, hogy az instruktorok átvágnak bennünket, és ez a híres-hírhedt „szívátás” része a tábornak, de az arcukat látva hamar ráébredtünk, hogy ez teljesen komoly. Az egésznek különleges hangulata volt, csak fáklyák világítottak körülöttünk, és első hallásra a feladat is veszélyesnek tűnt. Aztán lassan rájöttünk, hogyan lehet megvalósítani balesetmentesen a dolgot, és két óra múlva mind a negyvenhatan a fa másik oldalára kerültünk. Ezután el kellett mondanunk, ki mit érez a feladatot teljesítve. Boldogok voltunk, hogy olyan csapat verődött össze a táborban, amelynek tagjai kölcsönösen segítik egymást. Végül az egyik instruktorunk elárulta, hogy ez a feladat az elkövetkező 6 évünket szimbolizálja. Ezek alatt az évek alatt is lesznek olyan dolgok, amelyek teljesítése nem lesz könnyű, de egymást segítve és támogatva nincsenek lehetetlenek.

- *Milyen órákra jársz, sikerült-e beilleszkedned, eligazodsz-e a városban?*

- Nehéz volt megszokni ezt a teljesen más életet. Azért is, mert nagyon nem akartam elköltözni otthonról. Számomra megterhelő volt lelkileg, de rengeteg segítséget kapva - mind a családomtól, mind a barátoktól - mára már teljesen sikerült megszokni és megkedvelni az új életemet. Az egyetem is nagyon tetszik, főleg az anatómiaóra, bár nehéz is egyben. A városban való tájékozódásban még igényelek némi útbaigazítást, de mindig megtalálom az adott úti célt.

- *Fontos-e a nyelvtanulás a továbbiakban is?*

- A nyelvek mindig érdekelték, de sajnos az egyetemem jelenleg nincs lehetőségem arra, hogy fejlesszem, vagy legalább szinten tartsam a nyelvtudásom órai kezelet között. Viszont sok külföldi diák jár az egyetemünkre, és sokszor egy épületben is vannak óráink. Személy szerint próbálok minél többet kommunikálni velük, akár a német, akár az angol nyelvű diákokkal. Az anatómiai konzultációmon is két angol lánnyal vettem részt. Segítettünk egymásnak, és megbeszéltük azokat a dolgokat, amiket a gyakorlatvezetőnk a könyv anyagához képest plusz információként mondtak el.

- *Ha néhány szóval kellene jellemezned a bolyais éveidet, akkor ezeket mondanád:*

- Barátokkal teli, tanulós, felejthetetlen.

- *Milyen felejthetetlen élményeid kötődnek a gimnáziumhoz? Van-e olyan, amit inkább elfelejtenél?*

- A külföldi utazásokra egész életemen át emlékezni fogok. A barnstaple-i város virágairól, Lynton mese-szép tájáról, a Rajna-vízesés szépségéről és a Mainau szigetén élő lepkekről még az unokáim is hallani fognak. Azt sem fogom elfelejteni, mikor a jelvényavatónkon éppen hogy ritmusra, remegő lábakkal lépkedtünk lefelé a lépcsőn. Ami a kérdés másik részét illeti, semmi olyan nincs, amit szívem szerint kitörölnék a bolyais éveimből... szép 5 évet töltöttem ott!

- *Mit tizenéves volt tanáraidnak, a bolyais diákoknak; mit a gólyáknak és mit a végzősöknek?*

- Kedves tanáraimnak ezúton is szeretném megköszönni azt a sok támogatást, biztatást és ismeretanyagot, amit 5 év alatt kaptam. Sikerekben gazdag, jó munkát kívánok nekik!

A gólyáknak üzenem, hogy legalább annyi élményrel gazdagodjanak a gimis éveik alatt, mint én, szeressék, és legyenek büszkéik iskolájukra! A végzősöknek sok sikert és kitartást az utolsó évre! Kellőképp élvezzék ki szalagavatójuk minden percét, mert az (is) hatalmas élmény! Tudom, hogy lelkileg már talán a felsőoktatásban tervezett éveikre koncentrálnak, azért használják ki az utolsó bolyais hónapokat, mert (tapasztalatból mondom), eljön még az idő, mikor szívesen átélnék újra azokat!

- *Köszönöm az interjút!*

Interjú Nagy Dáviddal

Géczi Luca
8.B

- *Tavaly te kaptad meg az egyik BÖDE-díjat - amirehhez egyébként gratulálok -, mit éreztél, amikor a te neved hangzott el?*

- Először is nagyon meglepődtem. Nem számítottam rá, nem is gondolkodtam rajta, hogy esetleg megkaphatom, úgyhogy nagy meglepetésként ért a dolog. Viszont nagyon örültem neki, és persze büszke voltam rá, hogy kiérdemeltem.

- *Gratulálok. Tehát akkor mondhatjuk, hogy ez az itt töltött hat évod „megkoronázása” volt. De mit is takar ez a BÖDE-díj tulajdonképpen? Mit tettél érte?*

- A BÖDE-díjat az öregdiákok egyesülete adományozza azoknak, akik kiemelkedő tanulmányi eredményeket, és/vagy valamilyen versenyen kiemelkedő eredményt értek el. Én egy országos francia helyesírási versenyen indultam, és 4. helyezett lettem, tulajdonképpen ezt tekintem a legfőbb oknak, ami miatt a díjat megkaptam.

- *Ehhez megint csak gratulálok! Szóval a francia nyelv elég szerves része volt az életednek. Mi a helyzet veled most, az egyetemen?*

- A francia nyelvet továbbra is tanulom, ráadásul szerencsémre egy francia anyanyelvű tanárral. Az év végén szeretnék egy felsőfokú nyelvvizsgát tenni, jelenleg erre készülök. És külön szeretném megjegyezni, hogy nagyon sok pluszt adott a tanulmányaimhoz francia nyelvtérükten Dembrowszky tanárnő, aki az egyik legmeghatározóbb tanárjelenség az életemben.

- *Itt nőttél fel, ebben az iskolában. Biztosan számtalan élmény fűz hozzá. Mégis, mi az, ami a legjobban hiányzik?*

- Igazából hiányzik az, hogy egy kicsit odafigyeltek ránk, hogy a tanárokkal sok mindent meg tudtunk beszélni. Itt már felnőttek vagyunk, vannak olyan előadások, ahol ötszáz feletti a létszám, úgyhogy cseppet sem figyelnek ránk oda. És persze hiányoznak a kis csínytevések, amikor nem esett jó bemenni órára, és elbújtunk a tanár elől, vagy butaságokat firkáltunk a dolgozatokra... és féltünk a tanárok reakcióitól... Itt már ezt nincs értelme meg-

tenni, mert a tanárokat nem érdeklí. Hiányzik még a társaság is, természetesen. Tehát, nagyon sok minden hiányzik, nagyon kötődök a Bolyaihoz, hiszen 6 évet töltöttem a falai között, és szerettem. Egy kicsit nagyobb önbizalommal indultam neki az egésznek. Örültem, hogy az iskolám egy ilyen díjjal honorálta azt, hogy felkészültem erre a versenyre, és jó eredményt értem el.

- *Milyen egyetemre jársz? A tanárok adtak-e armo ötleteket, hogy mégis, milyen irányba indulj el? Volt valaki, aki kifejezetten biztatott erre, vagy teljesen önálló ötlet volt?*

- A Budapesti Corvinus Egyetem Nemzetközi Gazdálkodás szakára járok. Igazából önálló ötlet volt, és miután eldöntöttem, a tanárain is támogatták ebben. Mindig is szerettem a matekot és az idegen nyelveket, talán történelemből sem voltam olyan rossz, úgyhogy ez az irány teljesen megfelelt nekem, és szerencsére ezt a tanárain is így gondolták, úgyhogy ők is segítettek nekem, és biztattak, amit utólag is köszönök nekik!

- *Ha most idehúrnék magam mellé egy tanárt, hogy válasszon egy kérdésségre, ki lenne az, és mit kérdeznél tőle?*

- Gonosz vagy! Ezen el kell, hogy gondolkodjak. Kérdésem nem lenne hozzájuk talán...Viszont az összes tanártól kérnék tanácsot, hogy mit kéne tennem a jövőben. Bár gondolom, nem vagy olyan jószívű, hogy odahívd magad mellé az összes volt tanáramat...

- *Látod, ebben igazad van! És még egy utolsó kérdés. Nyilván tudod, hogy három bejövő osztály van már. Mit tanácsolsz a golyáknak? (Esetleg valami jó kis puskát ötlel?)*

- Azt tanácsolom, hogy használják ki azt, hogy még középiskolások. Tanuljanak, szórakozzanak, és örüljenek neki hogy bolyaisok. Most még gyerekeskedhetnek, most még sok mindent megtehetnek, de később muszáj megkomolyodni, ha el akarnak érni valamit. Lehet, most még nem érzik, de később hiányozni fog a Bolyai nekik is... Később nagyon szép emlékek lesznek ám ezek.

- *Köszönöm az interjút!*

Nagy Dávid